

ဆောင်း လူ လင်

ဆောင်းလူလင်

သင်းကွဲဝိညာဉ်မ

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထု

သင်းကွဲဝိညာဉ်မ

တိတ်ဆိတ်သောည။

လရောင်က ရွန်းရွန်းမြဲမြဲသာလျှက်ရှိသည်။

ကောင်းကင်၌ ပြေးလွှားနေသော တိမ်တစ်အုပ်
သည် လမင်းရှေ့မှ ကွယ်လိုက်သည်။ အခါတွင်မူကား ...
မြေတပြင်လုံးအမှောင်ထု ဖုံး၍သွားပြန်လေသည်။

ခဏအကြာတွင် ... တိမ်အုပ်သည် တလိမ်လိမ်
ရွေ့လျားကာ လမင်းအတွက် နေရာဖယ်ပေးလိုက်ပြန်၏။

ယာတောအလည်မှ အိမ်အိုကြီး၏မြင်ကွင်းသည်
လရောင်အောက်တွင် တစစပေါ်လွင်ထင်ရှားလာ၏။ မြင့်
မားလှသော နှစ်ထပ်အိမ်အိုကြီး၏ အမိုးထိပ်သည် ဝန်း
ကျင်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများထက်မြင့်မားကာ ကောင်းကင်သို့ထိုး
မျှော်နေလေသည်။

တကယ်တော့ ... လူမနေသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၃၀
ကြာပြီဖြစ်သော အိမ်အိုကြီးအတွက် ရှိသမျှသော ပြတင်း

ဆောင်း လူ လင်

ပေါက် ၊ တခါးပေါက်များ ပိတ်ကွယ်နေသည်မှာ အဆန်း မဟုတ်ပါပေ။

သို့ရာတွင် ...မိန်းမတစ်ယောက်၏ ရုပ်သွင်သဏ္ဍာန် သည်ကား ... တိတ်ဆိတ်သောညများတွင် အိမ်အိုကြီးအ တွင်း လှည့်လည်သွားလာနေသည်ကို ရံဖန်ရံခါ တွေ့မြင်ရ တတ်ပေသည်။

နှစ်၃၀ကြာကာလတိုင်သည်ထိ... လူသူတစ်ယောက် မှရောက်မလာသည် အိမ်အိုကြီး။

လူကြီးလက်တစ်ဝါးစာမျှရှိသော ကြေးဝါ သော့ခ လောက်ကြီးက အိမ်အိုကြီး၏တခါးမကြီးကိုခတ်ထားလျက်ရှိ ၏။ ခြံတခါးကိုလည်း သံကြိုးအထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ကာ အာမ ခံသော့ခလောက်ကြီးဖြင့်ခတ်၍ ပိတ်ဆို့ထားဆီးထားပေ၏။

ဤမျှ ဟန့်တားပိတ်ပင်ထားပါလျက်နှင့် အ,ကာလ ညများ၌ မိန်းမတစ်ယောက်၏သဏ္ဍာန်သည် ခြံအတွင်း၌ သော်၎င်း ၊ အိမ်အတွင်း၌သော်၎င်း ... လှည့်လည်သွား လာနေသည်ကို မြင်တွေ့ရတတ်သည်။

ရံဖန်ရံခါတွင် ... အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်မှ ပြတင်း ပေါက်သည် ပွင့်လာကာ ... မိန်းမတစ်ယောက်သည် ပြ တင်းပေါက်မှရပ်လျက် အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည် ကိုမြင်တွေ့ရတတ်သည်။

ဆောင်း လူ လင်

ရံဖန်ရံခါတွင် ... အိမ်ဖော်ထပ် လသာဆောင်ဆီ၌ မတ်တပ်ရပ်လျှက် လမင်းဆီသို့မျှော်ကြည့်နေသည် မိန်းမ သဏ္ဍာန်ကိုမြင်ရပြန်သည်။ ထိုအခါများတွင် မိန်းမ၏ဆံပင် များသည် ကျောလည်အထိပြန့်ကျလျက် ... လေထဲတွင် တလွန်လွန်လွင်နေသည်ဟု ဆိုကြ၏။

ရံဖန်ရံခါတွင် ... ခြံထဲ၌ ဟိုဟိုဒီဒီလမ်းလျှောက် သွားနေသော မိန်းမတစ်ယောက်ပုံသွင်ကို မြင်တွေ့ရတတ် ပြန်ပေသည်။

မိန်းမသည် ဖြူဖွေးသောအဝတ်အစားများကို ဝတ် ဆင်ထားပြီး အဖြူရောင်သဏ္ဍာန်ကြောင့်ပင် ညအခါများ၌ သူမ၏လှုပ်ရှားမှုကို အဝေးမှပင် မြင်တွေ့ရတတ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

အိမ်ကြီးနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် လူနေရွာတစ်ရွာရှိပြီး ရွာသူရွာသားများမှာ နေ့လည်ခင်း၌ပင် အိမ်ကြီးကို ကွင်း ရှောင်တတ်ကြသည်။

ညအချိန်များတွင် မလွဲမရှောင်သာ အိမ်ကြီးရှေ့မှ ဖြတ်သွားရပါက ... ခြံထဲ၌ သွားလာလှုပ်ရှားလျက်ဖြစ်စေ၊ အပေါ်ထပ်ပြတင်း၌ ရပ်လျက်ဖြစ်စေ ၊ လသာဆောင် လက်ရမ်းများကိုမိချိန်ဖြစ်စေ ... မိန်းမ၏ သဏ္ဍာန်ကိုမြင် တွေ့ရမြဲဖြစ်သည်။

ဆောင်း လု လင်

ထိုမိန်းမသဏ္ဍာန်ကို ဝိညာဉ်သရဲအဖြစ် ရွာသူရွာ
သားများက ထင်မှတ်ကြလေသည်။

မိန်းမသဏ္ဍာန်သည် ခြံရှေ့မှဖြတ်သွားသူများကို
လက်ယပ်၍ခေါ်တတ်သည်။

လက်ခုပ်တီး၍လည်းခေါ်တတ်သည်။ သူမလက်ခုပ်
တီး၍ခေါ်လိုက်သည်အခါ လက်ခုပ်သံတဖျောင်းဖျောင်း
သည်ချောက်ချားဘွယ်ထွက်ပေါ်လာပြီး ... ပတ်ဝန်းကျင်သို့
ပင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

ယင်းသို့ ... အခေါ်ခံရလျှင် မိန်းမသဏ္ဍာန်ကို
သရဲတစ္ဆေဟု ယုံကြည်ထားပြီးသူများမို့ အိမ်အိုကြီးရှေ့မှ
အစွမ်းကုန်သုတ်ခြေတင်၍ ပြေးကြမ်းမြဲဖြစ်လေ၏။

ယနေ့ညတွင်လည်း ...

တိမ်တိုက်များ ပြေးလွင့်သွားသည်အချိန်တွင် လ
ရောင်သည် အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံအုပ်မိုးလိုက်၏။

အိမ်အပေါ်ထပ်၏ လသာဆောင်ဆီသို့ထွက်သော
တခါးသည် ဖြည်းညှင်းစွာပွင့်၍လာလေသည်။ အိမ်မကြီးထဲ
မှ ဖြူဖွေးသောအရိပ်တစ်ခုထွက်လာပြီး လသာဆောင်ဆီ
သို့လျှောက်လှမ်းလာလေသည်။

လသာဆောင်ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ဖြူသောအ
ရိပ်သည် လသာဆောင်၏ လက်ရမ်းကိုမှီ၍ရပ်နေလိုက်၏။

ဆောင်း လု လင်

သူမသည် အဝေးသို့မျှော်ကြည့်ရင်းငြိမ်သက်စွာရပ်နေရာ
ဖြန့်ချထားသောဆံနွယ်များသည် လေတိုက်လိုက်တိုင်းတဝဲဝဲ
လွင့်လျှက် ဂိုလေ၏။

ရွာထဲမှ ခွေးလေခွေးလွင့်တစ်ကောင်သည် မျက်စိ
လည်လမ်းမှားကာ အိမ်အိုကြီးရှေ့သို့ရောက်ရှိလာပြီး ...
လသာဆောင်တွင်ရပ်လျှက်ရှိသည် မိန်းမသဏ္ဍာန်ကို မြင်
တွေ့သွားလေသည်။ ခွေးသည် မိန်းမသဏ္ဍာန်ကိုမော်ကြည်
ရင်း ရှည်လျားစွာအူလိုက်သည်။

ခွေးဝဲစား၏အူသံကြောင့် ရွာထဲမှခွေးများပါ တစ်
ကောင်ပြီးတစ်ကောင်လိုက်အူကြရာ ... ခွေးအူသံများက
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့
ချောက်ချားဘွယ်လွှမ်းမိုးသွားလေ သည်။

လသာဆောင်ပေါ်မှမိန်းမသည် အူနေသောခွေးကို
ငုံ့၍ကြည့်လိုက်သည်။

ခွေးအူသံသည် တိကနဲပြတ်သွား၏။
ခွေးဝဲစားသည် အမြီးကုပ်သွားသည်။ ကြောက်ရွံ့
တုန်လှုပ်မှုကြောင့် ခွေးဝဲစား၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တဆတ်
ဆတ်တုန်ယင်နေလေသည်။

ခွေးဝဲစားသည် တဂိန်ဂိန်အော်ရင်း ရွာဘက်သို့
လျင်မြန်စွာထွက်ပြေးသွားလေတော့သတည်း။

ဆောင်း လူ လင်

ဖြူဖွေးသော အရိပ်သဏ္ဍာန်ရှင်မိန်းမသည် မည်သူ ပေနည်း။

အများထင်သလို ဝိညာဉ်တစ်ခု၏ အရိပ်ကိုယ်ပွား ပေလား။ အမှန်တကယ်ပင် သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင်ပေလား။

ဤအိမ်အိုကြီး၌ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း၃၀က ... တစ်ရက်ထဲ ၊ တစ်ညထဲ၌ပင် မိန်းမနှစ်ယောက်သေဆုံးခဲ့ ဘူးလေသည်။ နှစ်ဦးစလုံးမှာ အသေဆိုးဖြင့် အစိမ်းသေ သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိတ်လန့်ချောက်ချားဘွယ်အဖြစ်ဆိုးဖြင့် သေဆုံး ခဲ့သည် ထိုမိန်းမနှစ်ယောက်က နာနာဘာဝအဖြစ်ချောက် လှန့်နေသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

အချို့က မိန်းမသဏ္ဍာန်သည် အိမ်ကြီး၏ အရှင်သ ခင်မ “ ပတ္တမြားနတ်မယ် ” ၏ဝိညာဉ်ဟု ဆိုကြသည်။

အချို့က အိမ်ကျွန်မလေး “ ပန်းရုံ ” ၏အရိပ် ဟုဆိုကြသည်။

အချို့ကတော့ သူတို့နှစ်ဦးထက် ရှေးကျစွာ သေ ဆုံးသွားခဲ့သည့် အထိန်းတော်ကြီး “ ဒေါ်အိုဇာ ” ၏ နာနာဘာဝရုပ်သွင်ဟု ထင်မြင်ကြပြန်လေသည်။

ဆောင်း လူ လင်

ထိုမိန်းမ ၃-ဦးစလုံးက တစ်လှည့်စီကိုယ်ထင်ပြု
ချောက်လှန့်နေသည်ဟု ယူဆကြသူများလည်း ဂိုပါသေး
သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ...
လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၀-က ...
စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်ချောက်ချားဘွယ် ၊ သွေးပျက်
ထိတ်လန့်ဘွယ် အပြစ်ဆိုးကြီးတစ်ခုကား ...
... ဤအိမ်ကြီးပေါ်ဝယ် အမှန်တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့
ဘူးပါလေသည်။

နေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် ...
မြင်းညိုကြီးကို ကဆုန်ဆိုင်း၍ စီးနင်းလာသော
ယောက်ျားတစ်ယောက်အသွင်က ယာတောအိမ်ကြီးဆီသို့
ဦးတည်သွားလျက်ရှိသည်။ မြင်းစီးယောက်ျားသည်ပျိုင်းတူးတူး
သေနတ်ကို လွယ်လျက် မြင်းပေါ်တွင် ခန့်ညားစွာစီးနင်း
လိုက်ပါလာလျက်ရှိသည်။

တစ်ကိုယ်တော် တောလည်ထွက်ရာမှ ပြန်လာခဲ့
သော မြင်းစီးယောက်ျားမှာ ယာတောအိမ်ကြီး၏အရှင်သခင်
ဦးစိုးအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးဘုရင်တို့၏ အနွယ်တော်တစ်ဦး
ဖြစ်ပြီး ... ကြွယ်ဝချမ်းသာသော မြေရှင်တစ်ဦးမို့ “ ဦး ”
တပ်၍ခေါ်ရသော်လည်း ဦးစိုးအုပ်၏ အသက်မှာ ၃၀,၀န်း
ကျင်သာရှိပါသေးသည်။

သခင်ကြီးဦးစိုးအုပ်စီးနင်းလာသောမြင်းညိုကြီး ယာ
တောအိမ်ခြံဝင်းထဲဝင်လာသည်နှင့် ... ဘဏ္ဍာစိုးကြီးဖိုးသာ
ဒင်ကအိမ်ထဲမှပြေးထွက်လာသည်။

ဦးစိုးအုပ် မြင်းပေါ်မှလွှားကနဲခုန်အဆင်းနှင့် ဖိုး
သာဒင်က မြင်းဇက်ကြိုးကို ဦးစိုးအုပ်ထံမှ လွဲယူလိုက်သည်
မှာ တချိန်ထည်းဖြစ်သည်။

ဆောင်း လူ လင်

ထိုအချိန်တွင် ... အိမ်မကြီး၏တခါးဝမှ ချောမော လှပ၍ ခန့်ညားကျက်သရေရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးထွက် လာလေသည်။ သခင်ကြီးဦးစိုးအုပ်၏ဇနီး “ ပတ္တမြားနတ် မယ် ” ဖြစ်ပါ၏။

“ မောင်မောင် ... ပြန်လာတာနောက်ကျလှချည် လား၊ မိမိပြင် စိတ်ပူနေရတယ်မောင်မောင် ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

ဦးစိုးအုပ်က လက်ထဲတွင် နွယ်ကြိုးနှင့်ချည်၍ဆွဲ လာသော ယုန်နှစ်ကောင်ကို မြှောက်ပြရင်း ...

“ လူတွေအနေများလာတော့ တောအုပ်ကကျဉ်းပြီး တောတိရစ္ဆာန်တွေရှားပါးလာပြီမိမိ၊ ဟောဒီ ယုန်လေးနှစ် ကောင်ပဲ ရခဲ့လေရဲ့ ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်က ယုန်သေနှစ်ကောင်ကို လှမ်း ယူလိုက်သည်။

“ ဝမ်းစာအတွက် တောလိုက်တာမှမဟုတ်ပဲ မောင်မောင်ရယ်၊ ဝါသနာကို မစွန့်နိုင်လို့ဟာကိုး၏ ဘယ် လောက်ပဲရရပေါ့ ”

ဆောင်း လု လင်

ဘဏ္ဍာစိုးကြီးဖိုးသာဒင်က မြင်းညိုကြီးအောင်စည်ကို နောက်ဖေးရှိမြင်းစောင်းထဲတွင် သိမ်းဆည်းရန်ဆွဲခေါ်သွားလေပြီ။

“ မောလာသလားမောင်မောင်၊ ဒီညစာအဖို့တော့ မိမိကိုယ်တိုင်စီစဉ်ထားတယ် ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်၏အပြောကြောင့် ဦးစိုးအုပ် အံ့ဩသွားသည်။ ဆွေတော်မျိုးတော်မင်းသမီးတစ်ပါးဆိုသော မာန်ဖြင့် ဘယ်သောအခါကမှ မီးဖိုချောင်ဝင်ခြင်း၊ ချက်ပြုတ်ခြင်းဆိုသည် အိမ်ရှင်မတာဝန်များကို မကျေပွန်ခဲ့သည်။ ပတ္တမြားနတ်မယ်။ ရွှေပေါ်မြတင်ဘော်ကြော့နေခဲ့သည်။ ပတ္တမြားနတ်မယ်က သူ့အတွက် ညစာစားသောက်ဖွယ် ပြင်ဆင်ထားတယ်ဆိုတော့ ဦးစိုးအုပ် အံ့ဩမိလေသည်။ သူမ၏မယ်တော်ကြီး ဆိုဆုံးမလွတ်လိုက်၍ ဖြစ်ပေမည်။

“ ကိုယ်မိန်းမက ချက်ပြုတ်စီမံထားတယ်ဆိုတော့ အံ့ဩစရာပါလားမိမိရယ် ”

“ အို ... တစ်ခါတရံတော့လည်း ကိုယ်လင်သားကို ပြုစုကြည့်ရတာပေါ့၊ မိမိစီမံထားတာ ဘာဟင်းလို့ထင်သလဲ မောင်မောင် ၊ အသည်းဟင်းရှင်၊ အသည်းဟင်း ”

“ ဘာရယ် ”

ဆောင်း လူ လင်

“ မောင်မောင်ကြိုက်တတ်တဲ့အသည်းဟင်းလေ ”

ဦးစိုးအုပ်၏မျက်နှာဝယ် မလုံလဲသော အရိပ်အယောင်များဖြတ်ပြေးသွား၏။ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကိုတည်ကာ ထူနေ့ဆည်ပစ်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲသို့ဝင်လာရင်း မျက်လုံးမှလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်၏။ ဦးစိုးအုပ်အပြင်ကပြန်လာတိုင်း ထွက်ကြိုနေကျသူမှာ အိမ်ဖော်မလေး ပန်းရုံဖြစ်သည်။ ပန်းရုံ၏အရိပ်အရောင်ကို အိမ်ကြီးထဲ၌မမြင်ရပေ။ ထုတ်ဖော်မေးရန်မသင့်တော်၍ ဦးစိုးအုပ်က နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

သူ့သခင်မကြီးရောက်နေချိန်ဖြစ်၍ ပန်းရုံရှောင်နေဟန်တူပါသည်။

ပတ္တမြားနတ်မယ်သည် ရန်ကုန်မြို့ကြီး၌နေထိုင်သူဖြစ်ပြီး တစ်ခါတရံမှသာ ခင်ပွန်းရှိရာ ယာတောအိမ်ကြီးဆီသို့ လာရောက်တတ်သူဖြစ်ပါ၏။

“ ရေမိုးချိုး အနားယူဦးမလား၊ တစ်ခါတည်း ပွဲတော်တည်တော့မလား မောင်မောင် ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်က ဦးစိုးအုပ်ကိုယ်၌ စလွယ်သိုင်းထားသော ပွိုင့်တူးတူး သေနတ်ကို ချွတ်ယူရင်းမေးလိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

“ အိပ်ခါနီးမှ ရေချိုးတော့မယ် မိမိ၊ မောင်မောင် ထမင်းဆာနေပြီ ”

သေနတ်ကို ဧည့်ခန်းနံရံရှိချိတ်မှာ ပတ္တမြားနတ်မယ်က ချိတ်ထားလိုက်သည်။ ဒီမိန်းမ အချိုးတွေပြောင်းလှချည်လား ။ သည်တစ်ခေါက်မှာ သူ့ကို ပြုစုယုယလှချည်လား ။

မနေ့ကမှ ပတ္တမြားနတ်မယ် ရန်ကုန်ကရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တစ်ခေါက်မှာ ယခင်ကနှင့်မတူ။ လင်ယောက်ျားကိုပြုစုသည်၊ယုယသည်၊ ဖော်ရွေသောစကားတွေပြောသည်။ မိခင်ဖြစ်သူမယ်တော်ကြီး သွန်သင်ဆုံးမလိုက်လို့ပဲဟု ဦးစိုးအုပ်က မှတ်ယူလိုက်သည်။

ပတ္တမြားနတ်မယ်ထံမှ မကြုံစဖူး ယုယကြင်နာမှု၊ တွေ့ရလိုက်တော့ ... သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေအတွက် ဦးစိုးအုပ် စိတ်မလုံမလဲဖြစ်ရလေသည်။ ပန်းရုံလေးကို ယခုအချိန်ထိ မမြင်မိသေး ။

ပတ္တမြားနတ်မယ်က ဦးစိုးအုပ်ကိုလက်ဆွဲရင်း တစ်ဖက်ခန်းကိုခေါ်သွား၏။ တစ်ဖက်ခန်းမှာ ထမင်းစားခန်းဖြစ်သည်။

ဆောင်း လူ လင်

အခန်းထဲရောက်တော့ ... စားပွဲပေါ်မှ ထွန်းညှိ
ထားလက်စ ရေနံဆီမီးအိမ်ကို ပတ္တမြားနတ်မယ်က မီးဇာ
မြှင့်လိုက်သည်။ ထမင်းစားခန်းမှာလင်းထိန်သွားလေသည်။
ပတ္တမြားနတ်မယ်က စားပွဲပေါ်မှ အုပ်ဆောင်းကို
ဖွင့်လိုက်၏။

ထမင်းအုပ်ထဲမှ အငွေ့တထောင်းထောင်းထ၊နေ
သော ထမင်းများ။ ဆီပြန်ဟင်းတစ်ခွက် ၊
ဟင်းချိုတစ်ပန်း ကန် ၊ အသားကြော်တစ်ပန်းကန် ။
အသားကြော်ပန်းကန်ကို ဦးစိုးအုပ်ရှေ့ ချပေးလိုက်
သည်။

“ ဟင်းကလဲ အသည်းဟင်းပဲ ၊ ဒါကလဲ
အသည်းကြော်ပဲ ၊ မောင်မောင်မြည်းဖို့ ခွဲပြီးကြော်ထားတာ
လေ ”

“ ဒါတွေအားလုံး မိမိလုပ်ထားတာလား ”

ဦးစိုးအုပ်က တအံ့တဩမေးလိုက်သည်။

“ အားလုံး မိမိလက်ရာချည်းပါပဲ မောင်မောင် ”

“ ပန်းရုံကို ကူလုပ်ခိုင်းရောပေါ့ကွယ် ”

ဦးစိုးအုပ်၏နှုတ်မှ ပန်းရုံအမည်ကို လွတ်ကနဲထွက်
သွားသည်။ ပတ္တမြားနတ်မယ်များ ရိပ်မိသွားသလားဟု
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ဆောင်း လူ လင်

ပတ္တမြားနတ်မယ်က အပြုံးမပျက်ပေ။

“ ပန်းရုံကို အနားပေးထားလိုက်ပြီမောင်မောင် ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်က နံရံမြှုပ်ဘီရိုအံတခါးကိုလှုပ်၍
ဝီစကီပုလင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကိုပါ ဆွဲထုတ်လာ၍ ဦးစိုးအုပ်ဂျေ့ချ
ပေးလိုက်သည်။

“ အသည်းကြော်လေးနဲ့ မြည်းကြည့်ပါဦးမောင်
မောင် ”

ဝီစကီကို ဦးစိုးအုပ်ဂျေ့က ဖန်ခွက်ထဲလောင်းထည့်
ပေးကာ ပတ္တမြားနတ်မယ်က ပြောသည်။

နောက်ထပ် ဖန်ခွက်အလွတ်တစ်ခုထဲသို့ ဝီစကီကို
လောင်းထည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ ဒါက ဘယ်သူ့ဖို့လဲ မိမိ ”

“ မိမိအတွက်ပေါ့ ”

“ ဟင် - မိမိ အရက်သောက်မလို့ ”

“ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်လင်သားနဲ့ အပန်းဖြေချင်
လို့ပါ မောင်မောင် ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်၏ ထူးခြားသောအပြုအမူများ
ကြောင့် ဦးစိုးအုပ် အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရင်းဖြစ်နေရတော့

ဆောင်း လု လင်

သည်။ ပတ္တမြားနတ်မယ်သည် ဦးစိုးအုပ်ကို အရက်မ
သောက်ရန် ဟန့်တားလေ့ရှိသည်။ မိန်းမမဟုတ်လား။

ပတ္တမြားနတ်မယ်က ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲသို့ ဆော်ဒါ
ကို အလော်တော်လောင်ထည့်လိုက်ပြန်၏။

“ သောက်လေ မောင်မောင် ၊ အသည်းကြော်
လေးနဲ့ မြည်းပါဦး ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်က အသည်းကြော် တစ်တုံးကို
ခက် ရင်းဖြင့် ထိုးယူလိုက်ပြီး ဦးစိုးအုပ် ပါးစပ်ထဲ
ထည့်ပေး လိုက်သည်။

ဦးစိုးအုပ်က အသည်းကြော်ဝါးရင်း ဝီစကီကို တစ်
ကြိုက်သောက်လိုက်၏။

“ ကောင်းရဲ့လားမောင်မောင် ၊ အသည်းကြော်က
အရသာရှိရဲ့လား ”

“ ကောင်းပါတယ် ”

“ ဟင်း - ဟင်း - ဟင်း ... မောင်မောင်ကြိုက်
တယ်ဆိုတဲ့အသည်းလေ ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်က မသောက်စဖူး ဝီစကီသောက်
ရင်း အူမြူးနေ၏။ အသည်းကြော်ဖတ်များကို ဦးစိုးအုပ်
ပါးစပ်ထဲ ခွံ-ခွံပေးနေ၏။

ဆောင်း လူ လင်

“ ဆိုဒါကို များများရောသောက်ပါမိမိ၊ မိမိက မသောက်ဖူးပဲနဲ့ ”

“ ရပါတယ် မောင်မောင်ရဲ့၊ မိမိ ပျော်လို့ပါ ”

“ မောင်မောင်တော့ တော်ပြီ၊ မောင်မောင်က ထမင်းမစားခင် သုံးပက်က ပုံမှန်ပဲ ”

“ ဪ... မောင်မောင် ထမင်းစားတော့မယ် ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်က မှောက်ထားသောကြွေပန်းကန် ပြားကိုယူ၍ ထမင်းအုပ်ထဲမှ ထမင်းကိုထည့်ပေးသည်။

“ ထိုင်နေပါလားမိမိ ၊ ပန်းရုံကိုခေါ်ခိုင်းပါလား ”

“ အို... ပန်းရုံကို အနားပေးလိုက်ပါပြီဆို၊ မိမိ ပြုစုစမ်းပါရစေ မောင်မောင်ရဲ့၊ ဟီ-ဟီ-ဟီ ”

အရက်ရှိန်ဖြင့် ပတ္တမြားနတ်မယ်သည် သွက်လက် ပြီး ချွင်းမြူးနေပေ၏။

“ စား မောင်မောင်၊ မိမိချက်ထားတဲ့ အသည်းဟင်းလေးကို စားကြည့်စမ်းပါဦး ”

အသည်းဟင်းများကို ဇွန်းနှင့်ခပ်ထည့်ပေးရင်းပြော၏။

“ မိမိလဲ စားတော့လေ ”

“ မိမိ ဒါကုန်အောင် ဖြည်းဖြည်းသောက်ဦးမယ် ၊ မောင်မောင်စားပါ ”

ဆောင်း လူ လင်

ဦးစိုးအုပ်က ထမင်းကို စ,စားလိုက်သည်။

“ ကောင်းရဲ့လားမောင်မောင် ၊ အသည်းဟင်းက ဘယ်လိုနေသလဲ ”

“ သိပ်ကောင်းတာပဲ ၊ မိမိလက်ရာက ဘယ်ဆိုး လို့လဲ ”

အမှန်မှာ အသည်းဟင်းသည် ထူးထူးခြားခြားကြီး မကောင်းလှပေ။ ပတ္တမြားနတ်မယ် စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြောလိုက်ခြင်းသာဖြစ်၏။

ထိုစဉ် ... ဘဏ္ဍာစိုးကြီးဖိုးသာဒင် အခန်းထဲသို့ဝင် လာပြီး အခန်းဒေါင်တွင် လက်ကိုနောက်ပစ်၍ရပ်နေသည်။

“ ဘာလဲ ဖိုးသာဒင် ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်က မေးလိုက်သည်။

“ ခိုင်းစေစရာရှိရင်ခိုင်းဘို့ ကျွန်တော်မျိုးလာ ရောက်ခြင်းပါ သခင်မ ”

“ မလိုဘူး ဖိုးသာဒင်၊ မဖုရားတို့လွတ်လွတ်လပ် လပ်နေချင်တယ် ”

ဖိုးသာဒင်က သခင်ကြီးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ သေး၏။

“ သွားလေ ”

ဖိုးသာဒင် ချာကနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။

ဆောင်း လူ လင်

ဖိုးသာဒင်မျက်နှာထူးခြားသည်ဟု ဦးစိုးအုပ်ထင်မိ၏
သည်ကနေ့အိမ်မှာ ဘာတွေပြစ်နေတာလဲ။

ဦးစိုးအုပ်က ထမင်းကိုဆက်စားနေလိုက်သည်။

“ အသည်းဟင်း ထည့်စားပါဦးမောင်မောင် ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်က အသည်းဖတ်များကို ဇွန်းနှင့်
ခပ်၍ ဦးစိုးအုပ်ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ မိမိဘို့ မကျန်ပဲနေပါ့မယ် ”

“ စားပါမောင်မောင်ရဲ့ ၊ မိမိအသည်းမှမကြိုက်
တာ၊ မိမိဘို့က အသားတွေရှိပါတယ် ”

“ စားသာစားနေရတယ်၊ ဒါ ဘာအသည်းလဲ မိမိ
ရဲ့ ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်က အရက်ခွက်ကိုကိုင်၍တစ်ကျိုက်
မော့ရင်းက ပြုံးနေသည်။

“ ဟင် ... ဘာအသည်းများလဲ မိမိရယ် ”

“ မောင်မောင်ကြိုက်တဲ့အသည်းပါ၊ မောင်မောင်
က အသည်းဟင်း သိပ်ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ပန်းရုံက
မောင်မောင်အတွက် အသည်းဟင်း ခဏခဏချက်ပေးရ
တယ်မှတ်လား ”

ဆောင်း လူ လင်

ဦးစိုးအုပ်က ပတ္တမြားနတ်မယ်၏ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်သည်။ ပန်းရုံ အသည်းဟင်းချက်ပေးတာ သူသိနေပါလား။

ဦးစိုးအုပ်က စိတ်မလုံတော့ပဲ ခေါင်းကိုငုံ့ကာ ထမင်းဆက်စားလိုက်သည်။

“ ဟုတ်တယ်မျှတ်လားမောင်မောင်၊ ပန်းရုံကလဲဟင်းအချက်ကောင်း၊ မောင်မောင်ကလဲ အသည်းဟင်းဆိုကြိုက်၊ ဟော ... နောက်တော့ ပန်းရုံရဲ့အသည်းလေးကိုတောင် မောင်မောင်က ငုံ့ထားချင်တဲ့ဘဝရောက်ရော၊ ဟုတ်တယ်မျှတ်လားဟင် မောင်မောင် - ဟီ-ဟီ-ဟီ ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်က ပြီတီတီမျက်နှာပေးဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။ သူမ မူးယစ်နေပေပြီ။

“ မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ မိမိ ”

“ အမယ်၊ မိမိကိုများ မင်းတွေဘာတွေနဲ့၊ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ ”

ဦးစိုးအုပ် ထမင်းကို လက်စသတ်လိုက်သည်။

ပတ္တမြားနတ်မယ်၏ရည်ရွယ်ချက်ကိုသိပေပြီ။

သူနှင့် ပန်းရုံအကြောင်းကိုသိသွား၍ ခနဲသည်စကားများစ၊လာပြီ ကိုရိပ်မိလိုက်၏။

ဦးစိုးအုပ်က စားပွဲမှ ထ,ရပ်လိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

“ နေပါဦးမောင်မောင်ရဲ့၊ ဒီညစားလိုက်ရတဲ့အသည်းဟင်းလေးက မချိုဘူးလား၊ အရသာမရှိဘူးလား၊ ပြောပါဦးမောင်မောင် ”

“ မိမိ သိပ်မူးနေပြီကွယ် ”

“ မိမိမမူးပါဘူး၊ မိမိချက်ကျွေးတဲ့အသည်းဟင်းနဲ့ ပန်းရုံချက်ကျွေးတဲ့အသည်းဟင်း ဘာကွာသလဲဟင် ”

“ ကိုယ် အနားယူတော့မယ် ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်၏ မြားချက်များကို အလိမ္မာနှင့် ရှောင်ကွင်းဘို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ရန်ပြင်လိုက်၏။

ပတ္တမြားနတ်မယ်က ဦးစိုးအုပ်၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“ ပြောပါဦးမောင်မောင်ရဲ့၊ ပန်းရုံချက်ပေးတဲ့ အသည်းဟင်းက အစပ်အဟပ်ပိုတည်ချင်တည်မယ်၊ မိမိချက်ကျွေးတဲ့အသည်းဟင်းလောက်တော့ ချိုမြိန်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အရသာရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး ”

“ မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မိမိ ”

“ ဟွန်း - ဟွန်း - ပန်းရုံတစ်ကိုယ်လုံးကို ကိုယ်ရင်ထဲမှာထည့်ထားလိုက်ချင်ပါရဲ့ဆို ”

ဆောင်း လူ လင်

ဦးစိုးအုပ်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင်ကနဲဖြစ်သွား
သည်။

“ ပန်းရုံရဲ့အသည်းလေးကို တဖဲ့ချင်း ကိုက်စား
ချင်တယ်ဆို ”

သူ၏မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားမိသည် ခံစား
ချက်စကားလုံးများ။

“ မင်းက ငါ့ရဲ့စာအုပ်ကို ယူဖတ်တယ်ပေါ့ မိမိ၊
ဒါဟာ အဆင်အတန်းရှိတဲ့ မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေရဲ့ အလုပ်
မဟုတ်ဘူး ”

“ မှန်ပါတယ် ၊ မိမိကလဲ ကျေးကျွန်တွေလုပ်တဲ့
အလုပ်မျိုး လုပ်လိုက်တာပါ ”

“ ဘာကွ ”

“ ဂျင်က ကျေးကျွန်ကိုမှ မယားအဖြစ် မြှောက်
စားဘို့ကြံနေတာမှတ်လား သခင်ကြီးဦးစိုးအုပ်ရဲ့ ”

“ မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ ငါဟာ ယောက်ျား ၊
မင်းမျိုးမင်းနွယ် မင်းသားတစ်ပါး၊ ငါ့မှာ ငါကြိုက်တဲ့မိန်းမ
ကို မြှောက်စားခွင့်ရှိတယ်၊ ယောက်ျားကောင်း မောင်းမ
တစ်ထောင်တဲ့ကွ ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်က ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်ဝိစကီကို
အပြတ်မော့သောက်လိုက်သည်။

ဆောင်း လူ လင်

“ အိမ်ကျွန်အဆက်ဆက်ကမ္ပေးလာတဲ့ ကျွန်မျိုးဂိုး၊ ကျွန်ကမ္ပေးတဲ့ သဘောက်မကိုမှ ဂျင်က ... ”

“ တော် ”

ဦးစိုးအုပ်က ပတ္တမြားနတ်မယ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ပတ္တမြားနတ်မယ်ကလဲ ဦးစိုးအုပ်မျက်လုံးကို တည်တည်စူးစူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

နှစ်ဦးစလုံးမျက်ဝန်းများဝယ် မုန်းတီးမှု၊ စက်ဆုပ်မှုများစွာဖြင့် ... အကြည်ချင်းပြိုင်နေကြ၏။

“ ဟီ - ဟီ - ဟီ - ဟီ ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်က သူ့ရူးမတစ်ယောက်သဖွယ်ရယ်လိုက်သည်။

“ မိမိက သဝန်တိုတတ်ပေမယ့် ကိုယ်ချစ်တဲ့လင် သားရဲ့အလိုဆန္ဒကိုတော့ ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်ပါတယ် မောင်မောင်ရဲ့ ၊ ဟီ... ဟီ... ဟီ... ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်ကို နားလည်ရခက်စွာ ဦးစိုးအုပ် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီမိန်းမ မူးနေတာလား၊ ရူးသွားတာလား၊ နှစ်ခုစလုံးလား။

“ ပန်းရုံတစ်ကိုယ်လုံးကို ငုံ့ထားချင်တယ်ဆို၊ ပန်းရုံအသည်းလေးကို တစ်ကိုက်ချင်းဖဲ့စားချင်တယ်ဆို ... ဟီ ”

ဆောင်း လု လင်

ဟီ ၊ မိမိကလေ မောင်မောင်ကိုချစ်လို့ မောင်မောင်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ပါပြီကွဲ့ ”

ဦးစိုးအုပ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ အခုဆိုရင် မောင်မောင်ဆန္ဒအတိုင်း ပန်းရုံရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွေဟာ မောင်မောင်ကိုယ်ထဲ ရောက်သွားပြီ ”

“ ဘာ ”

“ ပန်းရုံရဲ့အသည်းလေးကိုလဲ တစ်ကိုက်ချင်းကိုက် စားပြီးပြီ၊ ဟီ - ဟီ ... ”

“ မိမိ ၊ မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ၊ မင်း ဘာ ပြောတာလဲ ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်က မျက်နှာပိုးကိုသတ်လိုက်သည်။

သူမမျက်နှာ၌ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုအသွင်သဏ္ဍာန် များပေါ်လာ၏။ ကျားနာတစ်ကောင်၏မျက်လုံးများလို စူးရဲလက်ရှသည် မျက်လုံးများဖြင့် ဦးစိုးအုပ်ကိုကြည့်သည်။

“ မှတ်ထား ၊ ရှင် ဒီည စားလိုက်တဲ့ အသည်းဟင်းဟာ ဘယ်တီရစ္ဆာန်ရဲ့အသည်းမှမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ချစ်လှ ပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ ပန်းရုံရဲ့အသည်း ”

“ ဘာ ”

ဆောင်း လူ လင်

ဦးစိုးအုပ်အသံက ကျားတစ်ကောင်နှယ် ဟိန်းထွက်
လာသည်။

“ ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ၊ ကျွန်မက ရှင်ရဲ့
ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်တာပါ ဦးစိုးအုပ်ရဲ့ ”

“ မင်း တကယ်ပြောနေတာလား၊ ပတ္တမြားနတ်
မယ် ”

“ ပတ္တမြားနတ်မယ်တို့မျိုးရိုးဟာ ရဲရင့်တယ်၊ ပြတ်
သားတယ်၊ သတ္တိရှိတယ်၊ လက်စားချေတတ်တယ်၊ မုသား
စကားကိုလည်း ဘယ်တော့မှပြောလေ့မရှိဘူး ဦးစိုးအုပ် ”

ဦးစိုးအုပ် ဖြတ်ကနဲ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်
သွားသည်။

လျင်မြန်စွာပင် အခန်းထဲပြန်ဝင်လာ၏။
သူ့လက်ထဲမှာတော့ အမဲပစ်ပွိုင့်တူးတူး သေနတ်။
သူက သေနတ်ကို မောင်းချိုး၍ ပတ္တမြားနတ်မယ်
ကိုချိန်လိုက်သည်။

ပတ္တမြားနတ်မယ်က ရင်ကိုကော့၍ ခေါင်းကိုမော်
ကာ ရပ်လိုက်၏။ ဦးစိုးအုပ်ကို မျက်လွှာစင်း၍ မခိုးမခန့်
ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ ရှင်က မယားငယ်ကိုထိလို့ ကျွန်မကို သေနတ်
နဲ့ပစ်မယ်ပေါ့၊ ပစ်လိုက်စမ်းပါ ”

ဆောင်း လူ လင်

“ မင်း ပြောခဲ့တာတွေဟာ တကယ်ပဲလား၊ ကိုယ် ကိုနောက်နေတာမှတ်လား ပတ္တမြားနတ်မယ် ”

“ ကျီစယ်နေတယ်လို့များထင်သေးတာ အံ့ပါရဲ့၊ ပန်းရုံသဘောက်မကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အဆိပ်ကျွေးသတ် လိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ချပါ၊ ဂျင်ကိုကျွေးတဲ့အသည်းမှာ အဆိပ်တွေမပျံ့သေးပါဘူး၊ သူသေသေချင်း ကျွန်မက သူ့ ရင်ကိုခွဲပြီး အသည်းနှလုံးကိုထုတ်ယူထားလိုက်တာလေ၊ ဟိ၊ ဟိ ၊ ဟိ ”

“ မင်း တကယ်ပြောနေတာလား၊ မင်း တကယ် ပြောနေတာလား၊ ပန်းရုံဘယ်မှာလဲ ”

စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ဦးစိုးအုပ်ကိုင်ထားသော သေ နတ်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ ပန်းရုံဘယ်မှာလဲ ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း ၊ ငါ ပစ်လိုက်မှာနော် ”

“ သေပြီလို့ဂျင်ကို ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်သတ်လိုက်တယ်၊ အဆိပ်ကျွေးပြီးသတ်လိုက်တယ်”

“ ဖိုးသာဒင် ၊ ဖိုးသာဒင် ”

ဦးစိုးအုပ်က အသံနက်ကြီးဖြင့်အော်လိုက်သည်။

ဆောင်း လူ လင်

ထမင်းစားခန်းအပြင်ဘက်တွင် အဆင်သင့်ရှိနေ
သော ဖိုးသာဒင်က ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

“ ဖိုးသာဒင် ၊ ပန်းရုံ ဘယ်မှာလဲ ”

“ ပန်းရုံ မရှိတော့ပါဘူး သခင် ”

“ ဘာ ၊ ဘယ်လိုမရှိတာလဲ ”

“ အသက်မရှိတော့တာပါ၊ ပန်းရုံလေး သေပါပြီ
သခင် ”

“ ဒါ - ဒါ တကယ်ပဲပေါ့ ”

“ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်က ဟားတိုက်ရယ်လိုက်သည်။

“ ဂျင် တစ်ကိုက်ချင်းကိုက်စားချင်တယ် ဆိုတဲ့
ပန်းရုံအသည်းကို ဂျင်ဆန္ဒအတိုင်းစားရအောင် ကျွန်မက
ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်တာပါ မောင်မောင်ရဲ့ ”

“ မင်းကိုသတ်မယ် ၊ မင်းကိုသတ်မယ် ”

“ ပန်းရုံအသည်းလေးက လတ်ဆတ်ပါတယ်
မောင်မောင် ၊ သေသေချင်း ရင်ကိုခွဲပြီး ... ”

“ ဒိုင်း ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်၏ စကားမဆုံးလိုက် ။

ဆောင်း လူ လင်

ဦးစိုးအုပ်က သေနတ်မောင်းကို ဆွဲချလိုက်သည်
နှင့်အတူ ပတ္တမြားနတ်မယ်ရင်ဝတွင် သွေးများပွက်ကနဲ
ထွက်သွားသည်။

“ မှားမယ်သခင် ၊ မှားပါမယ်သခင် ”

ဖိုးသာဒင်၏ ဟန့်ထားမှုက နောက်ကျသွားပေပြီ။
ပတ္တမြားနတ်မယ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွား၏။
ပတ္တမြားနတ်မယ်က အားတင်း၍ လက်တစ်ဖက်
ထောက်ကာ ထလိုက်သေးသည်။ အရောင်တဝင်းဝင်း
တောက်နေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ဦးစိုးအုပ်ကိုကြည့်
ကာ ...

“ နင့်ကို ဘဝအဆက်ဆက် လက်စားချေရပါစေ ”

နာကျည်းစွာ ကျိန်ဆိုလိုက်သည်။
ဦးစိုးအုပ်က နောက်တစ်ချက်လှမ်းပစ်လိုက်၏။
ပတ္တမြားနတ်မယ်၏ခန္ဓာကိုယ် နောက်သို့လန်ကျကာ
ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နှင့် အကြောဆွဲနေသည်။

“ မှားပါပြီသခင် ၊ မှားပါပြီ ၊ ပန်းရုံဟာ သေပြီ
ဆိုပေမယ် ... ”

အဝိဇ္ဇာအမှောင်တိုက်ဖုံးလွှမ်းနေသော ဦးစိုးအုပ်
သည် ဖိုးသာဒင်၏စကားကိုလည်း မကြားပါလေတော့။
သေနတ်ကို နောက်တစ်ချက် မောင်းဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

ဆောင်း လူ လင်

အခါတွင်တော့ ပတ္တမြားနတ်မယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အပြီး
သတ်ငြိမ်သက်ကာ အသက်ထွက်သွားပါလေတော့၏။

သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့၏သွေး မြေခလေပြီ။

ဦးစိုးအုပ်သည် သေနတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း
ကြောင်ငေးနေသေး၏။

ထို့နောက် ... ဣန္ဒြေရစွာပင် အိမ်ရှေ့သို့လျှောက်
ထွက်သွားသည်။

ဖိုးသာဒင်သည် သွေးပျက်ဖွယ် မြင်ကွင်းကြောင့်
မှင်သက်မိကာ ကြောင်နေသည်။

ခဏနေတော့ ... မြင်းညိုကြီးအောင်စည်ကို စီး
နင်းကာ ပျိုင့်တူးတူးသေနတ်ကို စလွယ်သိုင်းလျှက်အမဲပစ်
ထွက်သည်ပုံစံအတိုင်း ... ဦးစိုးအုပ်သည် မြင်းကိုဒုန်းဆိုင်း
ကာ ခြံကြီးထဲမှ ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

□

၁၂ မိုင်ဝေးသော မြို့ပေါ်ရှိ ရဲစခန်းရှေ့သို့ ရောက်
သည်အခါ ... ဦးစိုးအုပ်သည် မြင်းကိုဇက်သတ်၍ရပ်လိုက်
သည်။

မြင်းပေါ်မှ လွှားကနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

မြင်းကြီး၏ လည်ဆံကိုပွတ်သတ်ပေးရင်းပြောသည်။

“ သားကြီးအောင်စည်၊ သွားပေတော့၊ ခုအချိန်
ကစပြီး အဖေနဲ့သားကြီး ခွဲရတော့မယ်၊ သားကို လွတ်
လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီ၊ လိုရာသွားပေတော့ကွယ် ”

မြင်းကြီးကို မျက်ရည်ဝေသော မျက်လုံးဖြင့်စိုက်
ကြည့်နေပြီး ... သံယောဇဉ်ဖြတ်ကာ ချာကနဲလှည့်ထွက်၍
ရဲစခန်းထဲ ဝင်သွားလေတော့သည်။

မြင်းကြီးအောင်စည်က သံဂျည်ဆွဲ၍ ဟီလိုက်သည်။

နောက်သို့ တစ်ချက်မှလှည့်မကြည့်သောသခင်ကို
စိုက်ကြည့်နေရာမှ ဦးစိုးအုပ် ရဲစခန်းအဆောက်အဦးထဲ

ဆောင်း လူ လင်

ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားချိန်တွင် မျက်ရည်များစီးကျလာ
လေ၏။

မြင်းကြီးအောင်စည်က နောက်တစ်ချက်ဟီရင်း
ရှေ့ ခြေနှစ်ချောင်းကို ပတပ်ရပ်လိုက်သည်။ နောက်ခွာဖြင့်
မြေ ကိုပေါက်သည်။ မြင်းကြီး၏ ဆောက်တည်ရာမရသော
ဟီသံမှာ ရဲစခန်းတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံသွားလေ၏။

ဦးစိုးအုပ်သည် ရဲအရာရှိစားပွဲသို့ တန်းတန်းမတ်
မတ်လျှောက်သွားပြီး... သေနတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်
သည်။

“ ဟောဒီ သေနတ်နဲ့ ကျွန်တော်ဇနီးကို
မသေမချင်း ပစ်သတ်ခဲ့ပါတယ် ရဲအရာရှိမင်း ၊ ကျွန်တော်
ကို ဥပဒေအရ အရေးယူပါ ၊ အကျဉ်းချထားပါတော့
ခင်ဗျား ”

တစ်လုံးချင်းပြော၍ ဝန်ခံချက်ပေးလိုက်လေတော့
သတည်း ။

မြကျွန်းသာရွာ၏ ယာတောအိမ်ကြီးသို့ ရဲအမှူးထမ်းများရောက်လာသည် အချိန်တွင် တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ပတ္တမြားနတ်မယ်၏အလောင်းကို ထမင်းစားခန်းထဲ၌ သွေးအိုင်ထဲ လဲလျှက်တွေ့ကြရ၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ ... ဘဏ္ဍာစိုးကြီးဖိုးသာဒင်ကို ဣလို့မတွေ့တော့ခြင်းပင်။

ဘဏ္ဍာစိုးကြီးဖိုးသာဒင်မှာ ထိုအချိန်မှစ၍ လုံးဝပျောက်ဆုံးသွားပါလေတော့၏။

ရဲများ အလောင်းနှင့်အလုပ်ရှုပ်နေချိန်တွင် မြင်းညိုကြီးအောင်စည် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။

ဆောင်း လူ လင်

မြင်းကြီးသည် ခြံထဲတွင် အိမ်ကိုပတ်၍ ပြေးလွှား
နေသည်။ ကြေကွဲဘွယ် ဟီရင်း ... အကြိမ်ပေါင်းများစွာ
အိမ်ကိုပတ်၍ ပြေးနေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မြင်းစောင်းထဲ၌ အ
သက်ပျောက်နေသော မြင်းကြီးအောင်စည်၏ အလောင်းကို
တွေ့ရလေ၏။

အများက မြင်းကြီးအောင်စည်မှာ ရင်ကွဲနာကျ၍
သေဆုံးသွားသည်ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးကြလေသည်။

အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး ၂-ရက်အကြာတွင် ရန်ကုန်မြို့မှ ဦးစိုးအုပ်၏ အစ်မ သူဇာတင်တင် ယာတော အိမ်ကြီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူဇာတင်တင်သည် ယောင်းမဖြစ်သူ ပတ္တမြားနတ်မယ်၏ အသုဘကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

အချုပ်ခန်းထဲတွင် အချုပ်နှောင်ခံနေရသည်မောင်ဖြစ်သူ ဦးစိုးအုပ်နှင့်သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်။ ဦးစိုးအုပ် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် သူဇာတင်တင်က ဆောင်ရွက်လိုသော်လည်း ... ဦးစိုးအုပ်က တရားဥပဒေအတိုင်းဖြစ်ပါစေဆိုကာ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

သူဇာတင်တင်သည် မြကျန်းသာတစ်ရွာလုံးရှိ ရွာသူ ရွာသားများအားလုံးကို ယာတောအိမ်ကြီးဆီသို့ ဖိတ်ခေါ် လိုက်၏။

ဆောင်း လူ လင်

တကယ်တော့ မြကျွန်းသာတစ်ရွာလုံးမှာ သူ့ဇာတင် တင်တို့၏ အဘေးတော်စပ်သူ မြကျွန်းသာမင်းသားကြီး၏ ကျေးတော်ကျွန်တော်များဖြစ်ပါသည်။

မင်းနှစ်ပါး ပါတော်မူပြီးနောက် ... အနွယ်တော် များ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်သို့ တိမ်းရှောင်လာခဲ့ရာ ... မြကျွန်းသာမင်းသားကြီးနှင့် နောက်ပါကျေးကျွန်တစ်သိုက် သည် ဤနေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

မြေဆီဩဇာကောင်းသော ဤနေရာတွင် အခြေချ ကာ ရွာတည်၍ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ရွာအမည်ကို မြကျွန်းသာ ဟုမှည့်ခေါ်ခဲ့သည်။

မင်းသားကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ယာမြေများကို ကျေးကျွန်များအား လုပ်ပိုင်ခွင့်ချထားပေးခဲ့သည်။ ကျေး ကျွန်များက လယ်ယာထွက်သီးနှံများကို အခွန်တော်ဆက်သ ရသည်။ လက်ထောက်ခါးစားခပေးရသည်။

မြကျွန်းသာမင်းသားကြီး၏လက်ထက်မှစ၍ အစဉ် အဆက်လက်ခံကျင့်သုံးလာသည် စနစ်ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့တော့ဖြင့်

မြကျွန်းသာတစ်ရွာလုံးကို အစည်းအဝေးခေါ်ယူကာ တစ်ဦးထည်းကျန်ရစ်သော မြကျွန်းသာအနွယ်တော် သူ့ဇာ တင်တင်က အများရှေ့တွင် တရားဝင်ကြေငြာလိုက်သည်။

ဆောင်း လူ လင်

“ ဒီအချိန်ကစ,လို့ မြကျန်းသာလယ်ယာမြေများမှာ လုပ်ကိုင်သူများအားလုံး အခွန်တော်ဆက်သစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ လယ်ယာမြေများကိုလည်း လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသူအားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်စေဘို့ လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ပါပြီ၊ လယ်ခွန်နဲ့ သီးစားခ၊လယ်ထောက်ခပေးရတဲ့စနစ်ကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ပါပြီ၊ မိမိလုပ်ကိုင်နေတဲ့ လယ်ယာများမှာ လွတ်လပ်စွာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နိုင်ပါတယ် ”

ရွာသူရွာသားများက သောင်းသောင်းဖျဖျဩဘာပေးလိုက်ကြသည်။

တကယ်တော့ ... မြေရှင်စနစ်မှာလည်း ထိုအချိန်ကပြုပျက်စ,ပြုနေပြီဖြစ်သည်။ “ လယ်လုပ်သူ လယ်လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိရမည် ” ဆိုသည့် ကြွေးကြော်သံများကို အစိုးရက ချမှတ်ကျင့်သုံးနေချိန်လည်းဖြစ်ပါသည်။

လယ်သမား၊ အလုပ်သမားများကို အခြေခံလူတန်းစားအဖြစ်သတ်မှတ်ကာ “ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေး”ဆင်နွှဲနေသည် ကာလလည်းဖြစ်ပါသည်။

သူဇာတင်တင် လယ်ယာမြေလွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ချိန်မှာ အံ့ကိုက်ဖြစ်နေသည်။

သူဇာတင်တင်၏ဖခင်လက်ထက်မှစ၍... ရန်ကုန်မြို့သို့ပြောင်းရွှေ့အချေခြကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အောင်

ဆောင်း လူ လင်

မြင်နေပြီဖြစ်သည်။ သည်အချိန်မတိုင်မီကပင် မြကျွန်းသာ
မှ ရပိုင်ခွင့်များကို မြတ်နိုးတွယ်တာခြင်း မရှိကြတော့ပါ။
ခေတ်စနစ်ကလည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီ။

ဦးစိုးအုပ်တစ်ယောက်ထဲသာ မြကျွန်းသာ၏ ယာ
တောအိမ်ကြီးကို သံယောဇဉ်တွယ်တာပြီး ဆက်လက်အုပ်
ချုပ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုလို မောင်ဖြစ်သူ အတိဒုက္ခရောက်ရသည်အ
ချိန်တွင်တော့ အားလုံးကိုစိတ်နာကာ သူ့ဇာတင်တင်သည်
ယာတောအိမ်ကြီးကို သံယောဇဉ်ဖြတ်လိုက်တော့၏။

အိမ်ထဲရှိ ပရိဘောဂနှင့်ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဒီအ
တိုင်းထားခဲ့ကာ အိမ်မကြီးကို ကြေးသော့ခလောက်ကြီးဖြင့်
ပိတ်သည်။ ခြံတခါးကိုလည်း သံကြိုးအထပ်ထပ်ရစ်ပတ်၍
ပိတ်သည်။

သွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ် ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ပွားခဲ့
သော ယာတောအိမ်ကြီးကို ထားရစ်ကာ သူ့ဇာတင်တင်
ရန်ကုန်သို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။

□

သခင်ကြီးဦးစိုးအုပ်သည် သေစားသေစေအမိန့်ဖြင့် ကြိုးမိန့်ပေးခံလိုက်ရသည်။

အဖြစ်အပျက်တို့သည် နှစ်ပေါင်း၃၀ကြာမြင့်ခဲ့လေ ပြီတည်း။

အိမ်ကျွန်မလေး ပန်းရုံ၏အလောင်းကို ဂျာဖွေ၍ မတွေ့ရှိခဲ့ကြပါလေ။

အချို့က ပန်းရုံတကယ်မသေဘူးဟု ထင်ကြေးပေး ကြသည်။

ပတ္တမြားနတ်မယ်သည် ပန်းရုံကို တစ်နေရာရာတွင် ဝှက်ထားကာ သေပြီဟုပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပန်းရုံ၏ အသည်းကို ဟင်းအဖြစ်ချက်၍ကျွေးသည်ဆိုသည်မှာ ဦးစိုး အုပ်ကို စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထင်ကြေးပေးကြသည်။

ပန်းရုံ၏အလောင်းကို မည်သို့ဂျာဂျာ မတွေ့ရှိခဲ့ခြင်း ကလည်း ယင်းထင်ကြေးကို ထောက်ခံသကဲ့သို့ရှိနေ၏။

ဆောင်း လု လင်

တစ်ဦးတည်းသောမျက်မြင်သက်သေ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး
ဖိုးသာဒင်ကလည်း ပျောက်ဆုံးသွားပြန်လေသည်။ ဖိုးသာ
ဒင်၏သတင်းကို ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့မရတော့။

ထိုအချိန်မှစ၍ ... ယာတောအိမ်ကြီးမှာ လူနေသူ
မရှိပဲ တိတ်ဆိတ်ချောက်ကပ်သွားတော့၏။

သို့တစေ ... ညအချိန်များတွင် အိမ်ခြံဝင်းထဲ၌
၄င်း၊ အိမ်အပေါ်ထပ်၌၄င်း ... ဖြူလွသော အဝတ်အစား
များကိုဝတ်ဆင်ထားသည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသွင်သ
ဏ္ဍာန်ကို မြင်ကြရသည်ဟုဆိုသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်သည် ပန်းရုံ၏ဝိညာဉ်လေလားဟု အချို့
က ထင်ကြ၏။

တချို့ကတော့ ... အသေဆိုး သေခဲ့သည် သခင်
မကြီးပတ္တမြားနတ်မယ်၏ ဝိညာဉ်ရိပ်သွင်ဟု စွပ်စွဲကြပြန်
သည်။

အဖြစ်ဆိုးကြီးမဖြစ်ပျက်မီ ယာတောအိမ်ကြီးတွင်
သေဆုံးသွားသော မိန်းမအိုကြီးတစ်ယောက်ရှိပါသေးသည်။
အထိန်းတော်ကြီး ဒေါ်အိုဇာဖြစ်သည်။ ဝိညာဉ်ကောင်သည်
ဒေါ်အိုဇာ၏ နာနာဘာဝကောင်ဟု ယုံမှတ်ကြသူများလည်း
ရှိ၏။

ဆောင်း လူ လင်

ရံဖန်ရံခါတွင် ယာတောအိမ်ကြီးဆီမှ မြင်းဟီသံကို ကြားရတတ်ပြီး ... မြင်းညိုကြီးတစ်ကောင်သည် အိမ်ကို ပတ်၍ပြေးနေသည်ဟုလည်း အဆိုရှိ၏။

ရွာသူရွာသားများက သရဲချောက်သည်ဆိုသော အကြောင်းဖြင့် ယာတောအိမ်ကြီးကို ရှောင်ကွင်းကြလေသည်။

အချိန်မတော် ယာတောအိမ်ကြီးနား ရောက်သွား ကြသူများသည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဖြူဖျော့သော အ သွင်သဏ္ဍာန်ကိုမြင်ရသည်။ ထိုမိန်းမ၏ လက်ရပ်လှမ်းခေါ် မှုကိုခံရသည်။ လက်ခုပ်တီး၍ ခေါ်ယူမှုကိုခံရသည်။

ယာတောအိမ်အိုကြီး။

ညစဉ်ကိုယ်ထင်ပြချောက်လှန့်သော ဝိညာဉ်မ။

အိမ်ကြီးကိုပတ်၍ ပြေးနေသော မြင်းခွာသံနှင့် မြင်းဟီသံ။

အပြစ်အပျက်တို့က နှစ်ပေါင်း၃၀ကြာခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော် သည် နှစ်ပေါင်း၃၀ကာလအတွင်း ယာ တောအိမ်ကြီးသို့ ပထမဆုံးပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့သော အ နွယ်တော်တစ်ဦးဖြစ်ပါ၏။

□

မြင်းလှည်းသည် နှေးကွေးလေးလံစွာဖြင့် တလိမ်
လိမ်ရွေ့လျားနေသည်။ မြင်းအိုမသည် အရိုးပေါ်အရေတင်
လျှက် ပိန်လှီနေကာ အသက်အရွယ်လည်းကြီးပြင်းလှပြီ
ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အိုမင်းသည်တိုင် အနားမရသေးပဲ
သခင် ကိုအလုပ်အကြွေးပြုနေရရှာသည်။
မြင်းအိုမကြီးဆွဲလာသော လှည်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်သည်
စိတ်မသက်သာစွာလိုက်ပါ လာခဲ့၏။

မိုးစက်များက ပေါင်းမိုးပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက်ကျ
နေ၏။

ဆောင်း လု လင်

မိုးသည် သည်းလည်းမသည်၊ ဖွဲလည်းမဖွဲပဲ အချိန်ဆွဲ၍ တအိအိရွာသွန်းနေ၏။ လေပြင်းပြင်းတိုက်ခတ်လာသည်အခါမျိုးတွင်တော့ လမ်းဘေးရှိသစ်ပင်ကြီးများတွင်ခိုတွဲနေသည် မိုးစက်မိုးပေါက်များက မြင်းလှည်းပေါင်း မိုးပေါ်သို့ တပြုံးပြုံးကြွေကျလာတတ်သည်။

ကျွန်တော်သည် အီလေးဆွဲ၍ တအိအိနှင့်နေသော မြင်းလှည်း၏နှေးကွေးမှုကို စိတ်မရှည်လှသော်လည်း ... မြင်းအိုမကိုကြည့်၍ သနားနေပြန်သည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသမားမှာလည်း မြင်းနှင့်အပြိုင် ပိန်လှီချောက်ကပ်နေကာ နံရိုးများ အပြိုင်းပြိုင်းထ,နေ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ ... အရိုးချည်းရှိသော မြင်းတစ်ကောင်ကို လူအရိုးစုတစ်ခုက မောင်းနှင်လာသည်သဖွယ် မှောင်ရီပျိုးစအချိန်တွင် ချောက်ချားဘွယ်ကောင်းနေလေ၏။

ကျွန်တော်သည် အကြည့်ကိုပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများ ထံလွဲပြောင်းလိုက်၏။

လမ်းသည် ကျဉ်းမြောင်းလျှက် ဘေးဝဲယာတလျှောက် သစ်ပင်ကြီးများအတိပြီးသော တောအုပ်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

ကျွန်တော်စီးလာသော စာပို့မီးရထားသည် “ပေါက် ဦးတော” အမည်ရှိ ကျေးရွာဘူတာရုံလေးသို့ ဆိုက်ရောက် ချိန်တွင် ညနေ၆နာရီရှိပေပြီ။

ဘူတာရုံလေးမှထွက်ပြီး မြကျွန်းသာသို့သွားမည် မြင်းလှည်းကိုစုံစမ်းသည်အခါ ဤပုဂ္ဂိုလ်၏ မြင်းလှည်းတစ် စီးသာရှိပြီး မြကျွန်းသာသို့သွားမည် ခရီးသည်မှာလည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲသာရှိလေသည်။

သူက ကျွန်တော်၏ လက်ဆွဲအိတ်နှင့် အိပ်ယာ လိပ်ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး မြင်းလှည်းပေါ်ပစ်တင်ကာ “တက်” ဟုတစ်ခွန်းထဲဆိုလျှင် မြင်းလှည်းကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းခရီးတွင် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ပါ။

“ ခင်ဗျားက ဘယ်သွားမှာလဲ ”

သူက ရုတ်တရက်လှည့်၍ ကျွန်တော်ကိုမေးလိုက် သည်။

“ မြကျွန်းသာကိုလေ ”

“ ကျုပ်မြင်းလှည်းပေါ်ပါလာမှတော့ မြကျွန်းသာ ကိုပေါ့ဗျာ ၊ ဘယ်အိမ်သွားမှာလဲမေးတာ ”

သူက ကျွန်တော်ကို “ကြောင်ရန်ကော”ဆိုသည် အကြည်မျိုးနှင့်ကြည်ကာ ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်သည်။

“ မြကျွန်းသာကိုယ်တော်ကြီးအိမ်ပါ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဘာ ”

သူက ကျယ်လောင်စွာ တအံ့တဩရေရွတ်လိုက်သည်။ ယောင်ယမ်း၍ မြင်းဇက်ကြိုးကိုပင်ဆွဲထားလိုက်ပေ၏။ မြင်းလှည်းသည် ရုတ်တရက်တုံ့ရပ်သွားလေသည်။

“ ရွာနဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မြကျန်းသာကိုယ်တော်ကြီး အိမ် ဂိုတယ်လို့ပြောပါတယ်၊ ကျန်တော်တော့ တစ်ခါမှ မ ဂျောက်ဖူးဘူး၊ ခင်ဗျားသိမလား ”

“ ခင်ဗျားက ဘယ်သူတုံး ”

ကျန်တော်အမေးကိုမဖြေပဲ သူကပြန်မေးသည်။

“ မြကျန်းသာမင်းသားကြီးရဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ထဲ ကပါ ”

“ ဪ ... မြကျန်းသာမျိုးဆက်က ခုထိရှိသေး သကိုး ”

သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အံ့ဩစွာမှတ်ချက်ချ ပြီး ... ရပ်နေသောမြင်းလှည်းကို ဆက်မောင်းလိုက်သည်။

“ အဲဒီအိမ်က သရဲချောက်တယ်ဗျ ”

“ ဟုတ်လား ”

ကျန်တော်က သရဲ တစ္ဆေ အယုံအကြည်မရှိသူပီပီ သူ့စကားကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ခင်ဗျား အဲဒီကိုတန်းသွားလို့ မပြစ်ဘူးထင် တယ် ”

“ ကျွန်တော် သရဲမကြောက်တတ်ပါဘူးဗျာ ”

“ အဲဒါပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အခု ညမိုးချုပ်နေပြီ၊ ဟိုအိမ်က လူမနေတာကြာပြီ၊ မှောင်မှောင်မဲမဲထဲ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဝင်မလဲ၊ မီးလိုတယ်၊ ပြီးတော့ - ခင်ဗျား ထမင်း မစားတော့ဘူးလား၊ ရေမိုးမချိုးတော့ဘူးလား၊ ကျုပ်အိမ် လိုက်ခဲ့ပါ ”

သူ့ပုံစံကိုကြည့်၍ သူ့အိမ်လိုက်ရမှာ စိတ်မသန့်ပါ။

“ သွားဖို့ရည်ရွယ်ထားတဲ့နေရာကိုတော့ ရောက် အောင်သွားမယ်ဗျာ၊ ဒါ ကျွန်တော် ခရီးဆုံးပဲ၊ ထမင်း တော့ ရွာထဲမှာဝယ်စားလိုက်တာပေါ့၊ ထမင်းဆိုင်မှာ ကျွန် တော်ကို ခဏရပ်ပေးပါ ”

“ ရွာမှာ ထမင်းဆိုင်မရှိဘူး ”

“ ဗျာ ”

“ ကျုပ်က စေတနာနဲ့ပြောတာ၊ ကျုပ်အိမ်လိုက် စား၊ ရေမိုးချိုး၊ ခင်ဗျားသွားချင်သပဆိုရင် အိမ်ကြီးခြံဝထိ ကျုပ်လိုက်ပို့မယ်၊ ဓာတ်မီးတို့၊ မီးအိမ်တို့ ခင်ဗျားယူသွားဖို့ လိုမယ်လေ၊ ပါလား၊ မပါရင် ရွာကစတိုးဆိုင်မှာ ဝယ်လိုက် ဦးပေါ့ ”

ဆောင်း လူ လင်

သူပြောတာ သဘာဝကျပါသည်။
နှစ်ပေါင်း၃၀ လူမနေသည်အိမ်က ဘယ်လိုပုံစံမျိုး
နဲ့ ကျွန်တော်ကို ဆီးကြိုနေမည်မသိ။
သောက်စရာ ရေသန့်ဗူးကအစ ဖယောင်းတိုင်၊မီး
ခြစ် အားလုံးဝယ်သွားဖို့လိုပါမည်။ ဟိုမှာ ကျွန်တော်ကို
ဆီးကြိုဧည့်ခံမည်သူမှ မရှိပေပဲ။
မြင်းလှည်းသမားစကားကို မည်သို့မှတုံ့ပြန်တော့
ပဲ ခပ်မဆိပ်လိုက်ပါလာလိုက်သည်။
မြင်းလှည်းကတော့ နှေးကွေးလေးလံစွာ ရွေ့လျား
နေဆဲ

ရွာကိုရောက်လာပေပြီ။

ရွာထဲ ဝင်ဝင်ချင်း ရွာထိပ်မှာ ဗီဒီယိုရုံတစ်ရုံတွေ့ရသည်။ မီးစက်ဖွင့်ထားဟန်တူ၍ မီးစက်သံတထိန်းထိန်းကြားနေရသည်။ ယနေ့ညပြုမည် ဇာတ်ကားအကြောင်းကို ကြေငြာနေသံကြားရ၏။

မြင်းလှည်းက ရွာလယ်လမ်းမအတိုင်း မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

လမ်းတွင် စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုမြင်ခဲ့ရ၏။ ဆိုင်များတွင် မီးချောင်းများကို ဘက်ထရီအိုးနှင့် ဂျှိုင်း၍ မီးထွန်းထားသည်ကိုမြင်ခဲ့ရသည်။

ဆိုင်ရှေ့များမှအပ လမ်းမတစ်လျှောက်လုံးမှာမှောင်မဲနေသည်။

မိုးကတော့ တိတ်သွားပေပြီ။

“ ကျုပ်အိမ်ရောက်ပြီ ”

ဆောင်း လူ လင်

မြင်းလှည်းကို အိမ်တစ်လုံးရှေ့ရပ်လိုက်ပြီး လှည်း
ရှင်က ပြောလိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပြေးထွက်လာ
သည်။

“ အဖေပြန်လာပြီ ၊ ဪ... ဧည့်သည်ပါလာ
တာကိုး ”

လူငယ်က ကျွန်တော်ကိုမြင်ပြီး ပြေးလာသည်အ
ရှိန်တန်သွားသည်။

“ အဲဒါ ကျွန်တော်သားပဲ၊ ငါ့သား ဧည့်သည်ပ
စ္စည်းတွေယူ၊ လှည်းကို အဖေပဲသိမ်းလိုက်မယ် ”

ကြည့်ရတာ လူငယ်လေးသည် မြင်းလှည်းသိမ်း
ပေးနေကျဖြစ်ပုံရသည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ပစ္စည်းများကို မြင်းလှည်း
ပေါ်မှနေ၍ ကောင်လေးဆီ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ အထဲဝင်နှင့် ”

လှည်းရှင်က အမိန့်ဆန်ဆန် ကျွန်တော်ကိုပြော
သွားသည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း သူစီစဉ်သည့်အတိုင်း
လိုက်နာမိရက်သားဖြစ်နေ၏။ နယ်မြေက ကိုယ်အတွက်
နယ်စိမ်းမဟုတ်လား။

“ ဦးလေး ၊ လာဗျ ”

ဆောင်း လု လင်

ကောင်လေးက အိတ်၂အိတ်ကိုထမ်းရင်း အိမ်ဆီ သို့ကျန်တော်ကို ခေါ်သွားသည်။ ကောင်လေးမှာ မွန်ရည် သွက်လက်ဟန်တူလေသည်။ မေးရိုးပြတ်ပြတ်၊ နှာတံပေါ် ပေါ်နှင့် ယောက်ျားဆန်ဆန်ချောမောပုံကို သတိပြုမိလိုက် သည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ပိုင်ရှင် မြင်းလှည်းဆရာနှင့် သားအဖ ဆိုသည်မှာ ယုံလောက်စရာပင်မရှိ။

ကျန်တော်ကို ဦးလေးဟုခေါ်လိုက်သည်အတွက် တော့ စိတ်ထဲမှာခုမိလေသည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ ဘုရားစင်ဂျေမှာ ပုတီးထိုင် စိတ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရသည်။

ကောင်လေးက ...

“ အမေ ၊ ဧည့်သည်ပါလာတယ်ဗျ ”

-ဟု အော်လိုက်သည်အခါ မိန်းမသည် ပုတီးကိုချ ချဲ ဘုရားကိုဦးချကာ ဘုရားစင်ဂျေမှထလာသည်။

အိမ်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြမ်းခင်းတစ် ထပ်အိမ်လေးဖြစ်ပြီး အခန်းကန့်မထားပေ။ အိမ်ရှိပစ္စည်း အကုန်ကို ဒီအတိုင်းမြင်နေရသည်။

မြင်းလှည်းသမားအိမ်ထဲဝင်လာ၏။

ဆောင်း လု လင်

“ အဲဒါကျုပ်မိန်းမပဲ ၊ မသက်တင်တဲ့၊ ကျုပ်သား နာမည်က ဇာနည် ၊ ကျုပ်နာမည်က သာအိ ၊ သက်တင် သူက ယာတောအိမ်ကြီးကိုသွားမယ် ဧည့်သည်ပဲ ”

“ ဘာ ”

မသက်တင်က အလန့်တကြားရေရွတ်လိုက်သည်။

“ ဟာ ”

ပစ္စည်းထုတ်များကိုချနေသော မောင်ဇာနည်က တ အံ့တဩလှမ်းကြည့်သည်။

“ ငါက အိမ်မှာတစ်ညအိပ်ဖို့ပြောပါတယ်၊ သူက ဟိုအိမ်ကြီးကို ဒီည အရောက်သွားမှာတဲ့ ”

“ ဘယ်ကလာတာလဲ ၊ ရန်ကုန်ကလား၊ မန္တလေး ကလား ”

မသက်တင်က စူးစမ်းလိုက်သည်။

“ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကပါ ”

“ ခင်ဗျားနာမည်လည်း မသိရသေးဘူး၊ ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်တာလဲ ”

ကိုသာအိအပြောအဆိုများကို ရိုင်းတယ်လို့ သတ် မှတ်၍ မပြစ်တော့၊ စကားကိုဒဲဒိုးပြောတာ သူ့ထုံးစံဖြစ်ပုံရ သည်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီအရပ်ရဲ့ သဘာဝလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

ဆောင်း လု လင်

ခရီးသည်ည့်စိမ်းတစ်ယောက်ကို အိမ်ခေါ်လာပြီး ည့်ဝတ်ပြုခြင်းကပင် လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ရှိသည်။ အပြုအမူမို့ တွေ့စကလို့ သူ့ကို အထင်မသေးမိတော့ပေ။

“ ကျွန်တော်နာမည်က မိုးနောင် ပါ ”

ကျွန်တော်က စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးရန် လာရောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

စာရေးဆရာဟုပြောလိုက်သည်နှင့် မောင်ဇာနည် မျက်လုံးများဝင်းလက်သွားကာ ကျွန်တော်ကို အထင်တကြီး နှင်ကြည့်သည်။

“ ဝတ္ထုရေးတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဆရာ့ကလောင်နာမည်က ဘာလဲဟင် ”

“ ဆောင်းလေပြေဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ရေးတယ် မောင်ဇာနည် ”

“ ဟာ - ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးတာပေါ့ ၊ ကောင်းကောင်းဖတ်ဖူးတယ် ၊ ဆရာကနာမည်ကြီးပဲ ”

“ မောင်ဇာနည်က စာဖတ်သားပဲ၊ ဒီမှာ စာအုပ်ဆိုင်ရှိသလား ”

“ အငှားဆိုင် နှစ်ဆိုင်ရှိတယ်ဆရာ ”

ဆောင်း လု လင်

ကျွန်တော်တွက်ကိန်းတစ်ခု လွဲပြန်ပြီ။ ကျေးလက်
တောရွာဖြစ်၍ စာပေနှင့်ကင်းဝေးမည် ၊ ကျွန်တော်
ကလောင်ကို မသိနိုင်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

“ ကဲ ၊ ကဲ ၊ သူထမင်းစားဖို့လုပ်ဦး ၊ ခင်ဗျား
ဆန်ဖိုးနဲ့ဟင်းဖိုးထုတ်ပေးလိုက်ပါ ကိုမိုးနောင် ၊ ကျုပ်တို့
က အပိုအလှုံ့မရှိဘူး ”

“ ဪ - ဟုတ်ကဲ့ ၊ ကျွန်တော် ကိုသာအိကို
မြင်းလှည်းခလဲ ပေးရဦးမယ် ”

ကျွန်တော်က အိတ်ထဲမှ ငါးရာတန်နှစ်ရွက်ကိုထုတ်
၍ မသက်တင်ထံလှမ်းပေးလိုက်သည်။

မသက်တင်က ကိုသာအိကို လှမ်းကြည့်၏။ သ
ဘောထားတောင်းခံသည့် အမှုအရာမျိုး။

“ ငါးရာဆို လောက်ပါတယ် ကိုမိုးနောင် ”

“ မဟုတ်တာဗျာ၊ ထမင်းတစ်နပ် ငါးရာမကပါဘူး၊
မြင်းလှည်းခလဲရှိသေးတာ၊ ယူပါမသက်တင် ”

မသက်တင်က ငွေများကို လှမ်းယူလိုက်၏။

“ အသီးအနှံကတော့

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရတယ် ဆရာ၊ အသားကတော့
ငါးသေတ္တာပဲရမယ် ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါဗျာ၊ ထမင်းတစ်ပွဲဖြစ် ပြီး တာပဲ ”

မသက်တင်က ဈေးဝယ်ချမ်းရန် အိမ်ထဲမှထွက်ခွာ သွား၏။

“ ကျုပ်တို့ ရေချိုးရအောင် ကိုမိုးနောင် ”

ကိုသာအိက သူ့အင်္ကျီကိုချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး တန်းမှ ရေလဲပုဆိုးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ကျွန်တော်လည်း အိတ်ထဲမှ မျက်နှာသုတ်ပုဝါ၊ဆပ် ပြာခဲထုတ်ယူခဲ့ကာ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့၏။

မောင်ဇာနည်က ဖယောင်းတိုင်မီးဖြင့်လမ်းပြကာ ရှေ့မှသွားနှင့်သည်။ အိမ်နောက်ဖေးမှာ ရေတွင်းတစ်တွင်း ဂိုနေပါ၏။

မောင်ဇာနည်က ဖယောင်းတိုင်ကို ရေတွင်းဘောင် ပေါ်ဖယောင်းစက်ချပြီး စိုက်ထားလိုက်သည်။

“ ခင်ဗျားအရင်ချိုး၊ ရော့ ”

ကိုသာအိက ရေလဲပုဆိုးကို ကျွန်တော်ကိုပေးရင်း ပြော၏။

မောင်ဇာနည်က သစ်ပင်တွင်ချိတ်ထားသော ရေ ငင်ပုံးကိုသွားယူ၍ တွင်းထဲမှရေကို ငင်ယူသည်။ စက်သီး

ဆောင်း လူ လင်

မရှိပဲ ရေပုံးကို တွင်းထဲပစ်ချကာ လက်နှင့်ဆွဲယူရပါသည်။
တွင်းက သိပ်တော့မနက်ပေ။

တွင်းထဲမှရေကိုငင်ပြီး ဘေးရှိစည်ပိုင်းပြတ်ထဲသို့
မောင်ဇာနည်က တစ်ပုံးပြီးတစ်ပုံးလောင်းထည်သည်။

“ ချိုးလေဆရာ ”

“ ဆရာ့ဟာဆရာ ငင်ပါ့မယ်၊ မောင်ဇာနည် ၊
ပေး ၊ ပေး ”

“ ဟာ ... ဆရာမငင်တတ်ပါဘူး ”

“ ပေးပါမောင်ဇာနည်ရဲ့ ”

မောင်ဇာနည်လက်ထဲမှ ကြိုးနှင့် ရေငင်ပုံးကို
ကျွန်တော်က ဆွဲယူရင်း ကိုယ့်ဖာသာငင်ဖို့ကြိုးစားသည်။

မောင်ဇာနည်ကို အားနာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ကြိုးကိုတဖြည်းဖြည်းလျှော့၍ ရေပုံး
ကို ရေတွင်းထဲချသည်။ ရေပုံးသည် တွင်းထဲမှရေနှင့်ထိ
သွားပါ၏။ ရေက ပုံးထဲသို့ဝင်မလာချေ။ ရေပုံးမှာ ရေပေါ်
တွင် ပေါလောကြီးပေါ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကြိုးကိုလှုပ်ခါပြီး ပုံးရေထဲနစ်ရန်
ကြိုးစားကြည့်သည်။ ရေပုံးမှာ ရေပေါ်တွင် ပေါလောကြီး
မော့၍သာနေ၏။

“ ဆရာမငင်တတ်ပါဘူးဆို၊ ပေး ကျွန်တော်ကို ”

ဆောင်း လူ လင်

ကိုသာအိက ကျွန်တော်အဖြစ်ကိုကြည့်၍ရယ်နေ၏

“ ရန်ကုန်သား၊ ဘယ် ရေငင်တတ်မှာတုန်း ”

ကိုသာအိအပြောကြောင့် ကျွန်တော်ရှက်သွားမိသည်
မောင်ဇာနည်ငင်တော့ လွယ်လွယ်လေး၊ ပုံးကိုရေ
တွင်းထဲပစ်ချကတည်းက ခပ်စောင်းစောင်းပစ်ချရသည်။ ပုံး
က အဝနှင့်တစောင်းကျသွားပြီး ရေထဲနစ်သွားတော့ ရေ
ပြည့်လျှင် အပေါ်ဆွဲယူရုံသာဖြစ်ပါသည်။

မောင်ဇာနည်လုပ်တော့အလွယ်သားပါလား။ ကျွမ်း
ကျင်ရာလိမ္မာ ၊ နည်းလမ်းသိမှအလုပ်ဖြစ်တာပါလား။

“ ချိုးပါဆရာရဲ့ ”

ကျွန်တော်သည် ရှက်လဲရှက် ၊ အားလဲနာနာနှင့်
ပင် မောင်ဇာနည်ခပ်ပေးသောရေကို တဝချိုးပစ်လိုက်ရ၏။

ရေချိုးပြီးတော့ မောင်ဇာနည်နှင့်အတူ အိမ်ထဲ
ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ကိုသာအိ ရေချိုးရင်းကျန်ခဲ့၏။

မသက်တင်ပြန်ရောက်နေပြီး ချက်ပြုတ်ဖို့မိမွှေးနေ
တာတွေ့ရသည်။

“ ဆာပြီလားဆရာ ”

မသက်တင်က နှုတ်ဆက်ရင်းမေးသည်။

“ မဆာသေးပါဘူးမသက်တင်၊ ရပါတယ် ”

ဆောင်း လု လင်

အခုမှ မီးမွှေးတုန်းမို့ တော်တော်နှင့်စားရဦးမှာ မ
ဟုတ်သည်အတူတူ အိမ်ရှင်အားနာနေမှာ စိုးရိမ်မိသည်။

“ ဆရာ၊ ဆရာ ”

ကျွန်တော်အဝတ်လဲနေဆဲ မောင်ဇာနည်အနားကပ်
လာပြီး တိုးတိုးခေါ်သည်။

“ ဘာလဲ မောင်ဇာနည် ”

“ ဆရာ ဒါ လုပ်တတ်လား ”

မောင်ဇာနည်က လက်မကိုထောင်၍ ပါးစပ်နား
ကပ်ကာ မော့ပြုသည်။

“ ဟင်္ဒအင်း ၊ ဆရာ အရက်မသောက်တတ်ဘူး
မောင်ဇာနည် ”

“ ဪ... စာရေးဆရာတွေက အရက်သောက်
တတ်တယ်ဆိုလို့ပါ ၊ ဆရာသောက်တတ်ရင် ဆိုင်လိုက်ပို့
ပေးမလို့ ”

မောင်ဇာနည်အပြောကို ပြုံးလိုက်မိသည်။

ရေချိုးပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာသော ကိုသာအိက
ကျွန်တော်ကိုလှမ်းပြောသည်။

“ ခင်ဗျားလိုတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ဖို့လိုသေးတယ်
လေ၊ အခုသွားဝယ်လိုက်ပါလား၊ ငါ့သား - ကိုမိုးနောင်ကို
စတိုးဆိုင်လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါကွာ ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ဟုတ်ကဲ့အဖေ ”
ပိုက်ဆံအိတ်ကိုယူပြီး မောင်ဇာနည်နှင့်အတူ အိမ်မှ
ထွက်ခဲ့၏။

မြင်းလှည်းနှင့် ဝင်လာသည့်လမ်းအတိုင်း ရွာအ
လယ်ပိုင်းသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ရသည်။
“ ဒါ ရွာလယ်လမ်းမကြီးလားမောင်ဇာနည် ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ဒီတစ်လမ်းထဲရှိတာဆရာ ”

“ ဪ... ”

“ ရွာက ရွာတန်းရှည်ကြီးဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်က အစွန်ဆုံးပဲ ”

“ ဪ... ဪ... ”

လမ်းလျှောက်လာရင်း မောင်ဇာနည်က သူဖတ်ဖူးသော ကျွန်တော်ဝတ္ထုများအကြောင်း ပြောပြလာသည်။ ကျွန်တော်စာကို တကယ်ဖတ်ဖူးကြောင်းနှင့် မှတ်မိကြောင်း သိစေလိုပုံရသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်စာတွေကို စာဖတ်သူ များကပြန်ဆွေးနွေးတိုင်း ပီတိဖြစ်မြဲပင်။

“ မောင်ဇာနည်က တော်တော်စာဖတ်သားပဲ၊ တခြား ဘာစာတွေဖတ်သေးလဲ ”

သူဖတ်သည် စာရေးဆရာနာမည်တွေ ရွတ်ပြသည်။

“ မဂ္ဂဇင်းတွေလဲ အကုန်ဖတ်ဖြစ်တယ်ဆရာ၊ ရွာကိုရောက်လာတဲ့အထဲကပေါ့ ”

ရွာလယ်လမ်းသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အချို့ အိမ်များမှ အဘိုးကြီး၊အဘွားကြီးများ၏ အသံကျယ်ကျယ် ဘုရားရှိခိုးသံ၊ မေတ္တာပို့သံများကြားရသည်။

ဆောင်း လူ လင်

“ ရွာကတိတ်လှချည်လား၊ စောစောအိပ်ကြတယ် ထင်တယ် ”

“ မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ဗီဒီယိုရုံရောက်ကုန်ကြပြီလေ ၊ ဒီအချိန်က ဗီဒီယိုပြချိန် ”

“ ဪ... ”

ကျွန်တော်က ရွာအကြောင်းစပ်စုကြည့်လိုက်သည်။

“ ရွာကလူတွေ ဘာအလုပ်လုပ်ကြလဲ၊ အများအား ဖြင့်ပေါ့ ”

“ လယ်အလုပ်ပဲဆရာ၊ ဒါပေမယ့် လယ်ကမဖြစ် တော့ပါဘူး၊ မိုးမရွာတာနဲ့၊ မိုးရွာတော့လည်း ရေကကြီး ပြန်ရော၊ ခုတော့ မြို့ပေါ်တက်ပြီး ပျံကျလုပ်ကြတာများ တယ်၊ မြို့မှာစက်ရုံတွေရှိတယ်လေ၊ စက္ကူစက်တို့၊ ကြိုးစက် တို့၊ အရက်ချက်စက်ရုံ၊ အထပ်သားစက်ရုံ အစုံပါပဲ၊ မနက် အစောကြီးစက်ဘီးနဲ့အလုပ်ဆင်းကြပြီး ညနေပြန်လာကြ တာပေါ့၊ တောအလုပ်လုပ်တဲ့လူ သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန် တော်တို့အိမ်လဲ အဖေ့မြင်းလှည်းနဲ့ပဲစားနေရတာ ”

“ ဪ... ဪ ”

“ အခုတော့ ရွာနဲ့လေးမိုင်လောက်ဝေးတဲ့နေရာ မှာဆည်တစ်ခုဆောက်နေတယ်ဆရာ၊ ဆည်ပြီးရင်တော့ လယ်ယာလုပ်ငန်း ပြန်ဖြစ်ထွန်းမယ်ထင်ရတာပဲ ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ဖြစ်မှာပါ။ မောင်ဇာနည်ကဇရာ ဘာအလုပ်မှ မရှိသေးဘူးလား ”

“ ခက်တာကဆရာ၊ ကျွန်တော်က ဆယ်တန်း အောင်ထားတော့ ပျံ့ကျအလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး၊ အဲဒါ မကောင်းပါဘူး၊ ကိုယ်ကိုယ် ဘဝင်မြင်နေမှန်းလဲသိတယ်၊ လေဘာကဒ်လုပ်ထားပြီး အစိုးရအလုပ်တွေတော့ လျှောက်ထားတာပဲဆရာ ”

“ မောင်ဇာနည်က ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားကိုး ”

“ အဝေးသင်ဒုတိယနှစ်တက်နေပါတယ်ဆရာ ”

စတိုးဆိုင်အနီးရောက်လာသည်။ မြင်းလှည်းနှင့်ဝင်လာခဲ့စဉ်က တွေ့ခဲ့ရသော စတိုးဆိုင်ပင်ဖြစ်သည် ။ ဘက်ထရီမီးချောင်းများ ထိန်နေအောင်ထွန်းထား၏။

“ အဲဒီဆိုင်ပဲဆရာ၊ လိုချင်တာအစုံရတယ်၊ ဆရာသွားဝယ်လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်ဒီကစောင့်နေမယ် ”

မောင်ဇာနည်က အမှောက်ရိပ်သစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်ပြီးပြောသည်။

“ မောင်ဇာနည်လဲ လိုက်ခဲ့လေ ”

“ ကျွန်တော်လိုက်လို့မဖြစ်ဖူးဆရာ၊ ဆရာ့ဟာဆရာသွားပါ ”

ဆောင်း လူ လင်

မောင်ဇာနည်အပြုအမူ ထူးခြားသည်ထင်သော်လဲ
ဘာမှပြန်မမေးမိတော့၊ စတိုးဆိုင်ထဲသို့ ကျွန်တော်တစ်
ယောက်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

မောင်ဇာနည်က သစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်၍ကျန်ခဲ့
၏။

ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲကိုဝင်ခဲ့တော့ ... မိန်းကလေး
တစ်ယောက်က အိမ်မကြီးထဲမှထွက်လာသည်။

“ ဘာယူမလဲရှင် ”

ကျွန်တော်က လိုအပ်မည်ထင်သည်ပစ္စည်းများကို
တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြောပြလိုက်ရာ ... မိန်းကလေးက မှန်
ကောင်တာထဲမှ ပစ္စည်းများကို ထုတ်ပေးနေ၏။

ရတောင်ထိုးဓာတ်မီးတစ်လက်နှင့် ဓာတ်ခဲရလုံး၊ ဖ
ယောင်းတိုင်တစ်ထုတ်၊ ဂက်စ်မီးခြစ်တစ်လုံး၊ ပလတ်စတစ်
ကြိုးတစ်ခွေ၊ ရေသန့်ဗူးရဗူးဝယ်လိုက်သည်။

ခြင်ကိုက်နိုင်တယ်ဆိုတာတွေမိ၍ ခြင်ဆေးတစ်ဗူး
ထပ်ဝယ်လိုက်သည်။

“ ဘာလိုဦးမလဲ ဦး ”

“ ကြာကြာထွန်းလို့ရမယ်မီးအိမ်မျိုးပေါ့ ”

“ မီးချောင်းဝယ်ရင် ဘက်ထရီအိုးပါ တွဲဝယ်မှဖြစ်
မှာဦး ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဘက်ထရီအိုးတော့ ကိုယ်မသယ်နိုင်တော့ဘူး ”

“ အမာဂျင်စီလိုက်ယူလိုက်လေ ”

မီးချောင်းတစ်ချောင်း၊ မီးလုံးတစ်လုံးပါပြီး သုံးလေးမျိုးလှည့်ဖွင့်လို့ရသည်။ တရုပ်လုပ်Emergency Lamp တစ်လုံး ဝယ်လိုက်သည်။

“ ငွေတွက်ပါဦး ”

ငွေရှင်းပြီးသည်အခါ မိန်းကလေးက ပစ္စည်းများကို ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ကြီးနှစ်ခုထဲ ခွဲထည့်ပေးသည်။

“ ဧည့်သည်ထင်တယ်၊ ဘယ်မှာတည်းတာလဲဟင် ”

မိန်းကလေးက ပစ္စည်းအများကြီးဝယ်လိုက်၍ ရင်းနှီးသွားသည်ဟန်ဖြင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်မေးလိုက်သည်။

ယာတောအိမ်ကြီး၏ ဧည့်သည်ဖြစ်ကြောင်း မပြောချင်သည်နှင့် ...

“ ရွာထိပ်က ကိုသာအိတို့အိမ်မှာတည်းတယ် ”

“ ဪ ”

မိန်းကလေးမျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်လိုက်မိသည်။

“ သွားမယ်နော် ”

မိန်းကလေးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

ဆောင်း လူ လင်

သစ်ပင်အောက်ရောက်ခါနီးတော့ မောင်ဇာနည်က ပြေးလာကာ ကျွန်တော်လက်ထဲမှ ပစ္စည်းများကိုယူသည်။

“ ဟာဆရာ၊ အများကြီးပဲ၊ လေးနေမယ်၊ ပေးပေး ကျွန်တော်ကို ”

အိတ်တစ်ထုတ် မောင်ဇာနည်ကို ပေးလိုက်သည်။

“ မောင်ဇာနည်က ဘာဖြစ်လို့ ဆိုင်ထဲထိလိုက်မလာတာလဲ ”

မောင်ဇာနည် သက်ပြင်းချသည်။

“ ဆရာ့ကို ရောင်းပေးလိုက်တာ အဘွားကြီးလား ကောင်မလေးလားဆရာ ”

“ ကောင်မလေး ”

“ အဲဒါ ကျွန်တော်ကောင်မလေးပေါ့ ”

“ ဟေ ”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ နာမည်က နှင်းပေါက် တဲ့၊ သူတို့က အရမ်း ချမ်းသာတာဆရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ကြိုက်နေတာ သူ့အမေက သဘောမတူဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က ဆင်းရဲတာကိုး၊ ကျွန်တော်ပါလာရင် ရောင်းမှာမဟုတ်ဘူးဆရာ၊ သူ့အမေကြီးက ကျွန်တော်ကို ဆိုင်ထဲအဝင်မခံဘူး၊ နှင်တောင်လွှတ်တာ ”

“ ဆိုးလှချည်လားကွာ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ကျွန်တော်တို့အကြောင်း ဝတ္ထုရေးပါလားဆရာ၊ သိပ်ကြေကွဲဘို့ကောင်းတာပဲ ”

မောင်ဇာနည်က ခံစားချက်အပြည့်နှင့် ပြောနေသည်။

လူတိုင်း ကိုယ်ခံစားချက်ကိုယ် အကြီးကျယ်ဆုံးလို့ ထင်တတ်ကြသည်။ ကာယကံရှင်များအဖို့ ရင်နှင့်အမျှခံစားရပေမယ့် ... စာတစ်ပုဒ်အဖြစ် စာမျက်နှာပေါ် တင်ဖို့ကျတော့ မထူးခြားသည့်အဖြစ်မျိုးဖြစ်နေတတ်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့အကြောင်း ဝတ္ထုရေးပါဟု ရင်ဖွင့်လာသူများကို ကြုံဖူးပေါင်းများလှပြီ။

ခုလည်း ... မောင်ဇာနည်က သူ့အကြောင်းဝတ္ထုရေးဖို့ပြောတော့ ပြုံးချင်သွားသည်။

သို့သော် မောင်ဇာနည်ကြေနပ်အောင်နှစ်သိမ်လိုက်၏။

“ အေးအေးဆေးဆေးမှ မောင်ဇာနည်အကြောင်း ဆရာ့ကိုပြောပြလေ၊ ဆရာခံစားရရင် ရေးဖြစ်မှာပေါ့ ”

□

အိမ်ကိုပြန်ရောက်သည့်အခါ... ထမင်းဟင်းအဆင်
သင့် ကျက်နေပါပြီ။

အိမ်ရှေ့မှာ စားပွဲဝိုင်းချ၍ ထမင်းပွဲပြင်နေသော
မသက်တင်ကိုတွေ့ရသည်။

“ အဆင်သင့်ပဲဆရာ၊ စားလို့ရပါပြီ ”

ထမင်းဟင်းက အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေ
သည်။ ဘူးရွက်ဟင်းချိုအနံ့က သင်း၍ ဆာလောင်မွတ်
သိပ်မှုကို နှိုးဆွလိုက်သည်။ ဟင်းအနံ့အသက်ကြောင့် အူ
တကြုတ်ကြုတ်မြည်လာ၏။

ဆောင်း လူ လင်

နေ့လည်ခင်းက ဘူတာရုံလေးတစ်ခုတွင် နံနက်စာ
ကိုနောက်ဆုံးအစာအဖြစ် စားထားခဲ့သော ကျွန်တော်အဖို့
အတော်ဆာလောင်နေပေပြီ။

“ ကိုသာအိရော၊ တစ်ခါထဲ စားကြစို့လေ ”

ညော်သည်ကျွန်တော်က အိမ်ရှင်ကို ပြန်ဖိတ်ခေါ်
လိုက်သည်။

ကိုသာအိက ခေါင်းရင်းဖက်တွင်
တင်ပလွင်ခွေထိုင် ရင်း
ဖက်ကြမ်းဆေးလိပ်ကိုသောက်နေသည်။

“ ခင်ဗျားစားနှင့်ပါ ”

“ မဟုတ်တာပဲ၊ ခင်ဗျားလဲဆာရောပေါ့ ”

“ ခင်ဗျားရွံ့မှာစိုးလို့ပါ ”

“ ဟာဗျာ၊ မဟုတ်တာ၊ လာ-လာ၊ တစ်ခါထဲစား
ကြမယ် ထ ”

ကျွန်တော်က ကိုသာအိထိုင်နေရာရောက်သွားကာ
သူ့ကိုအတင်းဆွဲထူလိုက်သည်။ သူ့စကားကြောင့် စိတ်မ
ကောင်းလည်းဖြစ်သွား၏။

တကယ်တော့ ကိုသာအိအိမ်မှာ တထောက်နားရ
မည်ဆိုစဉ်က အထင်အမြင်သေးစိတ်ဖြင့် ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်သ
လို ခံစားမိတာအမှန်ပါ။ သူတို့မိသားစုရဲ့

ဆောင်း လူ လင်

သဘောထားရိုးရိုး နဲ့ ကူညီပေးမမှုများကို ကြုံရမှစိတ်သန့်သွားရသည်။

ကိုသာအိရဲ့ “ရွံ့မှာစိုးလို့ပါ” ဆိုသောနှိမ့်ချစကားက ကျွန်တော့်ရင်ကို ထိခိုက်ခံစားသွားစေရသည်။

“ လာဗျ၊ စားကြအောင်ပါ၊ ကျွန်တော်တော့မနေ နိုင်တော့ဘူးဗျို့၊ စားပြီ ”

ကျွန်တော်က ရင်းနှီးအောင်လိုသည်ထက်ပို၍ စကားရောကာ ထမင်းကိုအရင်နှိုက်စားလိုက်သည်။

မောင်ဇာနည်က ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ယူကာ ဘေးမှ ယပ်ခတ်ပေးနေသည်။

“ ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ မသက်တင်က ဟင်းချက် ကောင်းပဲ ”

မသက်တင်ကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

မသက်တင်က လိုက်ပွဲထမင်းအုပ်ကိုယူလာပြီး စားပွဲပေါ်တင်သည်။ ထမင်းဝိုင်းဘေးမှာ တင်ပလွဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ ဆရာက အခုညပဲ ယာတောအိမ်ကြီးကိုသွားမလို့လား ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသက်တင် ”

ဆောင်း လူ လင်

“ မှောင်နေလို့ပါ ၊ မနက်မှ လင်းလင်းချင်း
ချင်း ... ”

“ မရဘူးဟေ့၊ ငါပြောပြီးပြီ ”

ကိုသာအိက မသက်တင်စကားကိုဖြတ်လိုက်သည်။

“ မသက်တင်တို့ကို ဒုက္ခမပေးချင်တော့ဘူးဗျာ၊
ကျွန်တော်စိတ်က သွားမယ်သွား ခရီးဆုံးထိသွားလိုက်ချင်
တာ၊ အခုလိုကူညီတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ မသက်တင်
ရယ် ”

သူတို့အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ ညအိပ်တည်းဖြစ်တဲ့
အထိလည်း ဒုက္ခမပေးချင်တော့ပါ။

“ ကျွန်မက တခြားကြောင့်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊
အိမ်ကြီးကသရဲသိပ်ချောက်တော့ ... ”

“ သက်တင် ”

ကိုသာအိက မသက်တင်စကားကို လှမ်းဟန်လိုက်
သည်။

ကျွန်တော်ကပြုံးလိုက်မိသည်။ တစ္ဆေသရဲအယုံအ
ကြည်မရှိပါ၍ မသက်တင်စကားကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်သဘော
ထား၏။

“ သရဲကဘယ်လိုချောက်တာတုံးဗျာ၊ ပြောပါဦး ”

ဆောင်း လူ လင်

“ အမလေး၊ ဆရာရယ်၊ အဲဒီအိမ်မှာ လူတင်သရဲ ဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ မြင်း ,ကပါသရဲဖြစ်နေတာ ”

“ အဆန်းပါလား ”

“ သရဲမက ကိုယ်ထင်ပြုပြီးချောက်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး တော့၊ လက်ယပ်ပြီးလှမ်းခေါ်သေးတာတဲ့ ”

“ ခေါ်တော့လည်း သွားလိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ ၊ ဟဲ ”

မသက်တင်မျက်နှာက အလိုမကျသလို တည်သွား သည်။ သရဲအကြောင်းကို စီကာပတ်ကုံးပြောပြချင်ပုံရသည်။ ကျွန်တော်ကိုလည်း ကြောက်လန့်တကြားပုံစံနှင့် မဟုတ် တောင် ... စိတ်ဝင်တစားနားထောင်စေချင်ပုံရ၏။ ကျွန် တော်က ပျက်ချော်ချော်လုပ်လိုက်သည်အခါ မသက်တင် အလိုမကျဖြစ်သွားရလေပြီ။

“ မသက်တင်ရော အချောက်ခံဘူးလား ”

“ အို - ကျွန်မက အဲဒီအိမ်ကြီးဖက်မှ မသွားတာ၊ သရဲချောက်တာ နာမည်ကြီးလွန်းလို့ မသွားဝံ့ပေါင် ”

“ အမေကလဲဗျာ၊ တခြားအကြောင်းပြောစမ်းပါ ”

မောင်ဇာနည်က ကျွန်တော်ကိုအားနာဟန်ဖြင့် မသက်တင်စကားကို ဟန့်တားလိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ခင်ဗျားက ယာတောအိမ်ကြီးရဲ့မျိုးဆက်ဆိုတော့ ဘယ်လိုတော်တာလဲဗျ ”

ကိုသာအိက စကားလမ်းကြောင်းလွဲပြီးမေးသည်။

“ ယာတောအိမ်ကြီးမှာနေသွားတဲ့ ဦးစိုးအုပ်ရဲ့ အစ်မ ဒေါ်သူဇာတင်တင်ရဲ့ သားပါ ”

“ သူဇာတင်တင် ”

ကိုသာအိက ကျွန်တော်မိခင်နာမည်ကို “ဒေါ်”မ တပ်ပဲရေရွတ်လိုက်သည်။

“ ကိုသာအိ သိသလား ”

“ ကြားဘူးတာပါ။ ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်ကပေါ့၊ ကျုပ် အသက် ၁၀နှစ် ၁၁နှစ်လောက်ရှိမယ်၊ သခင်ကြီးဦးစိုးအုပ် က သူ့မိန်းမကို သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်လိုက်တာ၊ ဦးစိုးအုပ်က ဂတ်တဲမှာသွားပြီး အဖမ်းခံလိုက်တယ်လေ၊ မကြာဘူး သူဇာတင်တင်ဆိုတဲ့သူအစ်မရောက်လာတာပဲ၊ အဲ ... အဲဒီ အကြောင်းတွေ ကိုမိုးနောင် သိမှသိရဲ့လားမသိဘူး ”

“ ယာတောအိမ်ကြီးရဲ့ရာဇဝင်ကို ကျွန်တော်အား လုံးသိပြီးသားပါ ကိုသာအိ ”

“ အဲဒီကတည်းက သူဇာတင်တင်တခါးပိတ်ပြီးထား ခဲ့တာ၊ အိမ်ကြီးကဒီအတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်တို့က မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ”

ဆောင်း လု လင်

ကျန်သေးရင်တောင် ဒီအိမ်ကြီးကို ပြန်လာတော့မယ်မထင်ဘူး ”

“ ကျွန်တော်လည်း လာဖို့ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘူး ၊ ဒီမလာခင် ၂လ ၃လလောက်ကမှ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး စီစဉ် လိုက်တာ၊ ဖေဖေကတောင် မသွားစေချင်ဘူး၊ တားသေး တယ် ”

“ ခင်ဗျားအမေကရော မတားဘူးလား ”

“ မေမေဆုံးတာကြာပါပြီကိုသာအိ၊ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီ ”

“ ဪ... ”

ထမင်းဝိုင်းကို လက်စသတ်လိုက်သည်။

မသက်တင်က လက်ဆေးရေလုံနှင့် ဆပ်ပြာကို ယူလာပေးသည်။

ကိုသာအိက အိမ်အောက်ဆင်း၍ မီးဖိုဘေးကစဉ် အိုးမှာ လက်သွားဆေးသည်။ ဆေးပြီးလက်ကို နှစ်ချက်သုံးချက်ခါလိုက်သည်။ ပြီး ... လက်ကိုပုဆိုးနှင့်ပွတ်၍ သုတ်လိုက်၏။

ကိုသာအိက မီးဖိုထရံမှ ထရံစတစ်စကိုချိုး၍ သွားကြားထိုးရင်း အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာသည်။

“ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမှာလဲ ”

ဆောင်း လု လင်

“ တစ်လလောက်နေမယ်စိတ်ကူးတယ်၊ ရေးလက် စဝတ္ထုပြီးတဲ့အထိပေါ့ ၊ ကျေးလက်သဘာဝလေးတွေလဲ လေ့လာချင်လို့ပါ ”

“ နေကြည်ဦးပေါ့လေ ”

ကိုသာအိစကားက ဘာကိုဆိုလိုသည်မသိ ။ တော အနေအထိုင်အတိုင်း နေနိုင် မနေနိုင်ကို ရည်ရွယ်လေသ လား။ သရဲချောက်တဲ့အိမ်ကြီးမှာ နေနိုင် မနေနိုင်ကို ရည် ရွယ်လေသလား။

“ ကဲ ၊ ကျုပ်တို့သွားဖို့ပြင်ကြအောင်၊ မိုးသိပ်ချုပ် နေပြီ၊ ငါ့သား - ကိုမိုးနောင်ပစ္စည်းတွေသယ်ဖော့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့အဖေ ”

“ ခြေကျင်ပဲလိုက်ပို့တော့မယ် ကိုမိုးနောင်၊ ကျုပ် မြင်းမ တော်တော်ဟိုက်နေပြီ ”

“ ရပါတယ် ကိုသာအိ ”

မောင်ဇာနည်က ကျွန်တော်အဝတ်အိပ်ကိုလွယ်၍ အိပ်ယာလိပ်ကို ပခုံးမှာထမ်းလိုက်သည်။

“ သားရေ၊ ဇာနည် ၊ တံပျက်စည်းယူသွားဦးဟေ့၊ အိမ်က ဘယ်လောက် ဖုံတွေ ထုတက်နေမယ်မသိဘူး ”

မီးဖိုထဲတွင်အလုပ်များနေသော မသက်တင်ကလွမ်း အော်သည်။

ဆောင်း လူ လင်

ကျန်တော်သည် မသက်တင်ကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး ကို
သာအိတို့ သားအဖနှင့်အတူ အိမ်မှထွက်ခဲ့၏။

ကိုသာအိတို့တဲမှာ ရွာအစွန်တွင်ရှိသည်မို့ ... အိမ်
မှထွက်လိုက်သည်နှင့် ရွာအပြင်သို့ရောက်သွားလေသည်။
လသာလျှက်ရှိ၏။

ဆောင်း လူ လင်

ညဦးပိုင်းက ရွာထားသောမိုးကြောင့် သစ်ပင်များ သည်လရောင်အောက်တွင် မိုးရေစက်များဖြင့်လက်နေ၏။

လယ်ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်တိုက်လာသော လေကြောင့် အေးမြနေသည်။ ရေချိုးထားရ၍ လူမှာလန်းဆန်းနေ၏။

ကျွန်တော်က အနောက်ဖက်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ရေစီးကြောင်းတစ်ခုကို မျှော်ကြည့်ရင်းမေးလိုက်သည်။

“ ဟိုဟာ ချောင်းလားဗျ၊ ဘာချောင်းလဲ ”

“ အဲဒါ ဧရာဝတီမြစ် ”

“ ဪ... ”

ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်သည် လရောင်တွင် တလက်လက်နှင့်စီးဆင်းနေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မြေလမ်းကြမ်းကြမ်း အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ မိုးရွာထားသဖြင့် တချို့နေရာများ၌ ရေဗွန်များဖြစ်နေသည်။

မောင်ဇာနည်က ကျွန်တော်အိတ်နှင့်အိပ်ယာလိပ်ကို သယ်၍ ရှေ့ဆုံးမှသွားသည်။ ကိုသာအိက တံပျက်စည်းတစ်ချောင်းတစ်ဖက်မှကိုင်၍ ကျွန်တော်စတိုးဆိုင်မှဝယ်လာသော အိတ်တစ်အိတ်ကို တစ်ဖက်မှကိုင်ထားသည်။ ကျွန်တော်က ပစ္စည်းများပါသော ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကိုဆွဲရင်း ... မှောင်သောနေရာများ၌ ဓာတ်မီးထိုးပြုရင်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဆောင်း လု လင်

၅မိနစ်ခန့်လျှောက်လာပြီးသည်အချိန်တွင် ... ကို
သာအိက ရှေ့တူရူကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်းပြောလိုက်၏။

“ ဟိုဟာ ယာတောအိမ်ကြီးပဲ ”

အိမ်ကြီး၏အောက်ပိုင်းမှာ တောအုပ်နောက်ခံ အ
မှောင်ထူတွင် မြုပ်ဝင်နေပြီး ... အိမ်ကြီး၏အမိုးများမှာမူ
သစ်ပင်များကို ကျော်လွန်ထိုးထွက်နေကာ ... လရောင်
လင်းသောကောင်းကင်နောက်ခံတွင် ထီးထီးကြီးမြင်နေရ၏။

လယ်ကွင်းပြင်နှင့်တောအုပ်စပ်ကြားတွင် တစ်လုံး
တည်းထင်ထင်ရှားရှားကြီးတည်နေပုံမှာ
စိတ်ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ကျွန်တော်သည်
ကြောက်တတ်သူလည်း မဟုတ်။
နာနာဘာဝယုံကြည်သူလည်းမဟုတ်ပါသော်လည်း
ဤမျှကြီးမားသောအဆောက်အဦးကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်
ထဲနေရမည်အတွက်မူ စိတ်ထင်သွားမိသည်။

အိမ်ကြီးကကြီးမားခန့်ထည်သည်နှင့်အမျှ ... အို
မင်းဟောင်းနွမ်းနေမှုကြောင့် စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်စရာ
ကောင်းသလို ၊ ကြည်ရုံနှင့်ပင် ပျင်းရိထိုင်းမှိုင်းမှုကို ဖြစ်
ပေါ်စေပါသည်။

သို့သော် ... သည်အိမ်ကိုလာမည်ဟု ရည်ရွယ်လာ
ရောက်ခဲ့မှတော့ ရောက်အောင်သွားရပေတော့မည်။ သည်

ဆောင်း လု လင်

အိမ်ကြီးသည်ပင် ကျွန်တော်တို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက်တလျှောက်
လုံး နေထိုင်ခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးမဟုတ်ပါလား။

တဖြည်းဖြည်း အိမ်နှင့်နီးလာသည်။

သစ်ပင်ချုံနွယ်များ နွယ်တက်လျှက် ပိန်းပိတ်နေ
သောခြံစည်းရိုးကိုမြင်ရသည်။ ခြံစည်းရိုး၏ မူလသစ်သား
တိုင်များကို သစ်ပင်ချုံနွယ်များက ငုံ့သွားခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။

ခြံရှေ့တည်တည်ကို ရောက်ပေပြီ။

ခြံတခါးတွင် သံကြိုးဖြင့် လေးငါးပတ်ရစ်ပတ်ထား
ပြီး သံကြိုးထိပ်တွင်း၂ခုတွင် ချိတ်ဆက်ပိတ်ခတ်ထားသော
သော့ခလောက်ကြီးကိုတွေ့ရသည်။

“ ခင်ဗျားမှာ သော့ပါတယ်နော် ”

ကိုသာအိက လှည့်မေးသည်။

“ ပါတာပေါ့ဗျာ ”

ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံအိတ်၏ ရှေ့ဆုံးအကန့်လေး
ထဲတွင်ထည့်ထားသော တွဲရက်သောနှစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူ
လိုက်သည်။ တစ်ချောင်းက သံသော့၊ တစ်ချောင်းက
ကြေးသော့။ ဤသော့နှစ်ချောင်းတွဲကို မေမေမီးခံသေတ္တာ
ထဲတွင် နှစ်ပေါင်း၃၀ကျော်အိပ်ပျော်နေရာမှ ကျွန်တော်
ထုတ်ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ ပေး ”

ဆောင်း လု လင်

ကျွန်တော်က သော့တွဲကို ကိုသာအိလက်ထဲ ကမ်း
ပေးလိုက်သည်။

သံကြိုးနှင့်တွဲ၍ခတ်ထားသောသော့မှာ သံသော့ခ
လောက်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုသာအိက သံသော့ချောင်းကိုရွေး၍ သော့ခ
လောက်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

သော့ချောင်းကတော့ ဝင်သွား၏။ လှည့်လို့မရ။

ကျွန်တော်က ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးပေးထားသည်။

ကိုသာအိက သော့ချောင်းကို အကြိမ်ကြိမ်လှည့်၏။

ဘယ်လိုမှ လှည့်၍မရပေ။

နှစ်ပေါင်း၃၀လုံး မိုးထဲလေထဲမှာရှိနေသည့် သော့
ခလောက်တစ်လုံး သံချေးအထပ်ထပ်တက်နေတာ မဆန်း
ပါ။

ကိုသာအိက အားနှင့်ဆွဲယမ်းလှုပ်ခါသည်။ တုတ်
တုတ်မှမလှုပ်။ သံချေးမှန်များသာ

တဖွားဖွားလွင့်ကျလာ၏

“ ဆီပါရင်ကောင်းသား၊ ဆီနဲ့လောင်းပေးမှချောင်
သွားမှာ ”

ကိုသာအိက လက်ဝါးမှာပေကျံသွားသော သံချေး
မှန်များကို ပုဆိုးနှင့်သုတ်ရင်းပြောသည်။

ဆောင်း လူ လင်

“ ဖျက်လိုက်မယ်ဗျာ ၊ အတွင်းထဲကဝါရှာတွေလဲ သံချေးနဲ့ခိုင်နေလောက်ပြီ၊ ဖျက်မှဖြစ်မှာ၊ ဖျက်ရမလား ဆရာ ”

မောင်ဇာနည်က ကျွန်တော်ကို ခွင့်တောင်းသည်။ ထမ်းထားသောအိပ်ယာလိပ်နှင့်အိတ်ကို အနီးရှိမြက်ဖုတ်ပေါ်ချလိုက်သည်။

“ သော့ဖျက်လို့လဲ မလွယ်ဘူးငါ့သားရဲ့၊ သော့က အာမခံသော့ခလောက်အကောင်းစားကြီး၊ တခါးကိုဖျက်မှကို ရမှာ ”

“ ဖျက်မယ်ဗျာ ”

မောင်ဇာနည်က အနီးရှိကျောက်တုံးတစ်တုံးကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မပြီးတခါးဘောင်ကိုထုလိုက်သည်။

နှစ်ချက်သုံးချက်ထုလိုက်သည်အခါ တခါးဘောင်မှာ ပဲ့ကျသွား၏။ ဘောင်သစ်သားမှာဆွေးမြေ့နေ၍ အလွယ်တကူပဲ့ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်ဇာနည်က ပဲ့သွားသောတခါးဘောင်ကို ဆွဲ၍ ချိုးပစ်လိုက်သည်။ သံကြိုးဖြင့်ပတ်ထားသောဘောင်တစ်ခု လွတ်သွားသည်အတွက် တခါးကိုဖွင့်လို့ရသွား၏။ သံကြိုးနှင့်သော့ကတော့ တွဲရက်နှင့်ပင် အကောင်းအတိုင်းရှိနေသည်တစ်ဖက်တခါးချပ်မှာ ပါသွားသည်။

ဆောင်း လူ လင်

တခါးချပ်များမှာ ကြီးမားလွန်း၍ တစ်ဖက်ထဲဖွင့်ရုံ နှင့်ပင် သုံးယောက်ဝင်သာပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် တိမ်တိုက်များကွယ်သွားသဖြင့် လ ရောင်မဲ့ကာ မြေပြင်တစ်ခုလုံး မှောင်သွား၏။

ကျွန်တော်က ရှေ့ဆုံးမှနေ၍ ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးပြုကာ အိမ်ကြီးဆီသို့လာခဲ့သည်။

အိမ်ကြီးသည် ထီးထီးမားမားကြီးရပ်တည်ကာကျွန် တော်တို့ကို ကြိုနေ၏။

အိမ်မှာ ပေါ်တီကိုရှိသော ရှေးအိမ်ကြီးမျိုးဖြစ်သည် ပေါ်တီကို၏ အထက်ကိုအမိုးအကာမထားပဲ လသာဆောင် အဖြစ်ဖန်တီးထားသည်။ ခါးလည်လောက်မြင့်သော ဝဂုံတာ ကာဂုံထားသည့် လသာဆောင်ဖြစ်၏။

“ သရဲမက ဟောဟို လသာဆောင်ပေါ်မှာ ရပ်၊ ရပ်နေတာဗျ၊ အဲဒီကနေပြီး လူတွေကို လက်ယပ်လှမ်းခေါ် တာ ”

“ အဖေကလဲဗျ၊ ဒါတွေမပြောပါနဲ့ဆို ”

“ မင်းဆရာ မကြောက်တတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်း ကြောက်သလား၊ ကြောက်ရင် ဘုရားစာရွတ်နေ ”

သားအဖနှစ်ယောက် အခြေအတင်ပြောနေဆဲတွင် ကျွန်တော်က အိမ်တခါးမကြီးဆီရောက်သွားပေပြီ။ တခါးမ

ဆောင်း လူ လင်

ကြီးမှ ကြေးသော့ခလောက်ကြီးကို ကိုင်ကြည့်လိုက်၏။ လူ
ကြီးလက်တစ်ဝါးစာလောက်ရှိသော အာမခံကြေးသော့ခ
လောက်ကြီး။

“ ကဲ ကိုသာအိ၊ ဒီတစ်ခုပွင့်ကြည့်ပါဦးဗျာ ”

ကိုသာအိက ကြေးသော့ချောင်းကို သော့အိမ်ထဲ
ထည့်လှည့်၏။ “ ဂျောက် ” ကနဲအလွယ်တကူပွင့်သွားလေ
သည်။ ရေမိုးလုံသောနေရာမို့ သော့မှာ အကောင်းအတိုင်း
ရှိနေခြင်းပင်။

ကျွန်တော်သည် သော့အိမ်ကိုဖြုတ်၊ ပတ္တာကိုလှုပ်၍
တခါးကို ဆွဲပွင့်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုသည် ဓာတ်မီးကိုင်ထားသော
ကျွန်တော်လက်ကို ရိုက်ချလိုက်ရာ ကျွန်တော်လက်ထဲမှ
ဓာတ်မီးလွတ်ကျသွားသည်။ ဓာတ်မီးရောင်လည်း ပျောက်
သွား၏။ ထိုအရာသည် ကျွန်တော်မျက်နှာကို သူ၏အေး
စက်စိုထိုင်းသောလက်ကြီးဖြင့် လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ ဟာ ”

ကျွန်တော်မှာ အသည်းထဲအေးသွားကာ ကြက်သီး
ဖျန်းဖျန်းထ၍ ခေါင်းနုပမ်းကြီးသွားလေသည်။

ဆောင်း လူ လင်

အိမ်ထဲမှ ထိုအရာသည် လျင်မြန်စွာတိုးဝှေ့ထွက်
လာပြီး ... ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လုံးကို ဖြတ်တိုက်သွား
ကာ အပြင်သို့ပြေးထွက်သွားလေသည်။

“ ဟာ ”

“ အမလေး ”

“ အဖေ ၊ အဖေ ၊ လုပ်ပါဦး ”

“ မကြောက်နဲ့၊ မကြောက်နဲ့၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး ၊
လင်းဆွဲတွေ၊ လင်းဆွဲတွေ ”

ကိုသာအိသတိပေးသံကြားမှ အသက်ရှူရပ်မတတ်
ထိတ်လန့်နေရာမှ သက်ပြင်းချလိုက်ရသည်။

“ လင်းဆွဲတွေပါ၊ လူမနေတော့ လင်းဆွဲတွေနေ၊
နေတာ ၊ လူလာလို့ လန့်ပြီးထွက်ပြေးကြတာ ”

ကိုသာအိကရှင်းပြသည်။

ဓာတ်မီးမှာ အောက်သို့လွတ်ကျသွားပြီး ဘယ်ကို
လိမ်သွားသည်မသိ။ စမ်းကြည့်လို့ မတွေ့တော့။ အားလုံး
ပိန်းပိတ်အမှောင်။

ကိုသာအိက ဆေးလိပ်သောက်ရန်ဆောင်ထားသော
ဂက်စ်မီးခြစ်လေးကို ခြစ်လိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

ကျွန်တော်က စတိုးဆိုင်မှဝယ်လာသည့် အင်မာဂျင်
စီမီးအိမ်ကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲမှ စမ်းရှာရင်းဆွဲထုတ်လိုက်
သည်။ မိချောင်းကိုဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ အိမ်အတွင်းပိုင်းထဲထိလိမ့်ဝင်သွားသော
ဓာတ်မီးကိုတွေ့ရတော့၏။

မောင်ဇာနည်က ဓာတ်မီးကိုပြေးကောက်သည်။

“ တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ လင်းဆွဲတွေ
အလန့်တကြား လုပ်လိုက်တာ၊ သရဲမှတ်လို့ ”

မောင်ဇာနည်က အိမ်အတွင်းပိုင်းထဲကို ဓာတ်မီး
ဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီထိုးကြည့်၏။ ဧည့်ခန်းတစ်ခု၏ရုပ်သွင်သည်
မီးအလင်းရောင်အောက်တွင် ပေါ်လာ၏။

ဝင်ပေါက်နှင့်ရှေ့တည်တည်နံရံတွင် ကပ်ချိတ်ထား
သော တိရုတ္တန်ကြီးတစ်ကောင်၏
ဦးခေါင်းရိုးကိုတွေ့ရသည် ချိုကြီးနှစ်ခုမှာ ဘေးသို့ကား၍
အထက်သို့ကွေးညွတ် ထောင်တက်နေသည်။

ကျွဲလား၊ဆတ်လား၊ပြောင်လား၊ ဘာ သတ္တဝါဆိုတာ
ကျွန်တော်မသိပါ။ ဧည့်ခန်းတွင်ချိတ်ထားပုံ ထောက်တော့
ဦးစိုးအုပ်အမဲပစ်ရာမှ ရခဲ့သည်သတ္တဝါဖြစ် ဟန်တူသည်။

မောင်ဇာနည်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုအထက်ဖက်
သို့မြှင့်၍ ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

မှန်ဘောင်သွင်း၍ ယှဉ်ရက်ချိတ်ထားသော ဓာတ်ပုံ
ကြီးနှစ်ပုံကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ ဟာ - ဆရာ ”

မောင်ဇာနည်က အလန့်တကြားအော်လိုက်သည်။

“ ဘာလဲမောင်ဇာနည် ”

“ ဆရာ့ဓာတ်ပုံကြီးပါလား၊ ဘယ်လိုရောက်နေတာ
လဲဟင် ”

ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်မိသည်။

“ အဲဒါ ဒီအိမ်ကြီးမှာနေသွားတဲ့ သခင်ကြီးဦးစိုး
အုပ်ရဲ့ပုံပါမောင်ဇာနည် ”

“ ဆရာနဲ့တူလိုက်တာဗျာ ”

“ ဆရာ့ဦးလေးကိုး၊ ဦးစိုးအုပ်ဟာ ဆရာ့အမေရဲ့
မောင်အရင်းကိုးကွ၊ တူတာပေါ့ ”

“ အင်း ... ဦးစိုးအုပ်ကို ကျုပ်ငယ်ငယ်ကမြင်ဘူး
တယ်ဗျ၊ ကိုမိုးနောင်ကိုမြင်ကတည်းက ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ
ရင်းရင်းနှီးနှီးသိဘူးပြီးသားလို့ထင်နေတာ ဒါ့ကြောင့်ကိုး ”
ကိုသာအိက ဝင်ပြောသည်။

ကျွန်တော်အဖို့တော့ ဆွေတော်မျိုးတော်များ၏
ဓာတ်ပုံကို ရန်ကုန်အိမ်က အယ်လ်ဘမ်ထဲမှာ ရှိနေအောင်
မြင်ဘူးပြီးသားဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်း လူ လင်

ဦးစိုးအုပ်၏ဓာတ်ပုံနှင့်ယှဉ်ရက်သားချိတ်ထားသောပုံ
မှာ သူ့ဇနီးဒေါ်ပတ္တမြားနတ်မယ်၏ပုံဖြစ်ပါသည်။

ဓာတ်ပုံများရှေ့တွင် ပင်ကူအိမ်များယှက်သိုင်း၍ ဖုံ
တက်မှေးမှိန်နေသည်တိုင်
ဒေါ်ပတ္တမြားနတ်မယ်၏စူးရှသော မျက်လုံးအကြည့်များမှာ
ဓာတ်ပုံဟောင်းထဲမှာပင် တောက်ပ အသက်ဝင်နေ၏။
ပြုံးနေသော်လည်း မာန်မာနမကင်းစင်
သည်။ နှုတ်ခမ်းများက ကြည့်သူကို သရော်တော်တော်၊ ခပ်
ထေ့ထေ့ ပြန်ကြည့်နေဟန်ရှိလေသည်။

“ လှသလောက် မာနကြီးပြီး အညှိုးကြီးတဲ့
မိန်းမ ”

-ဟု မေမေဒေါ်သူဇာတင်တင်က ပြောပြခဲ့သည်။
တကယ်တော့ ... ဤအိမ်ကြီးတွင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော
ရင်နှင့်ဘွယ်ဖြစ်ရပ်များ၏တရားခံမှာ ဒေါ်ပတ္တမြားနတ်မယ်
ပင်မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့က ပစ္စည်းများကို ဧည့်ခန်းမှာချထား
လိုက်သည်။

“ ဖုံတွေ့ သဲတွေ့ကတော့ ရစရာမရှိဘူးဆရာ၊
တော်တော်လဲ့ယူရမယ် ”

ဆောင်း လူ လင်

“ နေဦးမောင်ဇာနည် ၊ မလွဲနဲ့ဦး၊ ဆရာနေမယ်၊
နေရာတစ်ကွက်လောက်ပဲ လောလောဆယ်ရှင်းရအောင် ၊
မနက်မှ ရွာထဲကလူငှားပြီးရှင်းတော့မယ် ”

ကျွန်တော်က ဧည့်ခန်းဘေးရှိအခန်းတစ်ခုဆီ မီး
ထိုးရင်းလျှောက်သွားလိုက်သည်။ ကိုသာအိတို့သားအဖ
ကျွန်တော် နောက်လိုက်လာ၏။

အခန်းတခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ စာကြည့်
ခန်းဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။

စာအုပ်အပြည့်နှင့်မှန်ဘီရိုတစ်လုံး၊ စာကြည့်စားပွဲ၊
ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ စားပွဲပေါ်တွင် မင်အိုးတစ်အိုးနှင့်
ဖောင်တိန်နှစ်ချောင်းရှိ၍ ဖုံတွေတက်နေသည်။ ပိုင်းလော့
တံဆိပ်မင်အိုးသည် အလုံပိတ်ထားသော်လည်း မင်တစ်စက်
မှရှိမနေပါ။ အနှစ်သုံးဆယ်အတွင်းခန်းချောက်သွားပေပြီ။

စာကြည့်ခန်းတွင်မှန်ပြတင်းပေါက်တွေ့ရ၍ ဂလန့်
ကိုဖြုတ်ပြီး တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ပြင်ပလေအေးအေးက
တိုးဝင်လာ၏။ အပြင်မှလရောင်ကလည်း အခန်းတဝက်
လောက်ထိထိုးကျလာသည်။

“ ဒီအခန်းမှာနေရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ”

ဆောင်း လု လင်

ကိုသာအိက ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကိုအထုတ်ထဲမှ ဖွင့်ယူပြီး မီးထွန်းလိုက်သည်။ ပြီး ... စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် အစက်ချ၍ ထွန်းထားလိုက်သည်။

“ တခြားအခန်းတွေလိုက်ကြည့်ရအောင် ”

အောက်ထပ်တွင် ထမင်းစားခန်း၊အိပ်ခန်းနှင့် ဘာအသုံးပြုမှန်းမသိရသည့်အခန်းတစ်ခန်းအပြင် စတိုခန်းဟု ယူဆရသော အခန်းတစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။ ထိုအခန်းကို သော့ခတ်ထားသည်။ ထိုအခန်းသော့က ကျွန်တော်ဆီမှာ မရှိပါ။ မေမေသည် ယာတောအိမ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်ယူလာသော သော့နှစ်ချောင်းကိုသာ သိမ်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်းသားလှေကားကြီးမှာ ဧည့်ခန်းဒေါင်မှအပေါ်ထပ်အထိ အဆစ်အချိုးမရှိပဲ တည့်တည့်ကြီးထောင်တက်နေသည်။ အထစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက်ပင်ရှိမည်ဖြစ်ပြီး ... ရှေးအိမ်များထုံးစံအတိုင်း အောက်ထပ်နှင့်အပေါ်ထပ်ကြမ်းပြင်မှာ အတော်ဝေးကွာလှပေသည်။

အခန်းများအားလုံးကို လှည့်ကြည့်ပြီးသည်အခါ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

“ အားတော့နာတယ်ဗျာ၊ စာကြည့်ခန်းမှာပဲ ကျွန်
တော်နေချင်တယ်၊ အိပ်ခန်းထဲကကုတင်ကို
စာကြည့်ခန်းထဲ ဝိုင်းရွှေ့ကြအောင်လား ”

“ ရပါတယ်ကိုမိုးနောင် ၊ အားမနာပါနဲ့ ၊ ရွှေတာ
ပေါ့ ”

စာကြည့်ခန်းမှာ ရှေ့မျက်နှာစာတွင်ဂိုဗြီး မှန်ပြု
တင်းလဲရှိကာ လေကောင်းလေသန့်ရနိုင်ပါ၍ ရွေးလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်နေရာအနှံ့ဖယောင်းတိုင်
များကိုလိုက်ထွန်းလိုက်၏။

မောင်ဇာနည်က ကုတင်ရွှေ့မည်စာကြည့်ခန်းထဲကို
တံပျက်စည်းလှဲပေးသည်။ ကျွန်တော်က အကြမ်းသုံးရန်
ရည်ရွယ်ထားသည် ပုဆိုးဟောင်းတစ်ထည်ဖြင့် စားပွဲခုံပေါ်
မှဖုံများကိုသုတ်လိုက်သည်။ နံရံပေါ်မှ ပင်ကူအိမ်နှင့်ဖုံများ
ကိုလည်း လုံးထွေး၍ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ တော်လောက်ပါပြီမောင်ဇာနည်၊ ဖြည်းဖြည်းမှ
အချောသန့်ရှင်းရေးလုပ်တာပေါ့ ”

အိပ်ခန်းထဲမှကုတင်ကြီးကို
သုံးယောက်မရွှေ့ကြ၏

ဆောင်း လူ လင်

တစ်ယောက်အိပ်ကုတင်လေးမို့ အခန်းတခါးပေါက်
ထဲအလွယ်တကူဝင်သွားကာ ရွှေရတာအဆင်ပြေသွား၏။

အိမ်ထဲ၌ စားပွဲကုလားထိုင်စသည် ကျွန်းသားပရို
ဘောဂများ၊ ပန်းအိုး၊ ရေနံဆီမီးအိမ်မှစ၍ ... ထမင်းစား
ခန်းထဲရှိ အိုးခွက်ပန်းကန်များ၊ ကြွေပန်းကန်ပြားများမှာ
သည်အတိုင်းရှိနေသည်။

ပစ္စည်းများအနှစ်၃၀လုံးအရာမယွင်းရှိနေတာ အံ့
ဩဘို့ကောင်းလှ၏။ လူမနေသောအိမ်ကြီးကိုဖွင့်ဖျက်မယူ
ခြင်းမှာ ဤအိမ်မှာချောက်သည်ဆိုသည် သရဲကိုကြောက်၍
ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကုတင်ကို ပြုတင်းပေါက်နှင့်ကပ်၍ နေရာချလိုက်
၏။

ကုတင်ကိုလှဲကျင်းသုတ်သင်ပြီး အိပ်ယာလိပ်ကိုဖြည့်
၍ မောင်ဇာနည်ကခြင်ထောင်ပါထောင်ပေးသွား၏။ ပလတ်
စတစ်ကြိုးထုံးဝယ်ခဲ့သည်မှာ အဆင်ပြေသွားလေသည်။

“ အားနာလိုက်တာဗျာ ၊ ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်
ကိုသာအိ၊ ကျွန်တော်စိတ်ကူးအတိုင်း ဒီအိမ်ကိုတန်းလာခဲ့
ရင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ တော်တော်ဒုက္ခရောက်မှာ ၊
ကိုသာအိတို့မိသားစုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ”

ကျွန်တော်က လျှိုက်လျှိုက်လှဲလှဲပြောလိုက်သည်။

ဆောင်း လူ လင်

“ ဒါဆို ကျုပ်တို့ပြန်မယ် ”

နာဂီကြည်လိုက်တော့ ည၁၀နာဂီခွဲပေပြီ။

“ အတော်ညဉ့်နက်ပြီပဲ ၊ ဟုတ်ကဲ့ ၊ ကျေးဇူးပဲ
ကိုသာအိ ၊ မောင်ဇာနည်ရောပဲ ”

“ ကျွန်တော် မနက်ကျလာခဲ့မယ်ဆရာ ”

မောင်ဇာနည်ကပြောသည်။

“ ခင်ဗျား ဘုရားရှိခိုးအိပ်နော် ၊ ကိုမိုးနောင် ”

ကိုသာအိကမှာသည်။

ကျွန်တော် သူတို့ကို အိမ်အထိလိုက်ပို့လိုက်၏။

“ နေခဲ့တော့ ၊ ဝင်းတခါး ကျွန်တော်တို့စေ့ခဲ့
မယ် ”

“ သွားပြီဆရာ ”

“ ဘုရားရှိခိုးအိပ်နော် ၊ ကိုမိုးနောင် ”

ဘုရားရှိခိုးဘို့ကို ကိုသာအိက နောက်တစ်ခါထပ်မှာ
ပြန်သည်။

ခြံဝင်းထဲမှ သူတို့ထွက်သွားသည်နှင့် တခါးမကြီး
ကိုပိတ်လိုက်၏။

ထွန်းထားသောဖယောင်းတိုင်များကို တစ်တိုင်ချင်း
လိုက်မျှတ်သည်။ ပြတင်းတခါးကိုပိတ်သည်။

ဝါးကနဲ တစ်ချက်သန်းလိုက်မိ၏။

ဆောင်း လူ လင်

ခုမှ အိပ်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာသည်။
ကိုသာအိသတိပေးသွားသည်ကို သတိရကာ အမြန်
ဘုရားရှိခိုးလိုက်၏။

ပြီး - ခြင်ထောင်ကိုချကာ မီးအိမ်မီးကိုမှိတ်လိုက်
သည်။ မီးအိမ်ကို ခေါင်းအုံးဘေးတွင်ထားလိုက်၏။

တစ်အိမ်လုံး မှောင်အတိကျသွားပေပြီ။

မှန်ပြုတင်းမှောင်လာသော လရောင်အလင်းသာ
မှိန်ဖျော့ဖျော့လေးရှိတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ခဏချင်းမှာပင် နှစ်ချိုက်စွာ အိပ်
မောကျသွားလေသည်။

ဆောင်း လူ လင်

“ မောင် ”

ကျွန်တော် မျက်နှာကို နူးညံ့စွာကိုင်တွယ်၍ နှိုး
လိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်
သည်။

“ အင့် ”

အင့်က ကုတင်ဘေးတွင်ရပ်နေ၏။

“ ဟင် ၊ အင့် ၊ အင့်ပြန်လာပြီလား ”

မြတ်လေးငုံက ခြင်ထောင်စကိုပင်တင်ကာ ခြင်
ထောင်ထဲသို့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းဝင်လိုက်သည်။ ကုတင်စွန်းတွင်
တင်ပလွဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ အင့်ပြန်လာတာမဟုတ်ပါဘူးမောင်၊ အင့် မောင်
ကို လာခေါ်တာပါ ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ မောင်မလိုက်နိုင်ဘူးအင့် ၊ မောင် မြန်မာပြည်နဲ့
မခွဲနိုင်ဘူး၊ အင့်သာပြန်လာခဲ့ပါ၊ မောင်ရင်ခွင်ထဲကို ပြန်
လာခဲ့ပါတော့အင့်ရယ် ”

မြတ်လေးငုံ မျက်နှာညှိုးသွားသည်။

“ မောင်ဟာတော်တော်ပြောရခက်ပါလား၊ မောင်
အခုထိခေါင်းမာတုန်းပဲနော် ”

ဆောင်း လု လင်

အငုံက ကုတင်ပေါ်ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ကနဲထ
လိုက်သည်။

ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွား၏။
အိပ်မက်ဆိုတာသိရတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာကျန်ရစ်
သည်။

အိပ်မက်မှ လန့်အနိုးတွင် အိပ်ရေးဝသွား၍ထင်။
ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်နေ၏။

အိပ်ယာပေါ်မှ မထဖြစ်သေးပဲ အညောင်းဆန့်ရင်း
မှ ကျွန်တော်အကြည်များသည် ကုတင်ဘေးဖက်ဆီရောက်
သွားသည်။ ကုတင်ဘေးရှိ စာကြည့်စားပွဲရှေ့တွင် ရပ်နေ
သော ဖြူဖြူအရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

တခဏတော့ ... အိပ်မက်နှင့်ရောထွေးကာ ဇဝေ
ဇဝါဖြစ်နေသေး၏။

ကျွန်တော် အသေအချာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်အ
ခါ မိန်းမတစ်ယောက်မတ်တပ်ရပ်၍ ကျွန်တော်အိပ်ယာသို့
ငုံ့ကြည့်နေသည်ဟန်ကို အထင်အရှားမြင်ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ယာပေါ်မှအလျင်အမြန်ထ၍
ခြင်ထောင်စကို မ,တင်လိုက်သည်။

မိန်းမအရိပ်ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်သည် ဖျတ်ကနဲ စာအုပ်
စင်ရှိရာဖက်သို့ပြေးဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဆောင်း လူ လင်

ကျွန်တော်က ကုတင်ပေါ်မှဆင်း၍ ကြည့်လိုက်
သည်။

မိန်းမသဏ္ဍာန်ကို အစအနမှ မတွေ့ရတော့ပါ။

မိန်းမသဏ္ဍာန်သည် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွား
ခြင်းမဟုတ်ပါ။ အခန်းဒေါင်ရှိ စာအုပ်စင်ကြီးရှိရာသို့ ရွှေ
သွားကာ ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က စာအုပ်စင်ကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွား
ကာ စေ့စေ့ငုငုကြည့်လိုက်လေသည်။ စာအုပ်စင်ကား
မည်သည့်သတ္တဝါမှ ခိုအောင်းမနေနိုင်သည်။ တခါးချပ်မပါ
သော ဟင်းလင်းဖွင့်စာအုပ်စင်သာဖြစ်ပါသည်။

စင်ပေါ်တွင် ချကိုက်ထား၍ ပျက်စီးနေသော စာ
အုပ်အချို့သာ တွေ့ရသည်။ ကြွေပန်းအိုးဟောင်းတစ်လုံးကို
လည်းတွေ့ရသည်။

ကျွန်တော် အသေအချာတွေ့လိုက်ရသော မိန်းမအ
ရိပ်သဏ္ဍာန်မှာ မည်သူနည်း။

ယခုမှ အိမ်အတွင်းပိုင်းသို့ နေ့အလင်းရောင်များ
ဝင်ရောက်နေတာ သတိထားမိသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ယာရှိရာသို့ပြန်သွားပြီး ခေါင်း
အုံးဘေးမှလက်ပတ်နာရီကိုယူကြည့်လိုက်ရာ မနက်၆နာရီရှိ
ပေပြီ။

ဆောင်း လူ လင်

မြင်ထောင်ကိုဖြုတ်၍ ခေါက်သိမ်းလိုက်သည်။
ဘေးမှန်ပြတင်းကိုဖွင့်လိုက်သည်။ မနက်အလင်း
ရောင်စူးစူးများ အခန်းထဲဝင်လာ၏။ ချောက်ချားနေသော
စိတ်သည်လည်း နည်းနည်းတည်ငြိမ်သွားသည်။

မြင်လိုက်ရသော အမျိုးသမီး သဏ္ဍာန်အတွက်မူ
စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျနှင့် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေဆဲ။ အများပြော
သလို သရဲတစ္ဆေဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လက်မခံနိုင်၊ မယုံ
ကြည်ပေ။ စာအုပ်စင်နောက်မှာ လျှို့ဝှက်တခါးတစ်ခုခု
ရှိနေမလား၊ အေးအေးဆေးဆေး လေ့လာစုံစမ်းရပေမည်။

မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ရန်သတိရတော့ လော
လောဆယ် ရေသန့်ဗူးထဲကရေကိုပဲ သုံးဖို့ရှိပေသည်။

ခရီးဆောင်အိတ်၏ ဘေးအိတ်ထဲမှာ အသုံးအ
ဆောင်ပစ္စည်းအသေးများကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သွားတိုက်
ဆေးဗူး၊ ဆပ်ပြာခွက်၊ သွားပွတ်တံများကိုထုတ်ယူရင်း
လက်က ဓာတ်ပုံဘောင်ကို စမ်းမိသွား၏။

စားပွဲတင် ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်လေးကို ဆွဲထုတ်ကာ
စားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှမြတ်လေးငုံက
အိပ်မက်ထဲမှအတိုင်း ကျွန်တော်ကိုပြုံးပြနေပါ၏။

ဪ ... အငုံ ၊ မြတ်လေးငုံ ။

ဆောင်း လူ လင်

ပြတင်းပေါက်မှ ကိုယ်ကိုကိုင်း၍ မျက်နှာသစ်သွား
တိုက်ကိစ္စဆောင်ရွက်လိုက်သည်။ ရေသန့်ဗူးနှစ်ဗူးမှာပြောင်
တလင်းခါသွားလေ၏။

“ ဆရာ ”

ခေါ်သံကြား၍ မော်ကြည့်လိုက်တော့ မောင်
ဇာနည်။

“ ဆရာ နိုးနေပြီကိုး ”

“ လာလေမောင်ဇာနည် ၊ ဆရာတခါးဖွင့်လိုက်
မယ် ”

မျက်နှာကိုပုဝါဖြင့်သုတ်ရင်း ... တခါးမကြီးဆီသို့
သွားကာ မောင်ဇာနည်ကို တခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ ဆရာ၊ အိပ်ရတာအဆင်ပြေရဲ့လား ”

မောင်ဇာနည်က အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လာရင်းမေးသည်။

“ ပြေပါတယ်ကွာ ၊ တရေးထဲပဲ ”

တကယ်ကို အိပ်ရေးဝဝ၊နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်ခဲ့ရ
သည်။ မနက်လင်းမှတွေ့ရတဲ့ မိန်းမအရိပ်ဖြူဖြူအကြောင်း
တော့ မောင်ဇာနည်ကို ပြောမပြတော့ပါ။

မောင်ဇာနည်က ကျွန်တော်အိပ်သည့်အခန်းထဲထိ
ဝင်လာရင်းမှ စားပွဲပေါ်တင်ထားသော မြတ်လေးငုံဓာတ်ပုံ
ကိုမြင်သွားသည်။

ဆောင်း လူ လင်

“ ဒါ ဘယ်သူပုံလဲ ဆရာ ”

“ ဆရာ့အမျိုးသမီးပုံပါ ၊ ဒေါက်တာ မြတ်လေးငုံ တဲ့ ”

“ ဪ... ဆရာဝန်ကိုး၊ ဆရာ့မိန်းမက တော် တော်ချောတာပဲ၊ ဆရာ့မှာ ကလေးရောဂိုသလားဟင် ”

“ မဂ္ဂိုသေးပါဘူး မောင်ဇာနည်၊ ဆရာတို့အိမ် ထောင်ကျတာလေးနှစ်ရှိပြီ၊ ကလေးမယူဖြစ်သေးဘူး ”

“ ဆရာ့မိန်းမပါ အလည်ခေါ်ခဲရောပေါ့ဆရာ ရယ် ”

“ သူက ဒီမှာမဂ္ဂိုဘူးကွ ၊ နိုင်ငံခြားမှာ ”

“ ဪ... ပညာတော်သင်သွားနေတာပေါ့နော် ”

“ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အလုပ်သွားလုပ်တာပါ ”

မောင်ဇာနည်စပ်စုသမျှဖြေကြားရင်း မပြေလည် သည့် ကျွန်တော်တို့အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း တွေးမိကာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

“ ဆရာတို့ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်တက်ကြည့်ရ အောင် မောင်ဇာနည် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ”

အပေါ်ထပ်တက်ရန်ပြင်ကြ၏။

ဆောင်း လု လင်

“ မနက်ဆိုပေမယ့် တခါးတွေပိတ်ထားတော့
အပေါ်ထပ်မှာ မှောင်နေမှာဆရာ၊ မီးအိမ်ယူခဲ့ဦးမှ ”

“ ယူခဲ့လေ ”

မောင်ဇာနည်က မီးအိမ်ကိုင်ရင်း ကျွန်တော်နောက်
မှလိုက်လာ၏။ လှေကားပေါ်သို့ ကျွန်တော်ကပဲ ဦးဆောင်
တက်ခဲ့သည်။ လှေကားကြီးမှာ ကျွန်းသားခြေနင်းများဖြစ်
ပြီး ခိုင်မာစွာရှိနေဆဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဖိနပ်ရာများ
သည် လှေကားခြေနင်းမှဖုံထုတ်တွင် အရာထင်၍ကျန်ရစ်၏

အပေါ်ထပ်ရှိအခန်းများအားလုံးကို ကျွန်တော်တို့
ဖွင့်ကြည့်သည်။ ဘာတစ်ခုမှ မသင်္ကာစရာမတွေ့။ လူမနေ
တာကြာ၍ ထူပိန်းစွာရှိနေသော ပင်ကုမုရှင်များ၊ လင်းဆွဲ
များသာတွေ့ရသည်။ လင်းဆွဲများသည် လူနှင့်မီးအလင်း
ရောင်ကြောင့် အမိုးနှင့်ထုတ်တန်းကြားအပေါက်များမှ ပျံ
ပြေးသွားကြသည်။

အခန်းထဲတွင် စားပွဲ၊ကုလားထိုင်၊ကုတင်၊မှန်တင်ခုံ
စသည်ပရိဘောဂအားလုံးမှာ သူ့နေရာနှင့်သူ နေရာမရွေ့ရှိ
နေကာ ဖုံများထုတ်နေ၏။

ဘုရားခန်းထဲ၌ တစ်တောင်ခန့်မြင့်သော ဘုရား
ဆင်းတုတော်သည်လည်း ပင်ကုမုရှင်များယှက်သိုင်းကာ စံ
နေတော်မူရှာ၏။

ဆောင်း လု လင်

ကျွန်တော်တို့သည်ရှိသမျှပြတင်းပေါက်များကို ဖွင့်ပစ်လိုက်ကြ၏။ အခန်းအားလုံးမှ ပြတင်းပေါက်များကိုဖွင့်ပြီး ... လေကြောင့်ပြန်မပိတ်စေရန် သံချိတ်များဖြင့်ချိတ်ထားလိုက်ကြသည်။

“ အိမ်ရော ခြံရော သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ အလုပ်သမားငှားချင်တယ်၊ လွယ်မလားမောင်ဇာနည် ”

“ ရပါတယ်ဆရာ၊ ရွာထဲမှာကျပန်းလုပ်တဲ့လူတွေအများကြီးရှိပါတယ် ”

လသာဆောင်ဘက်သို့ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

လသာဆောင်ပေါ်မှစီးကြည့်သည်အခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကိုအပေါ်စီးမှထင်ရှားလှပစွာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

အိမ်ရှေ့တည်တည်တွင် လယ်ကွင်းများ ၊ ရိုးပြတ်တောများကိုတွေ့ရပြီး ကွင်းပြင်ကြီးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မြင်နေရသော ဧရာဝတီမြစ်ကြီးဆီတွင် အဆုံးသတ်သွား၏။

မြစ်ထဲမှာသွားနေသော လှေသမားများကို သေးငယ်စွာမြင်တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်အကြည့်ကို အိမ်ခြံဝင်းထဲသို့ရွေ့လိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

ခြေရင်းဖက်ဖြစ်သော အိမ်၏မြောက်ဖက်တွင် မြင်း
ဇောင်းတစ်ခုတွေ့ရ၏။ မြင်းဇောင်း၏သက်ကယ်မိုးများမှာ
ပြိုပျက်နေပေပြီ။ မြင်းဇောင်းဘေးမှာတော့ ရေတွင်းတစ်
တွင်း။

“ အိမ်မှာရေတွင်းရှိတာပဲ ၊ ဆရာတို့ ခြံထဲဆင်း
ကြည့်ကြစို့မောင်ဇာနည် ”

ရေတွင်းမှာ လောလောဆယ် ဆုံးလို့မရနိုင်တာ
တွေ့ရသည်။ မြင်းဇောင်းမှသက်ကယ်အမိုးစများရေတွင်းထဲ
ကျနေတာတွေ့ရ၏။ လေပြင်းအတိုက်တွင်လွင့်ကျနေဟန်ရှိ
သည်။ အခြားအမှိုက်သရိုက်များလည်းရှိနေပြီး ရေမှာ
မသန့်ရှင်းတော့ပေ။

“ ရေတွင်းက ပြန်ဆယ်ရမယ်ဆရာ၊ ဆယ်ပြီး ငါး
ရက်တစ်ပတ်လောက်နေပြီး ရေကြည်မှ ဆုံးလို့ရမှာ ”

မြင်းဇောင်းမှာ ပြိုပျက်နေသော်လည်း မြင်းဇောင်း
တစ်ချမ်းကို အင်တေကိုင်ထားတာတွေ့ရသည်။ ကြည့်ရ
သည်မှာ မြင်းဇောင်းကိုအုတ်ဖြင့် အကျအနဆောက်လုပ်ရန်
စီမံနေဆဲ မပြီးပြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။ မြင်းဇောင်း
ဘေးတွင်အုတ်ပုံတစ်ခုတွေ့ရပြီး ... အုတ်ပုံမှာ ယခုတော့
မြေကြီးများတစ်ဝက်ဖုံးပြီး ခြုံနွယ်များလည်းတက်လျက်ရှိ၏။

ဆောင်း လူ လင်

သခင်ကြီးဦးစိုးအုပ်သည် မြင်းစောင်းကိုအုတ်တိုက် အဖြစ် သားနားစွာဆောက်လုပ်နေဆဲမှာ ... အမှူအခင်းကြောင့် မြင်းစောင်းအပြီးမသတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေမည်။

“ ဆရာ့ကို လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ လာခေါ်တာဆရာ ”

ကျွန်တော်ကလက်ပတ်နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။

မနက် ၇နာရီ။

“ သွားတာပေါ့မောင်ဇာနည် ”

“ ရေတွင်းဆယ်ဖို့ရယ်၊ အိမ်အပေါ်အောက်ရှင်းဖို့ရယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာ့အတွက် အိမ်သာတွင်းလဲ အသစ်တူးဖို့လိုမယ် ”

“ အေး - ဟုတ်သားပဲမောင်ဇာနည် ”

လူတစ်ယောက်ထဲအတွက်ပေမယ့် လိုအပ်ချက်တွေ မနည်းပါလား။ မောင်ဇာနည်ပြောလိုက်မှ အိမ်သာတက်ချင်သလိုတောင်ဖြစ်လာ၏။ နဂိုဂိုသည်အိမ်သာမှာ လုံးဝပြိုပျက်နေပါပြီ။

“ အလုပ်သမား ရယောက်၊ ရယောက်လောက်ခေါ်လာမှဖြစ်မှာပဲ ၊ ဆရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်နေတုန်း ကျွန်တော်လူထွက်ရှာလိုက်မယ်၊ သွားကြစို့ဆရာ ”

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး၍ ရွာဖက်မှပြန်လာသော အခါ ကျွန်တော်နှင့်မောင်ဇာနည်နောက်၌ ... ပေါက်တူး ၊ ပေါက်ပြား ၊ ဂေါ်ပြား ၊ တူရွင်း ၊ တူ ၊ လွှဲ ၊ တံပျက် စည်းများကို ကိုင်လျက် ၊ ထမ်းလျက်နှင့် လူဖိယောက် တန်းစီပါလာလေသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှအပြန် သူ့အိမ်မှာ ကျွန်တော် ကိုထားခဲ့ပြီး ရွာထဲလှည့်၍ရှာလာသော အလုပ်သမားများ ဖြစ်၏။

နေ့စဉ်ထမင်းစားဖို့ကိစ္စကိုပါ မသက်တင်နှင့်တိုင် ပင်ပြီး စီစဉ်ခဲ့ရ၏။

ဆောင်း လူ လင်

“ ရွာမှာ ထမင်းဆိုင်သတ်သတ်မရှိဘူးဆရာ၊ ကြို
မှာထားရင်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကချက်ပေးတယ်၊ မြို့
ကဝန်ထမ်းတွေ၊ ဧည့်သည်တွေလာရင် သူတို့ဆိုင်မှာပဲစားကြ
တာ၊ ဆရာထမင်းလခပေးစားမယ်ဆိုလဲ သူတို့လက်ခံမှာပါ”

“ မသက်တင်ကရော ၊ ကျွန်တော်ကိုချက်မကျွေး
နိုင်ဘူးလား ”

“ ရတာပေါ့ဆရာရဲ့၊ ကျွန်မက အလုပ်မရှိပဲ အား
နေတာကို၊ ဆရာ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ စားချင်စိတ်ရှိ-မရှိ
မသိလို့ ကျွန်မက မပြောတာ ”

“ စားချင်တာပေါ့ဗျာ ၊ မသက်တင်လက်ရာက
တကယ်ကောင်းတာပဲ ”

လိုအပ်သောဈေးဘိုးကြိုထုတ်ပေးခဲ့ကာ မောင်ဇာ
နည်တို့အိမ်မှာပဲ ထမင်းစားဖို့ စီစဉ်ခဲ့သည်။

“ ဖိုးဇာနည်ရေ ၊ ငါတို့ဘာက စလုပ်ရမှာလဲ
ဟေ့ ”

အိမ်ရောက်တော့ အလုပ်သမားများက မေးသည်။
သည်နေရာမှာတော့ မောင်ဇာနည်ပဲ ဆရာကြီးဖြစ်ကာ စီမံ
ခန့်ခွဲလေ၏။

ဆောင်း လု လင်

“ အရေးကြီးတာက ရေချိုးဖို့နဲ့ အိမ်သာတက်ဖို့ပဲ၊ အဲဒီတော့ ရေတွင်းဆယ်တာနဲ့အိမ်သာဆောက်တာကို ခင်ဗျားတို့သင့်သလိုခွဲလုပ်ကြပေတော့ ”

လေးယောက်က ရေတွင်းဆယ်၍ နှစ်ယောက်က အိမ်သာအဟောင်းဘေးတွင် အိမ်သာကျင်းအသစ် စတုရန်းလေးသည်။

သူတို့အလုပ်တွေကို မောင်ဇာနည် ကြီးကြပ်ပေးနေစဉ် ကျွန်တော်အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ မနက်စောစောက မြင်လိုက်ရသော မိန်းမသဏ္ဍာန်အတွက် မတင်မကျဖြစ်နေသည်။ ထိုမိန်းမကို ကျွန်တော်အမှန်တကယ်မြင်လိုက်ရခြင်းလို့ပဲ ယုံကြည်နေမိသည်။

ကျွန်တော်သည် အောက်ထပ်ဂျိုပြတင်းပေါက်များကို လျှောက်ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် မကြည့်မမြင်ရသေးသည် အခန်းမှာ သော့ခတ်ထားသည် စတိုခန်းလို့အခန်းဖြစ်သည်။ အထဲမှာဘာတွေရှိမလဲ။ သိချင်လာသည်။ မိန်းမအရိပ်နဲ့ ထိုအခန်းဆက်စပ်မှုရှိလေမလား။

ကျွန်တော်သည် သော့ခတ်ထားသောအခန်းရှေ့တွင် ရပ်ရင်း အထဲကိုချောင်းကြည့်ဖို့ကြိုးစားကြည့်၏။ သော့

ဆောင်း လု လင်

ခတ်ထားသောတခါးရွက်နှစ်ချပ်ကို ဟကြည့်သည်။ တခါး
ရွက်မှာအံကိုက်စေ့ပိတ်နေသည်မို့ အထဲကိုမြင်ရဖို့မဖြစ်နိုင်
ချေ။

တခါးရွက်ဘေးကို နားဖြင့်ကပ်၍ထောင်ကြည့်သည်
မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ အတန်ကြာ နားထောင်ကြည့်သည်အခါ
အထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုကုပ်ခြစ်နေသည်အသံလိုလို ကြားရ
သည်ထင်မိ၏။

ခဏကြာသည်အထိ ဘာမှမထူးခြားသဖြင့် အိပ်
သည်အခန်းထဲကို ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

အခန်းထဲမှ စာအုပ်ဘီရိုထဲရှိ စာအုပ်အချို့ကို စပ်
စုကြည့်နေမိသည်။ စာအုပ်များမှာ လွန်ခဲ့သည်နှစ်၃-၄၀က
ထွက်ခဲ့သည် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းနှင့် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းများ
ဖြစ်သည်။ အကောင်းအတိုင်းတော့ မဟုတ်တော့ချေ။ ပိုး
ဟပ်များကိုက်ဖြတ်ထားသည်အတွက် အနားစများ မှစာကျဲ
ကာ... အချို့စာအုပ်များမှာ ကိုင်လိုက်ရုံနှင့်စာရွက်များပဲ့
ကုန်သည်။

စာအုပ်များကို ဟိုလှန်ဒီလှန် လှန်ရင်းမှ ဘီရိုနံရံ
တွင် သံသေးသေးလေးနှင့်ရိုက်၍ ချိတ်ထားသော
သော့တွဲ တစ်တွဲကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဆောင်း လူ လင်

ကျွန်တော်က သော့တွဲကိုလှမ်းဖြုတ်၍ကြည့်လိုက်
ရာ သော့ချောင်းလေးချောင်းပါသော သော့တွဲတစ်ခုဖြစ်
နေ၏။

သည်အိမ်တွင် သော့ခလောက်ခုခုသာရှိပေသည်။
ဝင်းတခါးသော့နှင့်အိမ်တခါးသော့က ကျွန်တော်နှင့်အတူ
ရန်ကုန်က ပါလာ၍ အသုံးပြုခဲ့ပြီးပြီ။ သော့ပိတ်ထားသော
အခန်းတစ်ခန်းသာရှိ၍ ... ဤသော့လေးချောင်းထဲ၌ ထို
အခန်းသော့ ပါလေမည်လား။

“ ဘာလုပ်နေလဲ ဆရာ ”

ထိုအချိန်၌ မောင်ဇာနည်အခန်းထဲဝင်လာ၏။

“ ဒီမှာ သော့တွဲတစ်တွဲတွေ့တယ် မောင်ဇာနည် ၊
စတိုခန်းသော့များ ပါမလားမသိဘူး ”

“ ဖွင့်ကြည့်ရအောင်လေဆရာ ”

မောင်ဇာနည်ကသော့တွဲကိုဆွဲယူကာ စတိုခန်းဘက်
ထွက်သွားသည်အတွက် ကျွန်တော်နောက်မှလိုက်သွား၏။

မောင်ဇာနည်က သော့ခလောက်ထဲသို့ သော့
ချောင်းများတစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်းထိုးထည့်ကာ လှည့်
ဖွင့်ကြည့်နေသည်။ သုံးချောင်းမြောက်သော့ချောင်းတွင်
သော့ခလောက်ပွင့်သွားလေ၏။

“ ဖွင့်လိုက်မယ်နော် ဆရာ ”

ဆောင်း လူ လင်

“ အေး - ဖွင့်လေ ”

တခါးမှာ အပြင်သို့ဆွဲဖွင့်ရသော ထခါးရွက်နှစ်ချပ် ပါသည်။ တခါးမျိုးဖြစ်၏။

မောင်ဇာနည်က သော့ခလောက်ကိုဖြုတ်ကာတခါး နှစ်ချပ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးအကြည့်က အခန်း ထဲပြိုင်တူရောက်သွား၏။

“ ဟင် ”

“ ဟာ ”

အာမေဇိုတ်သံကလည်း ပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာလေ သည်။

အခန်းထဲတွင်မတ်တပ်ရပ်နေသော လူရိပ်ဖြူဖြူကို ဝိုးတဝါးတွေ့လိုက်ရသည်။

အပြင်လေသည် အခန်းထဲသို့ ဝေ့၍တိုက်လိုက်၏။

အခန်းထဲမှလူရိပ်တစ်ခုသည် မောင်ဇာနည်ရပ်နေ သည့်အခန်းဝတည်တည်သို့ လျင်မြန်စွာပြေးထွက်လာ၏။

“ ဟာ - ဆရာ ၊ လုပ်ပါဦး ၊ လုပ်ပါဦး ”

မောင်ဇာနည်က စူးစူးဝါးဝါးလန့်ဖျတ်အော်လိုက် သည်။

ဆောင်း လူ လင်

ဖြူဖြူအကောင်သည် မောင်ဇာနည်ကိုယ်ပေါ်သို့ အုပ်မိုးလိုက်၏။

မောင်ဇာနည်အော်သံကြောင့် အိမ်ပြင်မှအလုပ်သမားများ အူယားဖားယားပြေးဝင်လာကြလေသည်။

ကျွန်တော်က မောင်ဇာနည်ကိုယ်ကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ရင်း ...

“ မောင်ဇာနည် ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူးကွ၊ လဲမှို့တွေ၊ လဲမှို့တွေလွင့်လာတာ ”

“ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ”

အလုပ်သမားများက အဖြစ်အပျက်ကိုနားမလည်နိုင်ပဲ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်မေးမြန်းနေကြသည်။

မောင်ဇာနည်ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ ဂွမ်းများ၊လဲမှို့များ ကပ်ငြိနေသည်ကိုမြင်ကြရလေသည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ... စတိုခန်းထဲ၌ မွေ့ယာကြီးနှစ်ခုကိုလိပ်၍ ထောင်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ထောင်ထားသောမွေ့ယာလိပ်ကြီးနှစ်လိပ်ကို ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်ထဲတွင် လူနှစ်ယောက်ရပ်နေသည်ဟုထင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မွေ့ယာလိပ်ကြီးနှစ်လိပ်မှာ ကြွက်များကိုက်ဖောက်ထားသောကြောင့် လဲမှို့များထွက်နေသည်။ လဲမှို့ဖြူဖြူများသည်မွေ့ယာဘေးတွင်ကပ်ငြိနေရာ လူရိပ်ဖြူဖြူကြီးနှစ်

ဆောင်း လူ လင်

ခုဟု ထင်ရခြင်းဖြစ်၏။ အပြင်မှလေက အခန်းထဲသို့ဝေ့ အတိုက်တွင် လဲမှို့များက အပြင်လေနှင့်အတူလွင့်ပါလာ ရာ အခန်းထဲမှဖြူဖြူအကောင်ကြီး သူ့ဆီပြေးလာသည် ထင်၍ မောင်ဇာနည်လန့်အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ ဖူး ... လန့်သွားတာပဲဗျာ ”

မောင်ဇာနည်က ကိုယ်ပေါ်မှလဲမှို့များကိုခါထုတ် ရင်းအသံတုန်တုန်နှင့်ပြောသည်။

“ မင်းက လုပ်လိုက်မှဖြစ် အလန့်တကြားပဲ ”

“ သတ္တိခဲကြီး ဇာနည်ဗန္ဓုလကွ၊ ဟား ... ဟား”

အလုပ်သမားများက ရယ်မောလှောင်ပြောင်ကာ အပြင်ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

“ ကျွန်တော်က ဒီအိမ်မှာသရဲချောက်တယ်ဆိုတော့ အလိုလိုနေရင်းလန့်နေမိလို့ပါဆရာ ”

ကျွန်တော်ကိုရယ်ကျဲကျဲနှင့်ကြည့်ရင်း မောင်ဇာနည် က အရှက်ပြေပြော၏။

အခန်းထဲတွင် မွေ့ယာနှစ်လိပ်အပြင် ခေါင်းအုံး များ၊ စောင်များပါတွေ့ရသည်။ တစ်ခုမှ ရစရာမရှိတော့ပါ။ အားလုံးကိုကြွက်များကိုက်ဖြတ်ထား၍မ္မစာကြံနေ၏။ ကျွန် တော်တခါးရွက်ကိုကပ်၍နားထောင်စဉ်က ကြားရသောအသံ မှာ ကြွက်ကိုက်သံဖြစ်သည်။

ဆောင်း လူ လင်

မေမေသည် အိပ်ယာအခန်းအနားအားလုံးကို ဒီအတိုင်းထည့်၍သော့ခတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါမည်။

စတိုခန်းပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်အခါ ... အလင်းရောင်ဝင်လာပြီး လဲမှိုများ အိမ်ပြင်သို့လွင့်ပါသွားလေ၏။

နှစ်များစွာ အသိုက်ဖွဲ့နေသောကြွက်များလည်း ဟိုဟိုဒီဒီပြေးလွှားကာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ညနေပိုင်းတွင် ... အလုပ်သမားများ အိမ်ထဲသို့ ရွေ့၍သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရာ၌လည်း ထိတ်လန့်ဖွယ်ထူးခြားမှုတစ်ခုကိုတွေ့ရပါသေး၏။

အလုပ်သမားများသည် နေ့လည်ပိုင်းတွင် ရွာထဲသို့ ပြန်၍ထမင်းစား နားရုံမှအပ လုပ်စရာရှိသည်အလုပ်များကို အားကြိုးမာန်တက်လုပ်လိုက်ကြရာ နေ့လည်ခင်း၂နာရီလောက်တွင် ရေတွင်းလည်းဆယ်ပြီးဖြစ်သွားသည်။ ထမင်းစားပြန်ရင်း ရွာထဲမှဝယ်လာခဲ့သည့် သစ်သားများဝါးကပ်

ဆောင်း လု လင်

ထရုံများ၊သက်ကယ်များဖြင့် ဝိုင်းဝန်းဆောက်လုပ်လိုက်ရာ အိမ်သာလည်းပြီးစီးသွားလေသည်။

ခဏ အမောအပန်းဖြေကြပြီး အိမ်တွင်းပိုင်းသို့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန် ဝင်လာကြသည်။

သူတို့သည် နံရံပေါ်မှ ဦးစိုးအုပ်၏ဓာတ်ပုံနှင့် ကျွန်တော်ရုပ်ရည်တူညီမှုကို ကြည့်ပြီး တအံ့တဩပြောဆို နေကြသေး၏။

“ သွေးရင်းကြီးကိုကွ၊ တူမှာပေါ့ ”

အသက်၅၀လောက်ရှိသည် ဦးစံမြင့်ဆိုသည် ရွာ သားကြီးကပြောလိုက်သည်။ သူသည် အားလုံးထဲတွင် အ သက်အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး သခင်ကြီးဦးစိုးအုပ်ကို သိမှီလိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ဦးစိုးအုပ်ကို ကောင်းကောင်းမြင်ဘူးကြောင်းလဲ ပြောပြ၏။

သူတို့သည် အောက်ထပ်ကို စ,၍ရှင်းလင်းရန် ပြင် ဆင်ကြ၏။

မျက်နှာကျက်နှင့်နံရံများမှ ပင်,ကူမျှင်များ၊ဖုံစများကို အရင်ရှင်းကြသည်။ ဝါးလုံးများထိပ်တွင် အဝတ်စုတ်များ တွဲချည်၍ အမြင်မှအမှိုက်သရိုက်များကိုဖယ်ထုတ်ကြ၏။ စ တိုခန်းထဲမှရသော ကြွက်ကိုက်ထားသည့်စောင်စများမှာ သည်နေရာ၌ အသုံးဝင်သွားလေသည်။

ဆောင်း လူ လင်

နံရံများရှင်းပြီးသော် ကြမ်းပြင်ကိုရေဖျန်း၍ စောင် စုပ်များနှင့်တိုက်ချွတ်ကြပြန်၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ... ထမင်းစားခန်းထဲမှ လှမ်းအော် လိုက်သော ဦးစံမြင့်၏အသံကို အလန့်တကြား ကြားလိုက် ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ ဒီမှာ သွေးကွက်ကြီး ဟေ့ ၊ သွေးကွက်ကြီး ၊ လာကြည့်ကြ ”

ကျွန်တော်လည်း အလုပ်သမားများနှင့်အတူ ထမင်းစားခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားလိုက်သည်။

ဦးစံမြင့်က ထမင်းစားခန်းနဘေးမှကြမ်းပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလျက်ပြောနေသည်။

“ ဟောဒီမှာတွေ့လား၊ သွေးကွက်ကြီး၊ အဲဒါ ပတ္တ မြားနတ်မယ်ရဲ့သွေးတွေပေါ့၊ ပတ္တမြားနတ်မယ်သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရပြီး လဲကျသေတာ ဒီနေရာမှာပဲ ”

အားလုံးက ဦးစံမြင့်ပြသည်နေရာကို ဝိုင်းအုံကြည် လိုက်ကြသည်။

နီညိုရောင်အရည်များ ချောက်ကပ်နေဟန်ရှိသည်။ အကွက်တစ်ကွက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာမြင်လိုက်ကြရသည်။

“ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ ဦးစံမြင့်ရယ်၊ အဲဒီခေတ် က စာရေးရင် ဖောင်တိန်နဲ့မင်ကိုသုံးတော့ မင်နီတွေဖိတ်

ဆောင်း လူ လင်

ကျထားတာဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော်အခန်းထဲမှာတောင် သုံးလက်စမင်အိုးတစ်လုံးတွေ့သေးတယ် ”

ကျွန်တော်က အိမ်ကြီး၏သိက္ခာကိုဆည်လိုသည်။ သဘောဖြင့်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဦးစံမြင့်က ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း ...

“ ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ ဆရာလေးရဲ့၊ ဒါ သွေးကွက်မှသွေးကွက်အစစ်၊ ပတ္တမြားနတ်မယ်ရဲ့သွေးတွေပဲ၊ ပတ္တမြားနတ်မယ်လဲကျသေခဲ့တာလဲ ဒီနေရာပဲ ၊ ကျုပ်က မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရတာ ”

“ ဗျာ ”

“ ဦးကြီးကိုယ်တိုင်မြင်ဘူးတာ ၊ ဟုတ်လား ”

မောင်ဇာနည်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ဟုတ်တာပေါ့၊ နှစ်တွေကြာပေမယ့် အဲဒီညကို ငါ သေချာမှတ်မိသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငါ့အသက်ကနှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ ”

ဦးစံမြင့်က ယာတောအိမ်ကြီး၏ သွေးစွန်းည အကြောင်းကိုပြန်ပြောပြသည်။

“ သခင်ကြီးက သူ့မိန်းမကို သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်လိုက်တာ၊ သေနတ်သံကို တစ်ရွာလုံးကြားကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် သခင်ကြီးက အမဲပစ်နေကျ၊ အိမ်နီးနားမှာလဲ ငှက်

ဆောင်း လူ လင်

ကလေး၊ရှဉ့်ကလေးတွေပစ်နေကျဆိုတော့ မဆန်းဘူးလေ၊ သခင်ကြီးက သူ့မိန်းမကိုပစ်သတ်ပြီး မြို့က ဂတ်တဲမှာ သွားအဖမ်းခံပြီးမှ လူသတ်မှုဆိုတာရွာကသိကြတာ ...

“ ညကြီးမင်းကြီး ရဲကား ရွာထဲက ဖြတ်သွားမှ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဆိုပြီးနောက်ကလိုက်ကြည့်ကြတာ တစ်ရွာ လုံးပဲဟေ့၊ ငါက ရဲတွေတားနေတဲ့ကြားက ဟောဟို အိမ် ရှေ့ပြတင်းပေါက်ကနေ ရပ်ကြည့်နေတာကွ၊ ပတ္တမြားသခင် မကြီးက ဟောဒီနေရာမှာ လဲသေလို့၊ သွေးတွေမှအိုင်ထွန်း နေတာပဲ၊ ရဲတွေက အလောင်းကို ဓာတ်ပုံတွေဘာတွေရိုက် ပြီးမှ သယ်သွားကြတာ ”

“ အဲဒါကထားပါတော့ ၊ အနှစ်၃၀လောက်ကြာတဲ့ အထိ သွေးကွက်ကရှိနေပါ့မလားဦးကြီးရ ”

အလုပ်သမားတစ်ယောက်က ဝင်ထောက်လိုက် သည်။

“ ဂိုလို့ မင်းမြင်နေရပြီမှတ်လား ဟကောင်ရ၊ ရဲတွေအလောင်းသယ်သွားပြီးတော့ သွေးကွက်ကိုဆေးမယ်၊ ကြောမယ်လူမှမရှိတာ၊ ဒီအိမ်မှာ လူ၃ယောက်ထဲနေတာ မောင်၊ ပတ္တမြားနတ်မယ်ဆိုတဲ့ သခင်မကြီးက တစ်ခါတ လေမှလာတာ၊ သခင်ကြီးက ဒီအိမ်က ကျွန်မနဲ့ဖောက်ပြန်

ဆောင်း လူ လင်

နေတာသိလို့ စကားများရင်း ၊ ရန်ဖြစ်ကြရင်းက လူသတ် မှုဖြစ်တာပဲ ”

“ အိမ်ဖော်နဲ့ဖောက်ပြန်ပြီးမှ ကိုယ်မိန်းမကိုယ် သတ်ပစ်တာ၊ ဟုတ်လားဦးကြီး ”

“ အေးကွ၊ ဒီအကြောင်းတွေ ရွာခံလူတွေကတော့ ကြီးကြီးငယ်ငယ် သိကြတယ်၊ ခုထက်ထိ ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီလို ပြောကြတုန်းကိုး ၊ မင်းတို့လို တစ်ရပ်တစ်ရွာက ပြောင်း လာတဲ့လူတွေသာ မသိကြတာ ”

“ ပြောလက်စနဲ့ ပြောပါဦး ဦးကြီးရယ် ”

“ ပတ္တမြားနတ်မယ်က တော်တော်ရက်စက်တဲ့မိန်းမပဲ၊ ကန်တော့နော် ဆရာလေး ”

ဦးစံမြင့်က သူ့ထင်မြင်ချက်အတိုင်း အားရပါးရ ပြောရာမှ ကျွန်တော်ကိုအားနာသွားဟန်ဖြင့် လှမ်းတောင်း ပန်လိုက်သည်။

“ ပြောပါလေ ”

တကယ်တော့ မျက်မြင်ကြုံခဲ့ရသည် ဦးစံမြင့်စ ကားများကို ကျွန်တော်လည်းစိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ အဖြစ် အပျက်ကိုသိပြီးဖြစ်သော်လည်း ... မေမေဒေါ်သူဇာတင် တင်ပြောသမျှသာ သိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မေမေက သူ့မောင် အရင်းဦးစိုးအုပ်၏ သွေးပျက်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကို အသေးစိတ်

ဆောင်း လူ လင်

ပြောချင်မှပြောခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ဆွေမျိုးစုသိက္ခာကျလောက် သည်အပိုင်းများကို ချန်လှပ်ကောင်းချန်လှပ်ထားခဲ့ပေလိမ့် မည်။ အပြစ်ဆိုးကို ဖော့ရှ်လည်းပြောနိုင်သည်။ ဘေးလူ အမြင်နှင့်ဝေဖန်ချက်ကို ကျွန်တော်လည်းကြားချင်နေပါ၏။

“ သူ့ယောက်ျားနဲ့အိမ်ကျွန်မ၊ ခုခေတ်အခေါ်အိမ် ဖော်မပေါ့ကွာ၊ ဖောက်ပြန်နေကြတာသိတော့ အိမ်ဖော်မကို အဆိပ်ကျွေးသတ်ပစ်လိုက်တာမောင် ”

“ ဟယ် ... ”

“ သတ်ပြီးအိမ်ဖော်မရဲ့အသားကို ဟင်းချက်ပြီး သူ့ယောက်ျားကို ကျွေးသေးတာ ”

“ ဗျာ ”

“ ရက်စက်လှချည်လား ”

“ ဒီအိမ်မှာဖြစ်နေတဲ့ အဲဒီအပြစ်တွေကို ဘယ်လို လုပ်ပြန်သိရတာလဲ ”

“ သခင်ကြီးက တရားရုံးမှာ အစစ်ခံတော့အကုန် ပြန်ပြောပြတာလေ၊ အိမ်ဖော်မလေးနာမည်က ပန်းရုံ တဲ့၊ ပန်းရုံလည်း သေ၊ ပတ္တမြားနတ်မယ်လည်း သေ၊ သခင် ကြီးလည်း ကြိုးပေးခံရလို့ သေ၊ ဒီအိမ်ကလူ အကုန်သေ တာပဲ ၊ အဲ ... ဖိုးသာဒင်ဆိုတဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးကြီးကတော့ အဲ

ဆောင်း လူ လင်

ဒီညကတည်းက ပျောက်သွားလိုက်တာ အခုထိ
ဘာသတင်း မှ မကြားရတော့ဘူး ”

“ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သရဲချောက်တယ်ဆိုတာ သူတို့
ပေါ့နော် ”

“ အေး ၊ ကိုယ်ထင်ပြုပြီးလက်ယပ်ခေါ်တယ်ဆိုတဲ့
သရဲမဟာ မဟုတ်မှလွဲရော၊ ပတ္တမြားနတ်မယ်ပဲဖြစ်မှာပဲ၊
ကြည့်လေ - သူ့သွေးကွက်က ခုထိရှိနေသေးတာကိုး၊ မ
ကျွတ်ပဲ သရဲဖြစ်နေတာ နေမှာ ”

“ ကြက်သီးထလိုက်တာဗျာ ”

“ ကဲ ၊ ကဲ ၊ သွေးကွက်ကိုဖျက်ရအောင်၊ ရေ
လောင်းစမ်း ”

တစ်ယောက်က ရေလောင်းပေးသည်။

ဦးစံမြင့်က အဝတ်ရေစိုဖြင့် ကြမ်းပြင်ကိုတိုက်၍
ဖျက်၏။

တစ်ယောက်က သွေးကွက်ပေါ်သို့ ဆပ်ပြာမှန်
များဖြူးပေးလိုက်၏။

ရဲမိနစ်ခန့်ပွတ်တိုက်လိုက်သည်အခါ ... ကြမ်းပြင်
ပေါ်မှသွေးကွက်သည် ပြောင်လက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာမှလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆောင်း လု လင်

နှစ်သုံးဆယ်ကအမှုဟောင်းကို တစ်ယောက်တစ်
ပေါက်ထင်မြင်ချက်များပေးကာ ဆူညံနေကြလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ပတ္တမြားနတ်မယ်၏သွေးကွက်နှင့်
ပတ်သက်၍ ဤနေရာမှာပဲ ပြီးဆုံးသွားမည်ဟုထင်ခဲ့ရာ ...
ညဦးပိုင်းတွင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်
လာခဲ့ပြန်၏။

ညနေစောင်း ဖိနာရီခွဲကျော်ကျော်လောက်တွင် အ
လုပ်သမားများ၏အလုပ်များ အားလုံးပြီးစီးသွားကြလေသည်

ကျွန်တော်သည် ကျသင့်သောအလုပ်သမားခများကို
အလုပ်သမားတစ်ယောက်ချင်းရှင်းပေးလိုက်၏။

ထိုစဉ်တွင် လုပ်အားခရပြီးသွားသော ဦးစံမြင့်
သည် အိမ်အောက်ထပ်ပြတင်းပေါက်များကို လိုက်ပိတ်ပေး
နေရာမှ အလန့်တကြားအော်လိုက်ပြန်လေသည်။

“ သွေးကွက် ၊ သွေးကွက် ၊ သွေးကွက်က ပြန်
ပေါ်လာပြီဗျို့ ”

ကျွန်တော်သည် အလုပ်သမားများနှင့်အတူ ထမင်း
စားခန်းထဲ အပြေးရောက်သွားကာ ဦးစံမြင့်လက်ညှိုးထိုး
ပြသောနေရာကို ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

နေ့လည်ခင်းက ရေနှင့်တစ်ထပ်၊ ဆပ်ပြာမှုန်ပါ
ရော၍ ပွတ်တိုက်လိုက်သဖြင့် ပျောက်ဆုံးသွားသောသွေး

ဆောင်း လု လင်

ကွက်ညစ်ညစ်သည် နဂိုရှိသည်ပုံစံအတိုင်း ပြန်ထွက်ပေါ်
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ ဟင် ”

“ ဟာ ”

“ အဲဒါ ချောက်တာမျိုး ၊ ချောက်တာ ”

အလုပ်သမားအချို့မှာ ချက်ခြင်းအိမ်ပြန်ရန် ပြင်
ဆင်ကြတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း သွေးကွက်ကို အံ့သြစွာငေးမော
ကြည့်နေမိတော့၏။

ဦးစံမြင့်က ပြန်ခါနီးတွင် ကျွန်တော်ကိုပြောသွား
သည်။

“ ဆရာလေး၊ ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်းကို ခရေစေ့
တွင်းကျသိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ခုထိ ရှိသေးတယ်ဗျာ၊
ဦးညိုအေး တဲ့ ၊ ရွာပြင်က ထန်းတောမှာနေတယ်၊
သူဟာ ဘဏ္ဍာစိုးကြီးဦးဖိုးသာဒင်ရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သလို ၊
သခင်ကြီးဦးစိုးအုပ် တောပစ်ထွက်ရင်လည်း သူ့ကိုခေါ်
သွားလေ့ရှိတယ်၊ အဘဦးညိုအေးကိုတွေ့ပြီး မေးကြည့်ရင်
ဒီအိမ် ကြီးရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို အခုထက် ပိုသိနိုင်တယ်၊
ကျုပ်တို့တောပြန်ပြီ ဆရာလေးရေ၊ သတိနဲ့ ဘုရားတရား
နဲ့သာ နေပေတော့ ”

ဆောင်း လူ လင်

သွေးကွက်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်နေ့စဉ်စောင့်ကြည့်ခဲ့ရာ ထူးခြားမှုများတွေ့ခဲ့ရပါသည်။

သွေးကွက်သည် မနက်ပိုင်းများနှင့်နေ့လည်ပိုင်းများတွင်ပျောက်နေပြီး ညနေပိုင်းတွင်ပြန်ပေါ်လာတတ်သည်။ နေ့စဉ်ညနေ၆နာရီအချိန်၌ သွေးကွက်ပြန်၍ ပေါ်...ပေါ်လာတတ်ပါ၏။

ပတ္တမြားနတ်မယ်ကို ဦးစိုးအုပ်သတ်ပစ်ချိန်မှာ ညနေ၆နာရီဖြစ်နေမည်လား။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ... ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရသော မိန်းမအရိပ်သဏ္ဍာန်ဖြူဖြူသည် ပတ္တမြားနတ်မယ်၏ ဝိညာဉ်ရိပ်ပင်ဖြစ်နေလေမည်လား။

ဝိညာဉ်နာနာဘာဝကို မယုံကြည်သော ကျွန်တော်အတွက် စိမ်ခေါ်မှုတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် နိဒါန်းပျိုးထားသည်။ ကျွန်တော်
ဝတ္ထုအသစ်ကို ပြန်ဖတ်ကြည့်နေမိသည်။
ဝတ္ထုအသစ်၏နိဒါန်းပိုင်းကို ရန်ကုန်မှာရေးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဆောင်း လု လင်

ကျွန်တော်ရေးခဲ့သည် ထွက်ပြီးသမျှဝတ္ထုအားလုံးမှာ ရန်ကုန်မြို့၊ တက္ကသိုလ်မြောက်ကော်တော၊ အင်းလျားကန်၊ သစ်ပုတ်ပင်ဘွဲ့နှင့်သဘင်ဂျပံဆင်၊ တက္ကသိုလ်အဆောင် များနှင့် တက္ကသိုလ်ကန်တင်းတို့ကို နောက်ခံရေးဖွဲ့သည်။ အချစ်ဝတ္ထုများချည်းဖြစ်ပါသည်။

ယခုရေးမည် “ ချစ်ရည်စက်စက်ယို ” ဝတ္ထုမှာ တော့ အဓိကဇာတ်ကောင်မင်းသားကို ကျေးတောသား တစ်ယောက်အဖြစ် ဖန်တီးထားသည်။ ကျွန်တော်ဇာတ်ကောင် ဥတလုံး သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ... မိဘမရှိ ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမမရှိ ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိပဲ ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်မှီခိုနေထိုင်ရသော လူငယ်လေးဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာမို့ ဥတလုံး လို့ ဘုန်းကြီးက နာမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဥတလုံး၏ ဘဝကိုအနိုင်မခံအရှုံးမပေးပုံ၊ စာကြိုးစားပုံတို့ကို အသေးစိတ်ရေးဖွဲ့ရန် လျာထားပါသည်။ သည် လိုရေးဖွဲ့ရန်အတွက် ကျေးလက်တောရွာသဘာဝများ၊ တောရွာရှုခင်းများ၊ ကျေးလက်ဓလေ့များ၊ တောသဘာဝအလုပ်အကိုင်များကို သိရှိဘို့လိုပါသည်။

ရန်ကုန်မှာမွေး၊ ရန်ကုန်မှာကြီးခဲ့သည် ကျွန်တော်အဖို့ ကျေးလက်ရနံ့သည် သူ့စိမ်းဆန်လှပါ၏။ ထို့ကြောင့်

ဆောင်း လူ လင်

သဘာဝကျကျရေးနိုင်ရန် မြကျန်းသာသို့ ကျွန်တော်ရောက်
ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဝတ္ထုအတွက်လည်း အထောက်အကူဖြစ်စေ၊ ကျွန်
တော်မမွေးမီက ဆွေတော်မျိုးတော်များနေခဲ့သည်။ ယာ
တောအိမ်ကြီးကိုလည်း အလွမ်းပြေကြည်ရန် ရည်ရွယ်ချက်
ဖြင့် မြကျန်းသာသို့ရောက်ခဲ့ရပေပြီ။

ဪ... ကျေးလက်ကို တဒင်္ဂထွက်ပြေးခဲ့လှုံ့
စေ့ဆော်ပေးတဲ့ ခံစားချက်တစ်ခု ကျွန်တော်မှာရှိပါသေး
သည်။

အငုံ ၊

ကျွန်တော်ရဲ့ ချစ်လှစွာသောဇနီး ဒေါက်တာမြတ်
လေးငုံ ။

အငုံက နိုင်ငံခြားကိုလိုက်ခဲ့ဖူး ကျွန်တော်ကို အိပ်
မက်ထဲအထိလာခေါ်နေပြန်သည်။

ဥရောပယဉ်ကျေးမှုကိုအထင်ကြီးမက်မောတဲ့ အငုံ၊
ကျွန်တော်တားနေသည်ကြားက နိုင်ငံခြားကို
ဇွတ်ထွက်သွား ခဲ့သည်။

“ မောင်လဲလိုက်ခဲ့ပါ။ ဒီမှာက လူနေမှုအဆင့်
အတန်းလဲ သိပ်နိမ့်လွန်းပါတယ်မောင်၊ ဟိုမှာဆိုရင် အငုံ

ဆောင်း လူ လင်

တို့ပညာနဲ့ ဝင်ငွေလည်းကောင်းမယ်၊ အဆင်မြင်မြင်လဲ
နေနိုင်မယ်လေ ”

“ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အင့်၊ သူများနိုင်ငံ
ဘယ်လောက်ပဲ တိုးတက် တိုးတက်၊ မက်မောစရာမရှိပါဘူး
အင့်၊ ကိုယ့်မိခင်မြေလောက် မလုံခြုံ မနွေးထွေးပါဘူး ”

“ ဟာ ... မောင်ကလဲ ... ဝတ္ထုထဲထည့်ရေးတဲ့
စကားတွေလာပြောနေပြန်ပါပြီ ”

“ ပြောရမယ် အင့် ၊ မောင်က ဟိုတိုင်းပြည်လိုက်
လာပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ ၊ မောင်ဝတ္ထုတွေကို အင်္ဂလိပ်လို
ရေးရမှာလား ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးအင့်ရယ် ”

“ မောင်ကလဲကွာ၊ ဒီစာရေးတဲ့ အလုပ်ကိုများ
ထည့်ပြောနေလိုက်တာ၊ မြန်မာပြည်မှာလဲ မောင်တစ်သက်
လုံးစာရေးစားလို့မရပါဘူး၊ အခု စန်းဂျီတုန်း ခဏလေး
အောင်မြင်နေတာကို သာယာမနေစမ်းပါနဲ့၊ မောင် ဝတ္ထု
တွေရောင်းကောင်းရင် နောက်ငါးနှစ်ပေါ့ ”

“ တော်တော်အင့်၊ မောင်စာရေးနေတာ ပိုက်ဆံ
ရရှိသက်သက် မဟုတ်ဘူး၊ ဝင်ငွေမကောင်းတော့ရင်လဲ
မောင်ရေးနေမှာပဲ ”

“ မောင်က ကြောင်တယ်ကွာ ”

“ မင်း ငါ့အနုပညာကို မဖော်ကားနဲ့ ”

ဆောင်း လူ လင်

ဥည်လိုနှင့် ... အငုံနှင့်ကျွန်တော် စေ့စပ်ညှိနှိုင်း
လို့မရခဲ့ပဲ အငုံနိုင်ငံခြားသို့ထွက်သွားခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားမှ
နေ၍ ကျွန်တော်ကို အကြိမ်ကြိမ်စာရေး၍ခေါ်သည်။ ဖုန်း
ဆက်၍ခေါ်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ခံယူချက်ကိုမပြင်နိုင်။

“ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ အလျော့ပေးရ
မယ်ငါ့သား ၊ လင်ရယ် မယားရယ်လို့ဖြစ်လာရင် အကြာ
ကြီးခဲ့နေဖို့ဆိုတာ မသင့်တော်ဘူး၊ သားလည်းပညာတတ်ပဲ၊
စဉ်းစားပေါ့ကွယ် ”

ကျွန်တော်တို့ပြုသနာကြားမှာ ဖေဖေပါ ဝင်ရောက်
စိတ်ပူပန်ရတော့သည်။

အနောက်နိုင်ငံမှာ ပျော်မွေ့နေတဲ့အငုံကတော့ ပြန်
လာဖို့ စိတ်ကူးဟန်မတူ၊ ကျွန်တော်ကလည်း နိုင်ငံရပ်ခြား
ကို ခဏတဖြုတ်အလည်သွားဖို့ကအပ ... ထာဝရအခြေချ
နေထိုင်ဖို့တော့ စိတ်ပင်ကူးလို့မရပါ။

သည်လို လိပ်ခဲတင်းလင်းပြုသနာများကို မေ့
ထားချင်၍ စိတ်ပြေပျောက်လို ပြေပျောက်ငြား ခရီးထွက်ခဲ့
ခြင်းလည်းဖြစ်ပါသည်။

အငုံကိုသတိရမိတော့ ကျွန်တော့်ရင်မှာ
လွမ်းဆွတ် နာကျင်လာသည်။

ဆောင်း လူ လင်

စားပွဲပေါ်မှာထောင်ထားတဲ့ အငုံ့ဓာတ်ပုံလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အငုံ့က ဓာတ်ပုံထဲကနေတောင် နိုင်ငံခြားကိုလိုက်ခဲ့ဘို့ လှမ်းခေါ်နေသယောင် ၊

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ဝတ္ထုရေးဖို့ စျာန်သွင်းလို့မရတော့၊

ငေးငိုင်နေသော ကျွန်တော်သည် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသလိုရှိ၍ နားစွင့်တောင်လိုက်မိလေသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ ညီးညူသံလိုလို ၊ ရှိုက်သံလိုလို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အသံမှာ စာအုပ်စင်ရှိရာမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်က အထူးပင် အံ့ဩသွားရလေသည်။ မနက်စောစောက မြင်လိုက်ရသောမိန်းမ သဏ္ဍာန်သည်လည်း စာအုပ်စင်ရှိရာသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမဟုတ်ပါလား၊

စာအုပ်စင်သို့ ကျွန်တော် ငေးမောကြည့်နေစဉ်မှာ ပင် နောက်ထပ်၍ အသံကိုကြားလိုက်ရပြန်၏။ သေချာပါသည်။ အသံမှာ မိန်းမအသံဖြစ်ပြီး ငြီးငြူသံလိုလို၊ စကားပြောသံလိုလို ဗလုံးဗထွေးနှင့်ထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်က စာအုပ်စင်ရှိရာသို့ထသွားကာ လေ့လာကြည့်လိုက်သည်။

ဆောင်း လူ လင်

စာအုပ်စင်ဘေးသို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်နှင့် အသံမှာထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ အသံထွက်ပေါ်လာသည်နေရာကို တိတိကျကျတွေ့ရှိလိုက်ရလေတော့သည်။

အသံသည် ကြွေပန်းအိုးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းပါတကား။

ကျွန်တော်သည် ကြွေပန်းအိုးလေးကို ကောက်ယူလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်ကောက်ယူလိုက်သည်နှင့် ကြွေပန်းအိုးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံမှာ ရုတ်တရက်တိတ်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် အံ့သြစွာဖြင့် ကြွေပန်းအိုးလေးကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ကြည့်ရှုနေမိသည်။ ပန်းအိုးမှာတစ်ခုပြည်ဖြစ်ကြွေပန်းအိုးလေးဖြစ်ကာ အပြာနုရောင်ဆေးချယ်သထားသည်။ အနီရောင်နှင်းဆီပွင့်သုံးပွင့်အား တစ်ခုပုံဆိုင်၍ရေးဆွဲထားပါသည်။ ပန်းအိုး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် နှင်းဆီပွင့်ပုံများ ဖောင်းကြွဖြင့် ပုံဖော်ထား၏။

ကျွန်တော်က ပန်းအိုးအဝကို နားတွင်ကပ်၍ နားစိုက်ထောင်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ သူ ... သူ ... ဘယ်သူလဲ ၊ သူဟာ သခင်ကြီးနဲ့တူလှချည်လား ”

ဆောင်း လူ လင်

ကျွန်တော်နှုတ်မှ လွတ်ကနဲထွက်သွားသော စကား
သံ။

“ အို ... သခင် ၊ ကျွန်မစကားသံကို သခင်ကြား
ရတယ် ၊ ဟုတ်လား ”

“ မင်းဘယ်သူလဲ ၊ မင်းဘယ်သူလဲ ၊ မင်း ဘယ်
ကပြောနေတာလဲ ”

ကျွန်တော်သည် ကြက်သီးမွေးညှင်း ထ,သည်ထိ
ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့်မေးလိုက်သည်။ ပန်းအိုးထဲမှ
အသံရှင်နှင့်အမေး အဖြေလုပ်လို့ ရနေသည်။ ကြောက်
လန့်သွားမိသော်လည်း သူပြောသောအသံကို ဆက်၍ကြား
ရစေရန် ပန်းအိုးကိုမူ နားမှမခွာမိပေ။

“ သခင် ၊ သခင်ကရော ဘယ်သူလဲဟင် ၊
သခင်ဟာ သခင်ကြီးဦးစိုးအုပ်ရဲ့ ကိုယ်ပွားလို့ ဆိုရလောက်
အောင် သခင်ကြီးနဲ့ တူလှပါပေတယ် ”

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ မင်း ဘယ်ကပြောနေတာလဲ ”

“ သခင်ကိုင်ထားတဲ့ပန်းအိုးထဲမှာ ကျွန်မရှိပါတယ်
သခင်၊ ကျွန်မ ပန်းရုံပါ ”

“ ဘာ ”

ဆောင်း လူ လင်

တစ်ယောက်ယောက် သို့မဟုတ် လူတစ်စုသည် ကျွန်တော်ကို သက်သက်နောက်ပြောင်နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ချောက်လှန့်နေသလား၊

ထိုသို့ဖြစ်ဖို့လည်း အလွန်တရာခဲယဉ်းလှပါသည်။ ကြွေပန်းအိုးသည် အခေါင်းပါသော ရိုးရိုးပန်းအိုးတစ်လုံးသာဖြစ်ပြီး အတွင်း၌ဘာမှမရှိပါ။ အသံလွင့်စက်ထည့်ထားလောက်အောင်လည်း မကျယ်ဝန်းပေ။ မည်သူကကော ထိုသို့ကပ်သီးကပ်သပ် နောက်ပြောင်ပါမည်နည်း။

ကျွန်တော်သည် ပန်းအိုးလေးကို အပြန်ပြန်အလှန် လှန်လှည့်ပတ်ကြည့်သော်လည်း ဘာမှ ထူးခြားမှု မတွေ့ရ ပါ။

“ ကျွန်မကို ကယ်ပါသခင် ၊ ကျွန်မကို ကယ်တင်ပါ ”

ပန်းအိုးအဝကို နားတွင်ကပ်လိုက်သည်နှင့် အတွင်းမှ ထွက်လာသော အသံကို ပီသစွာကြားရပြန်သည်။

“ ဘယ် ... ဘယ်လို ကယ်ရမှာလဲ ”

“ ကျွန်မဟာ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာလှောင်ပိတ်မိနေတာ ကြာလှပါပြီသခင်၊ ကျွန်မရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ အသက်ရှိစဉ်က ကျွန်မခင်တွယ်ခဲ့တဲ့ ဟောဒီပန်းအိုးလေးထဲမှာ နားခိုနေရ

ဆောင်း လူ လင်

ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ကျွတ်လွတ်အောင် ကယ်မ၊ ပေးပါရင် ”

“ ဘာ - ဝိညာဉ် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်သခင်၊ ကျွန်မဟာ ဝိညာဉ်ပါ၊ ကျွန်မရဲ့ အလောင်းကို တွေ့အောင်ရှာပေးပါ ”

“ ဘာ ... ဘာတွေလဲ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး ”

“ ကျွန်မသေဆုံးခဲ့တာကြာပါပြီ ၊ ဘယ်လောက်ကြာပြီဆိုတာ မမှတ်မိလောက်အောင်ကိုကြာပါပြီ ၊ ကျွန်မဘယ်လိုသေခဲ့မှန်း ကျွန်မ မသိခဲ့ပါဘူး သခင် ၊ ကျွန်မရဲ့ အလောင်းကို ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်နှံထားမှန်းလဲ မသိရပါဘူး၊ ကျွန်မ မကျွတ်မလွတ်ပဲ ဝိညာဉ်ဘဝရောက်နေရပါတယ် ၊ ကျွန်မကို ကယ်ပါနော် ”

“ ဒီမယ် မပန်းရုံ ၊ ဟုတ်လား ၊ ကျွန်တော် ယုံလို့မရဘူး ၊ မပန်းရုံ ဒီအထဲမှာရှိတယ်ဆိုတာ တစ်ခုခုနဲ့သက်သေပြပါ ”

“ ဪ ... သခင်ရယ် ... ”

အသံတိတ်သွားသည်။ ပန်းအိုးလေးထဲမှ လေသံ တဝီဝီသာ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ခဏကြာတော့မှ ...

ဆောင်း လူ လင်

“ ကျွန်မအသံကို သခင်ကြားနေရပြီပဲရှင်၊ ကျွန်မဟာ ဝိညာဉ်ဆိုတော့ သခင် ကျွန်မကို ဘယ်မြင်နိုင်မလဲ၊ ကျွန်မကတော့ သခင်ကိုမြင်နေရပါတယ်၊ အခု သခင်ဟာ ကျွန်မရှိတဲ့ပန်းအိုးလေးကိုကိုင်ပြီး နားမှာကပ်ပြီးနားထောင်နေတယ်လေ၊ ဒါတွေ ကျွန်မပြောပြနိုင်တာ သခင်အနားမှာ ကျွန်မနီးနီးကပ်ကပ်ရှိနေလို့သာပေါ့၊ ယုံရဲ့လားသခင်”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

မပန်းရုံဝိညာဉ်၏ စကားပြောသံသည် ပန်းအိုးထဲမှ အမှန်တကယ် ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်ကို ယုံလိုက်ရပါတော့သည်။

ပရလောက၊ ဝိညာဉ်လောကကို အယုံအကြည်မရှိခဲ့သောကျွန်တော်အဖို့ ... ပန်းအိုးမှတစ်ဆင့် ဝိညာဉ်နှင့် စကားပြောခဲ့ရပြီမို့ ဝိညာဉ်လောကရှိကြောင်းကို လက်မခံပဲ နေလို့မရတော့ပေ။

“ ကျွန်မကို ကယ်တင်မယ်သူကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မျှော်လင့်ခဲ့ရပါတယ်သခင်၊ အကူအညီတောင်းချင်လို့ ကျွန်မက လက်ယပ်ခေါ်တိုင်း လူတွေက ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးကြတယ်၊ သခင်လဲ ထွက်မပြေးပါနဲ့ ၊ ကျွန်မ

ဆောင်း လူ လင်

သခင်ကို ဒုက္ခပေးပါဘူး ၊ ဒုက္ခပေးနိုင်စွမ်းလည်း ကျွန်မ
မှာ မရှိပါဘူးသခင် ”

“ မပန်းရုံကို ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ ”

“ ကျွန်မရဲ့အလောင်းကို တွေ့အောင်ရှာပေးပါ
သခင် ၊ တွေ့ရင် သရဏဂုံတင်ပေးပါ ၊ အဲဒီအခါကျမှ
ကျွန်မ ဝိညာဉ်ဘဝက ကျွတ်လွတ်ရမှာပါသခင် ”

“ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ် ”

“ သခင်က ဘယ်သူလဲဟင် ၊ သခင်က ကျွန်မရဲ့
သခင်ကြီး ဦးစိုးအုပ်နဲ့တူလွန်းလှတယ် ”

“ ကျွန်တော်က ဦးစိုးအုပ်ရဲ့အစ်မ ဒေါ်သူဇာတင်
တင်ရဲ့သားပါ ”

“ အို ... သူဇာသခင်မကြီးရဲ့သားကိုး၊ ဒါ့ကြောင့်
သခင်ကြီးနဲ့တူပေတာပဲ ၊ အမျိုးအရင်းကြီးပေကိုး ”

“ ကျွန်တော် အမေကိုသိလား ”

“ ကျွန်မတို့ရဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ဟာ သခင်တို့ဆီမှာ
အိမ်ကျွန်အဖြစ်နဲ့နေလာခဲ့တာပါ ၊ သခင်မကြီးကိုသိပါတယ်
ဒါနဲ့ သခင်မကြီးရော ”

“ ဆုံးသွားပါပြီ ”

“ သခင်မကြီးရဲ့သားတောင် ဒီလိုအရွယ်ရောက်ပြီ
ဆိုတော့ နှစ်ကာလတွေကြာခဲ့ပြီပေါ့နော် ၊ ကျွန်မကတော့

ဆောင်း လူ လင်

ကာလအပိုင်းအခြားတွေကိုတောင် မရေတွက်တတ်တော့ပါဘူးသခင်ရယ် ... ”

“ မနက်က ကျွန်တော်ကုတင်ဘေးမှာ လာရပ်နေတာ မပန်းရုံလား ”

“ ဟုတ်ပါတယ်သခင်၊ ဒါနဲ့ စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲကအမျိုးသမီးဟာ ဘယ်သူများပါလဲ သခင်၊ သခင်ရဲ့ဇနီးများလား ”

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဇနီးပါ ”

“ ကျွန်မထင်တာ မမှားပါလား၊ သခင်က ဒီအိမ်ကြီးမှာအမြဲနေဘို့လာတာလား၊ သခင်မိန်းမကို ဘာလို့ခေါ်မလာတာလဲ သခင် ”

“ သူက ကျွန်တော်နဲ့အတူမနေပါဘူး၊ သူက ဟိုအဝေးကြီး နိုင်ငံရပ်ခြားကိုရောက်နေပါတယ် မပန်းရုံ ”

“ အို ... သခင် ”

မပန်းရုံက အလန့်တကြားရေရွတ်လိုက်သည်။

“ ဒီလိုမနေပါနဲ့သခင်၊ လင်မယားဆိုတာ တစ်ကွဲစီ ခွဲမနေကောင်းပါဘူး၊ ကြာရင် ကြေကွဲစရာအဖြစ်တွေ ကြုံ လာရပါလိမ့်မယ်သခင် ”

“ ဘာကြောင့်လဲမပန်းရုံ ”

ဆောင်း လူ လင်

“ သြော် ... ကျွန်မရဲ့အဖြစ်နဲ့ ယှဉ်မိ ပြောမိတာ ပါသခင်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သခင်တို့လင်မယား အတူနေကြပါလားရှင်၊ လင်နဲ့မယား ကြာကြာခွဲနေရင်...”

မပန်းရုံအသံက တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်သွားသည်။

“ မပန်းရုံ ၊ မပန်းရုံ ”

ကျွန်တော်က မပန်းရုံဘက်မှ အသံတိတ်သွားသဖြင့် အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ သခင် ”

“ ပြောပါဦး၊ လင်မယားကြာကြာခွဲနေရင် ဘာဖြစ် မှာမို့လဲ ”

“ သခင်ရယ်၊ သခင်ကြီးတို့လင်မယားဟာ ကြာ ကြာခွဲနေရတော့ သခင်ကြီးဟာ လွတ်နေတဲ့သူ့ရဲ့ရင်ခွင်မှာ တခြားတစ်ယောက်ကို အစားထိုးတာပေါ့၊ သခင်ကြီးက ... သခင်ကြီးကလေ... ပန်းရုံကိုချစ်တယ်တဲ့... တကယ်တော့ ...တကယ်တော့ရှင်... သခင်ကြီးဟာ ပန်းရုံလို အိမ်ကျွန်မ ကို တကယ်ချစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သခင်ကြီးဟာ ပန်းရုံကို သခင်မကြီးရဲ့ကိုယ်စား စိတ်ဖြေဖျောက်တာပါ၊ ကျွန်မလေ ...ကျွန်မ... ဒီကိစ္စတွေအတွက် သိပ်ဝမ်းနည်းရတယ် ... အရမ်းကြေကွဲခဲ့ရပါတယ် သခင်...”

မပန်းရုံအသံမှာ ရှိုက်သံပါလာသည်။

ဆောင်း လု လင်

ကျွန်တော်သည် တစ္ဆန်းတစ်သိရှိထားသောပုံပြင်
ဟောင်းကို ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ကပြောပြနေသည်အတွက်
ရင်ဖိုစွာနားထောင်နေမိ၏။

သို့သော် ... ပြောရင်း ဝမ်းနည်းစွာငိုရှိုက်နေသော
မပန်းရုံ၏ရှိုက်သံသည် တဖြည်းဖြည်း တိုး၍...တိုး၍
ပျောက်သွားကာ လုံးလုံးမကြားရပါလေတော့။

“ မပန်းရုံ ... မပန်းရုံ ”

ကျွန်တော်က မပန်းရုံအသံကို ထပ်ကြားရလို
ကြားရငြား ခေါ်ကြည့်သေးသည်။

အသံလုံးဝမကြားရတော့ပဲ အဆက်အသွယ်ပြတ်
တောက်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာပင် ပန်းအိုး
လေးကို နားမှာကပ်ထားမိ၏။ သို့သော် မပန်းရုံအသံကို
ထပ်မံ၍မကြားရတော့ပါ။

လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကြောင့် စာရေးလို့ မရနိုင်
တော့မှာ သေချာသည်။

ခြင်ထောင်ကိုချ၍ အိပ်ယာထဲဝင်နေလိုက်၏။

ပန်းအိုးလေးကိုလည်း ကျွန်တော်ခေါင်းအုံးဘေး၌
ချထားလိုက်လေသည်။ မပန်းရုံအသံကို ထပ်၍ကြားရနိုး
ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဆောင်း လူ လင်

ထိုညက ... မပန်းရုံအသံကို နောက်ထပ်မကြားရ
တော့ပဲ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

နောက်နေ့များမှာလည်း မပန်းရုံနှင့် အဆက်အ
သွယ်ရခဲ့ပါသည်။

မပန်းရုံနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်နည်းမှာ တစ်နည်း
သာရှိသည်။

သူနှင့်ကျွန်တော် ပန်းအိုးမှတစ်ဆင့်သာ စကား
ပြော၍ရပါသည်။

ဆောင်း လု လင်

ပန်းအိုးကြားခံမရှိပဲ ကျွန်တော်တို့စကားပြောလို့မရပါ။ မပန်းရုံနှင့်ဆက်သွယ်မိပြီး နောက်တစ်နေ့မှစ၍... ညစာထမင်းကို အိမ်လာပို့ပေးဘို့ မောင်ဇာနည်ကိုခိုင်းလိုက်သည်။ မောင်ဇာနည်က ညနေစောင်းလျှင် ထမင်းချိုင့်လာပို့ပေးကာ ကျွန်တော်နှင့် စကားစမြည်ပြောပြီး မှောင်မှ အိမ်ပြန်သွားတတ်၏။

ကျွန်တော်က နောက်တစ်နေ့မနက် ထမင်းစားအသွားတွင် ထမင်းချိုင့်ကိုပြန်ယူသွားရသည်။

ကျွန်တော်က မကုန်၍ကျန်သောထမင်းဟင်းများကို အိမ်နောက်ဖေးတမာပင်အောက်တွင် စွန့်ပစ်လေ့ရှိသည်။

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်သခင်၊ သခင်လာမှ ကျွန်မအစားအသောက်အတွက် မပူပင်ရတော့ပါဘူး၊ အရင်ကဆို ရွာအစပ်နားက အမှိုက်ပုံမှာ သူများစွန့်ပစ်တဲ့ အကြွင်းအကျန်တွေကို မဝတဝကောက်စားခဲ့ရတာပါ။ သခင်စွန့်ပစ်တဲ့ အစားအသောက်တွေကြောင့် ကျွန်မပင်ပင်ပန်းပန်းရှာမစားရတော့ပါဘူး၊ သခင်ကျေးဇူးပါပဲ သခင်ရယ် ... ”

တစ်နေ့ညပိုင်း ... အိမ်သာတက်ရန်အတွက် အိမ်ပြင်အထွက်တွင် တမာပင်ကြီးအောက်က စားကြွင်းစားကျန်များကို စားနေသောခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်ကိုတွေ့ရသည်။ ခွေးနက်ကြီးကို နေ့လည်နေ့ခင်းမှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးပါ။

ဆောင်း လူ လင်

ကျွန်တော်အိမ်သာမှ ထွက်အလာတွင် ခွေးနက်ကြီး
မရှိတော့ ။

မပန်းရုံနှင့် နေ့စဉ်စကားပြောဖြစ်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်
မှာ ဝိညာဉ်နာနာဘာဝကို ကြောက်စိတ်ပျောက်ပျယ်သွားရ
တော့သည်။

မပန်းရုံပြောပြသော သူ့ဘဝသည်လည်း နာကြည်း
ကြေကွဲဘွယ်ကောင်းလှလေသည်။

မပန်းရုံတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက်တစ်လျှောက်လုံးမှာ ကျွန်
တော်တို့ဘိုးဘွားဘီဘင်လက်ထက်ကပင် ကျွန်အဖြစ်ရောက်
ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး မပန်းရုံအထိ အိမ်ကျွန်အဖြစ်
အမှူထမ်းခဲ့ရာ မပန်းရုံမှာ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ဖြစ်လေ
သည်။

မပန်းရုံ၏ဘဝမှာ အပြောင်းအလဲမရှိ၊ ရေသေလို
တည်ငြိမ်ခဲ့ပါသည်။ သခင်ကြီးဦးစိုးအုပ် အိမ်ထောင်ဦးစီး
ဖြစ်လာသည်ကာလတွင် ပန်းရုံ လူလားမြောက်ခဲ့ရသည်။
မိဘများမှာ ပန်းရုံငယ်ငယ်ကတည်းက ကွယ်လွန်ကြပြီမို့...
ပန်းရုံ၏ တစ်ဦးတည်းသောမိန်းမဖော်မှာ အထိန်းတော်ကြီး
ဒေါ်အိုဇာဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဆောင်း လု လင်

ဒေါ်အိုဇာသည် သူဇာတင်တင်နှင့်မောင်စိုးအုပ်တို့ မောင်နှမကို ထိန်းခဲ့ရသည်။ အထိန်းတော်ကြီးဖြစ်ပြီး ... ဦးစိုးအုပ်အရွယ်ရောက်သည်အချိန်တွင် အသက်ကြီးလှပေပြီ။

ဦးစိုးအုပ်က မျိုးဆက်ပျံ့ပွားမှုမရှိခဲ့သောကြောင့် အထိန်းတော်ကြီးဒေါ်အိုဇာသည် နှစ်များစွာလူပိုသက်သက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဒေါ်အိုဇာသည် ပန်းရုံကို သမီးလေး၊ မြေးလေး သဖွယ် အစစသွန်သင်ထိန်းကျောင်းခဲ့သည်။ ပန်းရုံကလဲ “ ရိုးအိုဇာ ” ကို အမေပမာအားကိုးခဲ့ရသည်။ ဤအရပ်တွင် ကြီးတော်ကို အရိုးဟုခေါ်ရာ ဒေါ်အိုဇာကို ပန်းရုံက ရိုးအိုဇာ လို့ပဲခေါ်ခဲ့၏။

ပတ္တမြားနတ်မယ်နှင့်သခင်ကြီးတို့ လက်ဆက်သည် ထိ ပန်းရုံဘဝအေးချမ်းနေခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်ရှင်မ မပီသခဲ့သည်။ ပတ္တမြားနတ်မယ်ကြောင့်ရေသေလို အေးချမ်းသည်။ ပန်းရုံဘဝလေးမှာ လှိုင်းထဲခံခဲ့ရသည်ဟုဆိုလျှင် တစ်ဖက်သားကို အပစ်ပုံချရာ ကျလေမည်လားမသိ။

ပတ္တမြားနတ်မယ်သည် သခင်ကြီးနှင့်လက်ထပ်ခဲ့သော်လည်း ယာတောအိမ်ကြီးတွင်မနေပါ။ တောမှာနေရတာပျင်းသည်ဆိုကာ ရန်ကုန်မှာသာ အနေများ၏။ သခင်

ဆောင်း လူ လင်

ကြီးကို ရန်ကုန်အပြီးပြောင်းခဲ့တို့ခေါ်သော်လည်း... သခင် ကြီးမှာ ယာတောကိုခင်တွယ်သူဖြစ်သည်။ အချိန်အားလျှင် အမဲပစ်ထွက်၍ အပန်းဖြေတတ်သောသခင်ကြီးသည် တော အနေအထိုင်ကို ခုံမင်သူဖြစ်သည်။

ပတ္တမြားနတ်မယ်က ယာတောအိမ်ကြီးဆီသို့ နှစ် လ၊ သုံးလနေမှ တစ်ခါလာတတ်၏။ လာလျှင်လည်းတစ် ပတ်အလွန်ဆုံး နေတတ်သည်။ ကြာတော့ သခင်ကြီးနှင့် ပတ္တမြားနတ်မယ်တို့လင်မယားဆက်ဆံရေးမှာ သွေးအေး၍ လာတော့လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ပန်းရုံလေးကလည်း ဝရေနှစ်အရွယ် လှသွေးကြွယ်၍ လှချင်တိုင်းလှလာသည်။

“ သခင်ကြီးက ပန်းရုံကိုချစ်တယ်ဆိုတော့ ပန်းရုံ သိပ်တုန်လှုပ်ခဲ့ရပါတယ်သခင်၊ သခင်နဲ့ကျွန်၊ အဆင့်ချင်း ကမိုးနဲ့မြေလောက်ကွာတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် သခင် ရယ်... ပန်းရုံကကျွန်ပါ၊ ပန်းရုံ သခင်ကြီးရဲ့ဆန္ဒကို မလွန် ဆန်နိုင်ခဲ့ပါဘူးရှင် ”

မပန်းရုံက သူမဖြစ်အင်များကိုကြေကွဲစွာ ပြောပြ ခဲ့သည်။

မပန်းရုံတို့အဖြစ်ကို ဒေါ်အိုဇာလည်း မတားဆီးနိုင် ခဲ့ချေ။

ဆောင်း လူ လင်

“ မပန်းရုံကဏေ၊ သခင်ကြီးကိုမချစ်ဘူးလား ”
ကျွန်တော်က အသိချင်ဆုံးမေးခွန်းကို မေးလိုက်
သည်။

ပန်းအိုးထဲမှမပန်းရုံ၏တုံ့ပြန်စကား တော်တော်နှင့်
ထွက်မလာ။

မပန်းရုံက သက်ပြင်းကိုချလိုက်ရင်း ...

“ ချစ်တာပေါ့သခင်ရယ် ... မသင့်တော်ဘူးလို့
သိတာက တစ်ပိုင်း ၊ သခင်ကြီးကို ချစ်ခင်အားကိုးတာက
တစ်ပိုင်းပါ ၊ ပန်းရုံအဖို့ မွေးကတည်းက ဒီအိမ်ကြီးမှာ
နေလာပြီး ဘယ်မှလဲမရောက်ဖူးရပါဘူး ၊ ပန်းရုံတွေ့ဘူး
တဲ့ယောက်ျားသားဆိုတာလဲ သခင်ကြီးတစ်ယောက်ပဲရှိပါ
တယ် ၊ ပန်းရုံအနီးမှာ ဦးဖိုးသာဒင်ရယ် ၊ ဒေါ်အိုဇာရယ်၊
သခင်ကြီးရယ်ပဲရှိပါတယ် ၊ သခင်ကြီးဟာ ပန်းရုံရဲ့လူစွမ်း
ကောင်း ၊ ပန်းရုံအတွက် မင်းသားတစ်ပါးပါ ”

“ မပန်းရုံတို့ချစ်ခြင်းကို ပတ္တမြားနတ်မယ်က အ
နှောက်အယှက်မပြုဘူးလား မပန်းရုံ ”

“ ပတ္တမြားသခင်မကြီး မသိရှာပါဘူးသခင် ”

မပန်းရုံကပဲ ရိုးအ,လွန်းလေသလား ၊ ပတ္တမြား
နတ်မယ်၏ရက်စက်မှုကို အမှန်တကယ်မသိရှိလေသလား ၊

ဆောင်း လူ လင်

မပန်းရုံသည် သူမကို ပတ္တမြားနတ်မယ်ကိုယ်တိုင် အဆိပ်
ကျေးသတ်ခဲ့ခြင်းကို သိရှိပုံမရ။

“ သခင်မကြီးရောက်လာတဲ့ အချိန်တွေမှာ သခင်
ကြီးကလဲ ပိပိရိုရိုနေရှာပါတယ် ၊ ဒါ့ကြောင့်လဲ ကျွန်မ
ကလေးတစ်ယောက်မွေးဖွားခဲ့တာတောင် သခင်မကြီးမသိ
ရှာပါဘူး ”

“ ဘာ ... ကလေးမွေးတယ် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်သခင် ၊ ကျွန်မ သခင်ကြီးရဲ့ရင်
သွေးလေးကို မွေးဖွားပေးခဲ့ဘူးပါတယ် ၊ ဒါပေမယ့် ...
ဒါပေမယ့် ... ”

မပန်းရုံက ငိုရှိုက်နေပြန်သည်။

“ ကျွန်မရဲ့သားလေးဟာ အသက်မရှင်ရှာပါဘူး
သခင် ”

“ သားလေး ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ၊ သားလေးဟာ မွေးကတည်းက
အသက်ပါမလာပါဘူး ၊ ကျွန်မဟာ ရိုးအိုဇာနဲ့အတူ မြသေ
လာဆိုတဲ့ရွာကလေးမှာ သွားပြီးတိတ်တိတ်မွေးဖွားခဲ့တာပါ
သခင် ”

“ အို ... ”

ဆောင်း လူ လင်

“ သားလေးမွေးပြီးမကြာခင်မှာပဲ ရိုးအိုဇာလဲ ဆုံးရှုတယ် ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ လူကြီးရောဂါပါ ၊ အသက်ကြီးပြီလေ ၊ ရိုးအိုဇာဆုံးပြီး မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်မလဲ ရိုးအိုဇာနောက်ကို လိုက်ရတာပါပဲ ”

“ မပန်းရုံက ဘယ်လိုသေခဲ့ရတာလဲ ဟင် ”

“ အဲဒါ ကျွန်မသိပ်သိချင်နေတာပါ ၊ ကျွန်မဘယ်လိုသေခဲ့ရလဲ ၊ ကျွန်မမသိဘူးသခင် ”

အဖြစ်အပျက်တွေက ကွင်းဆက်ပြတ်တောက်လျက်ရှိသည်။

ပတ္တမြားနတ်မယ်က သူမကို အဆိပ်ကျွေးသတ်ခဲ့တာကို မပန်းရုံမသိ။ သေပြီးနောက် သူမရင်ကိုခွဲ၍ အသည်းနှလုံးထုတ်ယူကာ သခင်ကြီးကို ဟင်းချက်ကျွေးခဲ့တာလည်း မပန်းရုံမသိရှာ ။

ကျွန်တော်သည် ထိုအကြောင်းကို မပန်းရုံကို ပြောမပြုရက်ပါ။ မပြောပဲ သည်အတိုင်းထားလိုက်သည်။

ထမင်းစားခန်းထဲမှ ပတ္တမြားနတ်မယ်၏သွေးကွက်ကြီးကိုရော မပန်းရုံ၏ဝိညာဉ်သည် မမြင်လေရော့သလား။

ဆောင်း လူ လင်

သေပြီးပြီးချင်း ဝိညာဉ်ဘဝ ရောက်သည်ဆိုလျှင် လည်း... သခင်ကြီးနှင့် ပတ္တမြားနတ်မယ်တို့ ပဋိပက္ခများ၊ သွေးပျက်ဖွယ်အဖြစ်အပျက်များကို ဝိညာဉ်မပန်းရုံကမြင်တွေ့ နေရမည်မဟုတ်လား၊ အဖြစ်အပျက်မှာ ကွင်းဆက်ပြတ် တောက်နေပါ၏။

“ မပန်းရုံက ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ ဒီအိမ်ကြီးကို ဘယ် အချိန်က ပြန်ရောက်တာလဲဟင် ”

“ ကျွန်မ ၊ ကျွန်မ ဒီအိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ဘယ်သူမှမရှိကြတော့ဘူး ၊ ဒီလိုပါသခင် ၊ ကျွန်မဟာ သေဆုံးပြီးပြီးချင်း ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မသေပြီဆိုတာ မသိခဲ့ သေးပါဘူး ၊ ကျွန်မလေ ... အဲဒီညက ဒေါ်အိုဇာနဲ့ပြန် တွေ့တာ ၊ ပြန်တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ဒေါ်အိုဇာဟာ သေဆုံးပြီး တဲလူတစ်ယောက်ဆိုတာကို ကျွန်မသတိမရဘူး ”

သေဆုံးပြီးနောက် မပန်းရုံ၏ဝိညာဉ်သည် ရွာထိပ်က သဖန်းပင်ကြီးအောက်ရောက်သွားသည်။ သဖန်းပင်ကြီး အောက်တွင် ဒေါ်အိုဇာနှင့်တွေ့သည်။

ထိုစဉ်က ... မပန်းရုံသည် သူ့ကိုယ်သူ သေပြီး တာကိုမသိ ။ သေပြီးသားဒေါ်အိုဇာကို ပြန်တွေ့ရတာကို လည်းမအံ့ဩမိ ။ သာမန်တွေ့ရိုးတွေ့စဉ်အတိုင်း ဒေါ်အို

ဆောင်း လူ လင်

ဇာနှင့်တွေ့ရသလိုခံစားရသည်။ ဒေါ်အိုဇာကိုတွေ့လိုက်ရသည်အတွက်လည်း ပျော်သွားမိသည်။

“ ဟယ် ... ဂိုးအိုဇာ ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ ”

“ ငါ ဒီသဖန်းပင်မှာနေတာလေ ”

ဒေါ်အိုဇာက တစ်နေရာရာကိုထွက်သွားတော့မည်ဟန်မျိုးနှင့် တဘက်ကလေးကို ခေါင်းပေါ်မှာတင်ထားသည်။

“ ဂိုးအိုဇာက ဘယ်သွားမလို့လဲ ”

“ ငါ တောင်ပြုံးပွဲကို သွားမလို့အေ့၊ ဟိုမှာ ငါ့အဖော်တွေတောင် စောင့်နေပြီ ”

ဂိုးအိုဇာညွှန်ပြရာသို့ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမတစ်သိုက်ရွာထိပ်က ရပ်စောင့်နေတာတွေ့ရသည်။

“ တောင်ပြုံးပွဲဆိုရင် ပန်းရုံလဲလိုက်ချင်တယ် ”

“ လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့ပေါ့အေ ”

သူတို့သည် ပေါက်ဦးတောဘူတာရုံဘက်သို့သွားသည်။ နွားလှည်းတစ်စီးပေါ်တက်လိုက်ခဲ့ကြသည်။ နွားလှည်းမောင်းသူကို ခွင့်မတောင်းပဲ တက်လိုက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ လှည်းသမားကလည်း ပန်းရုံတို့တစ်သိုက် လှည်းပေါ်ပါလာကြတာကို သိပုံမရချေ။

ဆောင်း လူ လင်

ပေါက်ဦးတော့ဘူတာရောက်တော့ မန္တလေးဘက်
သွားသည်ရထားကိုပြောင်းစီးကြသည်။ ရထားပေါ်တွင် သူ
တို့ထိုင်နေသည်ထိုင်ခုံပေါ်သို့ အခြားလူများက ဝင်ထိုင်ကြ
သည်။ ခုံပေါ်တွင် လူနှစ်ထပ်ထိုင်၍ ပါလာကြသော်လည်း
ထိုထူးခြားမှုကို ပန်းရုံမအံ့သြခဲ့ချေ။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်သဖွယ်
သဘောထားခဲ့၏။

တောင်ပြုံးကိုရောက်ကြတော့ ... ဂိုးအိုဇာနှင့်မိန်းမ
တစ်သိုက်က နတ်နန်းများတွင် အခြားလူများနှင့်ရောနှော
ကခုန်ကြသည်။ ပန်းရုံလည်း ပျော်လာကာ သူတို့နှင့်အတူ
နတ်ဆိုင်းအလိုက် ရောနှောကခုန်လိုက်၏။ မောရမှန်းမသိ၊
ပန်းရမှန်းမသိ၊ ပျော်နေခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့် ... နတ်နန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ဝင်၍ကခုန်ရင်း တောင်ပြုံးပွဲတော်တလျှောက်လုံး အပျော်
ကြူးနေလိုက်သည်။

တစ်နေ့တော့ အုပ်နှစ်ချုပ်လပ်ဘုရားဖက်သို့ရောက်
သွားရာ ... ပန်းရုံတို့တစ်သိုက် ဘုရားဖူးဘို့ ဘုရားထဲဝင်
ရန်ပြင်ကြ၏။ ထိုစဉ် ...
နတ်ဝတ်နတ်စားများဝတ်ဆင်ထား သော
နတ်သားတစ်ပါးပေါ်လာကာ သူတို့ကိုနှင်ထုတ်တော့
သည်။

ဆောင်း လူ လင်

“ ဟဲ့ - ပြိတ္တာမတွေ့ ၊ ဘုရားဝင်းထဲ နင်တို့ဝင် လို့မရဘူး ၊ နင်တို့နဲ့ဘာဆိုင်လဲ ၊ နင်တို့ဘုန်းကံနဲ့ ဘုရား ဖူးခွင့်မရှိဘူး ပြိတ္တာမတွေ့ရဲ့ ၊ သွားကြ ၊ သွားကြ ၊ တော် ရာသွားကြ ”

ထိုအခါကျမှ ပန်းရုံသတိဝင်လာကာ သူ့ကိုယ်သူ ဆန်းစစ်မိတော့သည်။

“ ရိုးအိုဇာ ၊ ပန်းရုံတို့ကို ပြိတ္တာမတွေ့တဲ့ ၊ ပန်း ရုံတို့က ပြိတ္တာတွေလားဟင် ”

“ အေးလေ ၊ တို့က ပြိတ္တာတွေဖြစ်နေကြပြီ ကိုး ”

“ ဟင် ၊ ရိုးအိုဇာ ၊ ရိုးအိုဇာက သေပြီးပြီလေ ၊ ပန်းရုံ ရိုးအိုဇာနဲ့ ဘာလို့အတူတူနေလို့ရတာလဲ ၊ ရိုးအို ဇာက သေပြီပဲဟာ ”

“ ညီးလဲ သေလို့ ပြိတ္တာဖြစ်ပြီး ငါနဲ့တွေ့တာပေါ့ ကလေးမရဲ့ ”

“ အို ... ပန်းရုံသေပြီ ၊ ပန်းရုံသေပြီ ၊ ဟုတ်လား ၊ ပန်းရုံလူမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ ”

“ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေပန်းရုံရယ် ၊ ကိုယ်ကိုကိုယ် သေလို့သေမှန်းမသိဘူးလား မိန်းကလေးရဲ့ ၊ ညီးသေပြီး လို့သာ ငါနဲ့တွေ့ရတာပေါ့အေ ”

ဆောင်း လူ လင်

ဒေါ်အိုဇာပြောပုံဆိုပုံများမှာ စိမ်းကားလှသည်။ လူ့ဘဝတုန်းက ပန်းရုံကို သမီးလေးလို စောင့်ရှောက်ခဲ့ဆုံးမခဲ့သည်။ ဒေါ်အိုဇာပုံစံမျိုး မဟုတ်တော့။

“ ပန်းရုံဘာဖြစ်လို့သေတာလဲဟင် ၊ ပန်းရုံဘယ်တုန်းကသေသွားတာလဲ ဂိုးအိုဇာ ”

“ ငါလဲ ဘယ်သိမလဲအေ့ ၊ ညီးလိုက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ငါခေါ်လာတာပဲ ”

“ ပန်းရုံတို့ပြန်ကြပါစို့ ၊ မြကျန်းသာကိုပြန်ကြပါစို့ ဂိုးအိုဇာရယ် ”

“ မပြန်ပေါင် ၊ ငါ ဒီမှာပဲပျော်တယ် ၊ ဒီမှာပဲနေတော့မှာ ”

“ ပန်းရုံတော့ပြန်မယ် ၊ ယာတောအိမ်ကြီးဆီကို ပန်းရုံပြန်တော့မယ် ဂိုးအိုဇာ ”

“ ညီးဟာညီး ပြန်ချင်ပြန်ပေါ့ ”

သို့ဖြင့် ပန်းရုံတစ်ယောက်ထဲ ယာတောအိမ်ကြီးဆီလာခဲ့သည်။

“ ဒီအိမ်ကြီးကိုပြန်ရောက်တော့ အိမ်ကြီးဟာ တိတ်ဆိတ်ချောက်ကပ်နေတာပါပဲသခင်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မတွေ့ရတော့ပါဘူး၊ အိမ်တခါးတွေအားလုံးလဲပိတ်လို့၊ သခင်ကြီးကိုလဲမတွေ့ရတော့ဘူး၊ သခင်မကြီးလဲမရှိတော့ဘူး၊ ဦး

ဆောင်း လူ လင်

ဖိုးသာဒင်ကိုလဲ ဂျာမရတော့ပါဘူး၊ အို - ဘာဆိုတာမှ မရှိတော့တာပါသခင်၊ မြင်းညိုကြီးအောင်စည်ကိုလဲ မတွေ့ရတော့ပါဘူး၊ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ဟောဒီအိမ်ကြီးမှာ နေလာခဲ့တာပါ ”

“ဪ- မပန်းရုံရယ် ”

“ ကျွန်မဟာ ဟောဒီပန်းအိုးလေးထဲမှာ ပုန်းခိုနေရမှလုံခြုံတယ်ထင်မိတယ်သခင်၊ ဒီပန်းအိုးလေးဟာ သခင်ကြီးစာရေးတဲ့စားပွဲပေါ်မှာ အမြဲတင်ထားတဲ့ပန်းအိုးလေးပါ၊ ပန်းအိုးဘေးမှာ နှင်းဆီပန်းကလေးသုံးပွင့်ပုံကို မြင်တယ် မဟုတ်လားသခင်၊ ကျွန်မဟာဒီပန်းအိုးလေးထဲမှာ ပန်းအိုးပေါ်က ပုံအတိုင်း နှင်းဆီပန်းသုံးပွင့်ကို အမြဲထိုးပေးရပါတယ်သခင်၊ သခင်ကြီးက နှင်းဆီပန်းသုံးပွင့်ဆိုင်ပြီးထိုးထားတာကို သိပ်သဘောကျတာပဲရှင်၊ ကျွန်မ ဝိညာဉ်ဘဝရောက်တော့ ဟောဒီပန်းအိုးလေးကို စွဲလမ်းပြီး ဒီထဲမှာ နေရမှ လုံခြုံတယ်ထင်မိတာပဲရှင်၊ အိမ်ကြီးဟာ ကျွန်မအတွက် ကျယ်ဝန်းလှပါတယ်၊ ဒီပန်းအိုးလေးဟာ ကျွန်မဝိညာဉ်အတွက် လုံလောက်တဲ့နေရာပါပဲ၊ ဒီပန်းအိုးလေးမှာ သခင်ကြီးရဲ့ အငွေ့အသက်တွေရှိနေတယ်လို့လဲ ယုံကြည်မိတယ်သခင် ”

ဆောင်း လူ လင်

ကျွန်တော်အတွက်တော့ အဖြစ်အပျက်က ရှင်း သွားခဲ့ပါပြီ။

သည်အိမ်ကြီးမှာ သွေးပျက်ဖွယ် မှုခင်းဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့စဉ်က မပန်းရုံ တောင်ပြုံးပွဲကိုရောက်နေသည်။ မေမေဒေါ်သူဇာတင်တင် ပြသနာများကို လာရောက်ရှင်း လင်းပေးပြီးနောက်ပိုင်းမှ မပန်းရုံပြန်ရောက်လာသည်။

မပန်းရုံသည် သူမရှိစဉ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည် အဖြစ်များ ကို မသိတော့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“ သခင်သိလားဟင်၊ သခင်ကြီးဘယ်ရောက်သွား သလဲ၊ သခင်ကြီး အခုရှိသေးလား၊ သခင်သိရင် ပြောပြပါ သခင် ”

အဖြစ်မှန်ကိုပြောလျှင် မပန်းရုံ ဝမ်းနည်းရရုံသာရှိ ပေမည်။ ယာတောအိမ်ကြီးကို ခင်တွယ်စိတ်ဖြင့် မကျွတ် မလွတ်ပဲ ပရလောကတွင် ကျင်လည်နေရရှာသည်။ ဝိညာဉ် တစ်ခုကို ထပ်ပြီးစိတ်ဆင်းရဲအောင် ကျွန်တော်မပြုချင်ပါ။

“ ကျွန်တော်ဦးလေးသခင်ကြီးက ရန်ကုန်မြို့ကို ပြောင်းသွားခဲ့တာပါ ၊ ခုတော့- သခင်ကြီးရော၊ ဒေါ်ပတ္တ မြားနတ်မယ်ပါ ဆုံးသွားကြပါပြီမပန်းရုံ ”

“ အို ... ”

ဆောင်း လု လင်

မုသာဝါဒစကားဖြစ်သော်လည်း နားထောင်သူကို အကျိုးမယုတ်စေသည်စကားမို့ ကျွန်တော်သုံးလိုက်ရပါပြီ။

“ ကျွန်မကဇရာ ၊ ဘယ်လိုသေသွားရတာလဲ ၊ သိ ပါသလားသခင် ”

“ မသိပါဘူးမပန်းရုံ ”

“ သခင်ရယ် ... ကျွန်မအသုဘကို သရဏဂုံတင် မပေးခဲ့ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိနေတယ် ၊ အဲဒါကြောင့် မကျွတ်မလွတ်ပဲ ဝိညာဉ်ဘဝရောက်နေရတာပါ ၊ ကျွန်မ အလောင်းဟာ ဒီခြံကြီးထဲမှာပဲ ရှိမယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မဝိညာဉ်ဟာ ဒီနေရာကခွာလို့မရတာပါ ၊ ကျွန်မရဲ့အလောင်းကို ကျွန်မရှာကြည့်ပါသေးတယ် သခင် ၊ ဘယ်လိုမှ ရှာလို့မရခဲ့ပါဘူး ၊ ကျွန်မကိုကူညီပါသခင် ”

“ ဘာများလဲမပန်းရုံ ”

“ ကျွန်မအလောင်းကိုရှာပေးပါ ၊ သရဏဂုံတင် ပေးပါ ၊ အဲဒါမှ ကျွန်မ ဝိညာဉ်ဘဝက လွတ်ရပါလိမ့်မယ်”

“ စိတ်ချပါမပန်းရုံ ၊ ကျွန်တော်ကတိပေးပါတယ်”

အဆိပ်ကျွေးအသတ်ခံရပြီးနောက်ပိုင်းမှ အသည်း နှလုံးကိုထုတ်ယူပြီး ချစ်သူကို ဟင်းအဖြစ်ချက်ကျွေးခဲ့ရတာ ကို မပန်းရုံမသိရှာပါလား ”

ဆောင်း လူ လင်

မပန်းရုံအလောင်းကို ကျွန်တော်ရှာတွေ့ခဲ့လျှင် အ
သည်းနှလုံးဟောက်ပက်ကြီးနှင့် တွေ့ရလိမ့်မည်ထင်ပါ၏။

ပတ္တမြားနတ်မယ်၏သွေးကွက်ကြီးမှာ နေ့လည်ပိုင်း
တွင်ပျောက်နေပြီး ... ညနေ၆နာရီတွင် ပြန်ပေါ်လာတတ်
သည်။ မနက်ရောက်လျှင် ပြန်၍ပျောက်သွားတတ်၏။

ကျွန်တော်သည် သွေးကွက်ကို နေ့စဉ်စောင့်ကြည့်
နေခဲ့ရာ ထိုအတိုင်းပုံမှန်ဖြစ်ပေါ်နေတာကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

မပန်းရုံ၏ဝိညာဉ်သည် အိမ်ကြီးထဲမှ ထိုသွေးကွက်
ကြီးအဖြစ်ကို သိပုံမပေါ်ပေ။ သူကဘာမှမပြော၍ ... ကျွန်
တော်က မေးကြည့်ရန်လည်း မသင့်တော်ချေ။ သွေးကွက်

ဆောင်း လူ လင်

အကြောင်းအစဖော်လိုက်လျှင် ပတ္တမြားနတ်မယ်၏လုပ်ရပ်များ ဖော်ပြောရတော့မည်မို့ ခပ်မဆိပ်ပဲနေလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ပရလောကမှဝိညာဉ်နှင့် အစိမ်းသေ သေဆုံးခဲ့သူ၏ နှစ်ပေါင်း၃၀ကြာအောင် မပျောက်ပျက်သေးသည့် သွေးကွက်ကြီးရှိနေသော အိမ်ထဲဝယ်နေထိုင်ရသော်လည်း ကြောက်ရွံ့စိတ်မဖြစ်ပေါ်မိတော့ပါ။

ဝိညာဉ်နှင့်က ရင်းနှီးနေပြီး၊ သွေးကွက်ကြီးက လူကိုအန္တရာယ်မပြုနိုင်သည့်အတွက် ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်မိတော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် မပန်းရုံဝိညာဉ်အကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှပြန်ပြောမပြခဲ့။ မောင်ဇာနည်ကိုပင် ပြောမပြခဲ့ပေ။ မောင်ဇာနည်ကတော့ ထမင်းလာပို့ရင်းညတိုင်း ပုံမှန်ရောက်လာတတ်သည်။

ကျွန်တော်၏ရေးလက်စဝတ္ထုကို ရေးပြီးသမျှပုံမှန်ဖတ်၍ ဆွေးနွေးတတ်သည်။

ကျွန်တော်ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင် ဥတလုံးကို ရွာမှဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်လာတက်သူအဖြစ်ဖန်တီးထားရာ ... ဥတလုံးကိုသရုပ်ဖော်ရာ၌ မောင်ဇာနည်၏ စရိုက်များကိုထည့်၍ သရုပ်ဖော်ထားလိုက်သည်။ မောင်ဇာနည်မှာလည်း အဝေးသင်ဒုတိယနှစ် တက်ရောက်နေသူ

ဆောင်း လု လင်

ဖြစ်ပြီး အသက်အရွယ်မှာလည်း အတူတူမို့ မောင်ဇာနည်
ကိုကြည့်ပြီး ဥတလုံးကို သရုပ်ဖော်ခဲ့သည်။

မောင်ဇာနည်ကတော့ သူနှင့်သူချစ်သူနှင့်ပေါက်
တို့အကြောင်းပြောပြကာ ဝတ္ထုရေးဖို့တိုက်တွန်းနေပေ၏။

ယနေ့ တစ်နေ့ခင်းလုံး ကျွန်တော်ဝတ္ထုရေးရင်း
ဝတ္ထုထဲမှာနစ်မြောနေမိသည်။ ဝမ်းထဲက ဆာလောင်သလို
ဖြစ်လာမှ နာရီကြည့်လိုက်ရာ ညနေ၅နာရီရှိပေပြီ။

ဝတ္ထုရေးခြင်းကို ခေတ္တရပ်ထားလိုက်ပြီး ရေချိုး
လိုက်သည်။ ရေချိုးပြီးသည်ထိ မောင်ဇာနည်ထမင်းလာ
မပို့လျှင် သူတို့အိမ်အထိသွားစားလိုက်တော့မည် စိတ်ကူး
၏။

ရွာသားများဆယ်ပေးသွားသောရေတွင်းမှာ ၅-ရက်
အကြာတွင် အသုံးပြုလိုရခဲ့သည်။ ခုတော့ - ကျွန်တော်
သည် ရေတွင်းထဲကရေကို ပုံးနှင့်ငင်တတ်နေပါပြီ။

ရေချိုးအဝတ်အစားလဲအပြီးတွင် ၆နာရီထိုးပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် အပြင်မထွက်ခင် ထမင်းစားခန်း
ထဲမှာ သွေးကွက်ကြီးကိုသွားကြည့်လိုက်သေးသည်။

သွေးကွက်သည် ညနေ၆နာရီတိုင်း ပြန်ပေါ်လာ
လေ့ရှိရာ ကျွန်တော်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အစက်အပြောက်
ကလေးအဖြစ်မှ တစစကျယ်ပြန့်လာသည်။ နဂိုရှိနေသည်။

ဆောင်း လု လင်

သွေးကွက်ပုံစံအတိုင်းဖြစ်သွားသည့်အခါ ရပ်တန့်သွားတော့သည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထိုအတိုင်းဖြစ်ပေါ်နေတာကို စောင့်ကြည့်နေကျမို့ အချိန်မှန်မှင်နေရပါသည်။

“ ဆရာ ... ဆရာ ”

မောင်ဇာနည်အသံကြား၍ ထမင်းစားခန်းထဲမှထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

မောင်ဇာနည် ထမင်းချိုင့်လာပို့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မောင်ဇာနည်တစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်။ မောင်ဇာနည်နောက်မှာခပ်ရို့ရို့ပါလာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပါတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိလိုက်ပါသည်။ စတိုးဆိုင်မှမိန်းကလေး။ မောင်ဇာနည်ချစ်သူ နှင်းပေါက်ဖြစ်သည်။

“ လာ - နှင်းပေါက် ”

မောင်ဇာနည်က နှင်းပေါက်ကိုလက်တွဲ၍ အိမ်ထဲခေါ်လာသည်။

“ ဆရာ ၊ နှင်းပေါက်က ဆရာနဲ့မိတ်ဆက်ချင်လို့ တဲ့၊ ဆရာနဲ့တွေ့ပေးဘို့ခေါ်လာတာ ”

“ ရပါတယ်ကွာ ၊ ဆရာက နှင်းပေါက်ကို တစ်ခါတည်းတွေ့ဘူးပေမယ့် မောင်ဇာနည်ပြောပြလွန်းလို့ နှင်းပေါက်ကို ရင်းနှီးပြီးသားပဲ ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ဟယ် ... သူက နှင်းပေါက်အကြောင်းကို ဘာ တွေ့ပြောတာလဲဆရာ ”

“ မောင်ဇာနည်က သူနဲ့နှင်းပေါက်နဲ့ဘယ်လောက် ချစ်ကြတဲ့အကြောင်းတွေပြောပြတာပါ ”

“ ဟယ် ... ရှက်စရာကြီး ”

နှင်းပေါက်က မောင်ဇာနည်ကို ရှက်မျက်စောင်း လေးလှမ်းထိုးလိုက်ကာ မောင်ဇာနည်လက်မောင်းကို ဆိတ် ဆွဲလိုက်သည်။

“ အား ... နာလိုက်တာ ၊ ချစ်လို့ ချစ်တယ်ပြော တာပဲနှင်းပေါက်ရဲ့ ”

“ သွား ”

လူငယ်ချစ်သူနှစ်ဦးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ပါ ကြည့် နူးလာမိသည်။

“ ကဲ ၊ မောင်ဇာနည်ရေ ၊ ဆရာ ထမင်းဆာနေ ပြီကွ ၊ ထမင်းစားခန်းထဲသွားရအောင် ၊ ဆရာထမင်းစား ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ”

မောင်ဇာနည်က ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းချိုင့်ထဲမှ ထမင်းဟင်းကို ပန်းကန်များထဲပြောင်းထည့်၍ ကျွန်တော် ထမင်းစားရန်ပြင်ဆင်ပေးသည်။

ဆောင်း လူ လင်

ကျွန်တော်ထမင်းစားနေစဉ် မောင်ဇာနည်နှင့်နှင်း
ပေါက်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုလားထိုင်မှာထိုင်ကာ သုံး
ယောက်သား စကားဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။

“ ဆောင်းလေပြေဆိုတော့ အမျိုးသမီးစာရေး
ဆရာမလို့ နှင်းပေါက်က ထင်နေသေးတာဆရာ ”

“ ဟုတ်လား ၊ ဆရာ့ဆီလာတဲ့မိတ်ဆက်စာတချို့
မှာလဲ မိန်းမအထင်နဲ့မိတ်ဖွဲ့တာတွေ ဂျီတယ်ကွ ”

“ ဆရာ့အရေးအသားတွေကလဲ နုတာကိုး ၊ နှင်း
ပေါက်တော့ ဆရာ့စာတွေကိုကြိုက်တယ် ၊ ထွက်တိုင်းလဲ
ဖတ်ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ ”

နှင်းပေါက်မှာ အတော်စကားပြောသွက်သော မိန်း
ကလေးဖြစ်သည်။ လာစက ရှက်သလိုလိုဖြစ်နေသော်
လည်း အတန်ကြာစကားပြောမိတော့ သူကချည်းဦးဆောင်
ပြောသွားခဲ့သည်။

နှင်းပေါက်က ကျွန်တော်ဝတ္ထုတွေကို ဆွေးနွေး
သွားသည်။ တချို့ဝတ္ထုထဲကဇာတ်ကောင်တချို့ကို ကျွန်
တော်ပင်မေ့နေသော်လည်း နှင်းပေါက်က မှတ်မိဆွေးနွေး
နိုင်နေသည်။ ယခုလောလောဆယ် ဖတ်လာလို့လည်းဖြစ်
နိုင်ပါသည်။

ဆောင်း လူ လင်

“ နှလုံးသားရှိက်သံ ထဲက မေနှယ်ဝေရဲ့ဘဝဟာ သိပ်သနားစရာကောင်းတယ်နော် ဆရာ ၊ ဒါပေမယ့် နှင်းပေါက် မေနှယ်ဝေ့ကို မထောက်ခံဘူး ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ မေနှယ်ဝေရဲ့စရိုက်ဟာ ပျော့လွန်းတယ်ဆရာ ၊ သူက မိဘသဘောတူတဲ့ ဒေါက်တာညီလင်းနိုင်ကို မိဘသဘောကျလက်ခံခဲ့တယ် ၊ ဆင်းရဲတဲ့ချစ်သူ ကိုတာရာကို ကျောခိုင်းခဲ့တယ် ၊ နှင်းပေါက်သာဆိုရင် ကိုယ်လဲပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ ၊ နှလုံးသားထဲက ချစ်တဲ့သူကိုပဲရွေးမယ်ဆရာ ”

ကျွန်တော်က ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ မေနှယ်ဝေ့ကိုပညာတတ်ပြီးတွေ့ဝေတတ်တဲ့လူတွေကိုယ်စား ဇာတ်ကောင်ထားပြီး ဆရာရေးခဲ့တာပါ။ ပညာတတ်တယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ တကယ်တန်း ဆင်းရဲတဲ့သူကိုလက်တွဲဖော်အဖြစ်ရွေးရမယ်ဆိုတော့ ဆင်းရဲမှာကြောက်တဲ့သူတွေ နှင်းပေါက်တွေ့ဘူးမှာပါ။ အဲလိုလူတွေရဲ့စရိုက်မျိုးကိုဆရာက သရုပ်ဖော်တာပါ။ ဆရာ့ရဲ့ အသည်းလေး ဆတ်ဆတ်တုန်ဆိုတဲ့ဝတ္ထုကိုရောဖတ်ဖြစ်သလားနှင်းပေါက်”

“ ဟယ် ဆရာ ၊ အဲဒီထဲက မိုးနန်းထွေးစရိုက်ကိုတော့ နှင်းပေါက်တကယ်ကြိုက်တယ်ဆရာ ၊ မိုးနန်းထွေး

ဆောင်း လူ လင်

ဟာ အချစ်အတွက် တကယ်စွန်းစားရဲတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ပါပဲ ”

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူ မိုးနန်းထွေးသည် ချစ်သူနှင့်ခွဲမည် မိဘများကိုဆန့်ကျင်၍ ချစ်သူနောက်ကိုလိုက်ပြေးသွားခဲ့သည်။ ကျောင်းမှထွက်လိုက်ရကာ ချစ်သူ သိမ်းစိုးပိုက်နှင့်အတူ မြို့သစ်မှတဲအိမ်လေးတွင်နေရင်း ဆင်းရဲစွာလုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ရသည်။

“ မိုးနန်းထွေးဟာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး သူ့ချစ်သူပန်းရံသမားလေးနောက်ကိုလိုက်သွားခဲ့တယ်နော် ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝကို ခဝါချပြီးချစ်သူ နဲ့အတူ ပန်းရံလုပ်ခဲ့တယ် ၊ မဆလာသယ်ခဲ့တယ် ၊ ဘယ်လောက်များသတ္တိရှိထားလဲဆရာရယ် ၊ အချစ်အတွက်စွန့်စားတယ်ဆိုတာ အဲဒါမျိုးမှ ... ”

“ အဲဒီဝတ္ထုအတွက် ဆရာအများကြီးဝေဖန်ခံခဲ့ရတယ်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက် ပန်းရံလုပ်တယ်ဆိုတာမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ စိတ်ကူယဉ်ဆန်လွန်းတယ်တဲ့ ၊ တကယ်တော့ ဆရာက ဆရာတို့အိမ်မှာပန်းရံလာလုပ်သွားတဲ့ လူငယ်လင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကိုမေးပြီး အပြစ်မှန်အတိုင်းရေးခဲ့တာပါ ”

ဆောင်း လု လင်

“ မိုးနန်းထွေးဟာ အပြင်မှာတကယ်ရှိတယ်ပေါ့ ”

“ ဂိုတာပေါ့နှင်းပေါက် ၊ နာမည်ရင်းတွေအတိုင်း ဆရာရေးထားတာ ”

“ ဒါဖြင့် ဆရာ့ကိုဝေဖန်တဲ့ ဝေဖန်ရေးသမားတွေ ကို တကယ်အဖြစ်အပျက်ဆိုတာ ပြန်ရှင်းပါလားဆရာ ”

“ ဂိုပါစေတော့ကွာ ၊ ဝေဖန်ရေးဆရာတွေလဲ သူတို့အလုပ်သူတို့လုပ်တာပဲ ”

မောင်ဇာနည်က ကျွန်တော်နဲ့နှင်းပေါက်မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ကျွန်တော်တို့ဆွေးနွေးသည်များကို နားထောင်နေခဲ့သည်။ နှင်းပေါက်ရဲ့ အချစ်ကိုဦးစားပေး သည့် နှလုံးသားရေးရာခံယူချက်ကိုသိလိုက်ရ၍ ကြေနပ် ကြည်နူးနေပေသည်။

“ မောင်က မောင်နဲ့နှင်းပေါက်တို့အကြောင်းကို ဝတ္ထုရေးဘို့ ဆရာ့ကိုတိုက်တွန်းနေတာ နှင်းပေါက်ရ ”

နှင်းပေါက်က မောင်ဇာနည်မျက်နှာကိုတစ်လှည့် ၊ ကျွန်တော်မျက်နှာကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ မရေးပါနဲ့ဦးဆရာ ၊ နှင်းပေါက်တို့အကြောင်း ကို ဆရာဝတ္ထုမရေးပါနဲ့ဦး ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲနှင်းပေါက် ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ဇာတ်လမ်းက ဆုံးမှမဆုံးသေးတာ ၊
ဇာတ်လမ်း တစ်ခုရဲ့သဘောက မင်းသားနဲ့မင်းသမီးပေါင်းမှ
ဒါမှမဟုတ် မပေါင်းရပဲ ကွဲကွာသွားမှ
ဆုံးခန်းတိုင်တာမဟုတ်လားဆရာ၊
မောင်နဲ့နှင်းပေါက်တို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းက ဆုံးမှမဆုံးသေးတာ ၊
အဆုံးထိ ဆရာစောင့်ကြည့်ပြီးမှ ရေးပါဆရာ ”
အတော်လာတဲ့ ကလေးမပေပဲ ၊

“ နှင်းပေါက်ပြောတဲ့ သဘောတရားက လူအများ
ကိုပြောဖျော်တဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတို့၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတို့မှာ
တော့မှန်ပါတယ် ၊ တကယ်အပြင်ဘဝမှာတော့ ဘယ်ဇာတ်
လမ်းမှ အဆုံးသတ်တယ်လို့မရှိပါဘူးကွယ် ၊
ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးပေါင်းရပေမယ့်
ဇာတ်လမ်းကဆုံးမသွားဘူး ၊ သူတို့ရဲ့ စားဝတ်နေရေး
ဘဝရေးအတွက် ရုန်းကန်ရသေး တာမှတ်လား ၊ သူတို့မှာ
သားသမီးလေးတွေမွေးလာတော့ သားသမီးတွေရဲ့
ဘဝတစ်ခုစီဟာလဲ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်စီ မှတ်လား ၊
လောကမှာ အဆုံးသတ်သွားတဲ့အဖြစ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး ၊
လူတစ်ယောက်သေသွားဦးတော့ ၊ သူ့အသက် ရှင်စဉ်က
လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေရဲ့ အကျိုးဆက်ဟာ ကျန်
နေခဲ့သေးတာပဲလေ ”

ဆောင်း လူ လင်

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ခံယူချက်ကို ပြောပြလိုက်
သည်။

“ ဒါကတော့ လောကနိယာမအနေနဲ့မှန်ပါတယ်
ဆရာ ”

ထမင်းစားပြီးသွားပေပြီ။

မောင်ဇာနည်က ထမင်းဟင်းပန်းကန်များနှင့် ထ
မင်းပန်းကန်များကို ဆေးကြောရန် နောက်ဖေးရေတွင်းသို့
ယူသွားသည်။

“ ထမင်းဟင်းအကျန်တွေကို တမာပင်အောက်မှာ
ပစ်လိုက်နော် မောင်ဇာနည် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ”

မောင်ဇာနည်ထွက်သွားတော့ နှင်းပေါက်ဆွေးနွေး
သည်အကြောင်းအရာမှာ ခေါင်းစဉ်ပြောင်းသွားသည်။

နှင်းပေါက်က တစ်အိမ်လုံးကို ဟိုကြည်ဒီကြည်
ကြည်လိုက်ရင်းမှ ကျွန်တော်ကိုမေးသည်။

“ ဆရာ ”

“ ဘာလဲနှင်းပေါက် ”

“ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သရဲချောက်တယ်ဆိုဆရာ၊ ဆရာ
အချောက်မခံရဘူးလား ”

ဆောင်း လူ လင်

“ မခံရပါဘူးနှင်းပေါက်ရယ်၊ သရဲတကယ်ရှိရင် ဆရာနဲ့တွေ့ပြီပေါ့ ”

ကျွန်တော်က အဖြစ်မှန်ကိုဖုံးဖိထားလိုက်သည်။

“ မသိပါဘူးဆရာရယ်၊ တချို့ကပြောကြလို့၊ နှင်းပေါက်တို့ငယ်ငယ်ကတည်းကကြားဘူးတာ၊ ဒီအိမ်မှာ မြင်းသရဲတောင်ရှိတယ်တဲ့ ”

ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်သည်။

“ ကြီကြီဖန်ဖန်ကွယ် ”

“ သွေးကွက်ကြီးဆိုတာကရောဆရာ ၊ သွေးကွက်ကြီးအကြောင်းတော့ ခုတလော တော်တော်လူပြောများနေတယ် ၊ အလုပ်သမားတွေက ကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့တာတဲ့ ၊ ရွာထဲမှာပြောနေကြတယ် ၊ ဖျက်ပစ်လိုက် ပြန်ပေါ်လိုက်နဲ့ဆို ၊ ကိုဇာနည်က သူလဲတွေ့တယ်ပြောတယ် ”

“ ချဲ့ကားပြီးပြောကြတာပါလေ ၊ နှင်းပေါက်ကို အဲဒီသွေးကွက်ကြီး ဆရာပြပါ့မယ် ”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်ဘေးမှ သွေးကွက်ကိုပြလိုက်သည်။

“ သွေးကွက်လဲ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါနှင်းပေါက်ရယ် ၊ သစ်သားမှာနဂိုက ပါလာတဲ့ အစက်အပြောက်တွေ

ဆောင်း လူ လင်

ဖြစ်မှာပါ ၊ ဒါ့ကြောင့် ဖျက်မရတာပေါ့ ၊ လူတွေကချဲ့
ကားပြီးပြောနေကြတာပါ ”

“ ဟုတ်ပါရဲ့ဆရာ ၊ နှင်းပေါက်တော့ လက်တွေ့
မြင်ရလို့ကြေနပ်သွားပါပြီ ”

ထိုနေ့က မောင်ဂီပျိုးမှ မောင်ဇာနည်နှင့် နှင်း
ပေါက်တို့ပြန်သွားကြသည်။

သည်ကနေ့တော့ သခင်ကြီးဦးစိုးအုပ်၏ စာအုပ်ဗီ
ရိုက်ဖွင့်ကာ စာအုပ်ဟောင်းများမွှေးနှောက်ဖတ်နေမိသည်။
နှစ်၃၀ကာလအထက်မကစာအုပ်များမို့ ယခုအချိန်မှာ ရှား
ပါးသည်စာအုပ်များဖြစ်နေပါပြီ။ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေချည်း
မျိုးစုံလှသည်။ ရှုမဝ၊ မြဝတီ၊ သွေးသောက်၊ ပေဖူးလွှာ၊
စုံထောက်၊ လျှို့ဝှက်သဲဖိုမဂ္ဂဇင်းတွေတွေ့ရသည်။

သည်စာအုပ်တွေကို ယာတောအိမ်ကြီးမှာနေစဉ်
အတွင်း ကုန်အောင်ဖတ်နိုင်မှာမဟုတ်။ ပြန်လျှင် ရန်ကုန်
သယ်သွားရပေလိမ့်မည်။

ဆောင်း လူ လင်

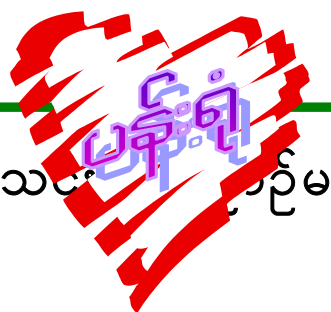
ဦးစိုးအုပ်သည် စာပေဝါသနာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်
တာ ထင်ရှား၏။ စာအုပ်တိုင်း၏ အပေါ်ဘက်ဒေါင့်တိုင်း
မှာ ဦးစိုးအုပ်လက်မှတ်နှင့်ရက်စွဲကိုတွေ့ရသည်။ ရက်စွဲမှာ
လက်မှတ်ထိုးတဲ့ရက်ဖြစ်နိုင်သလို စာအုပ်ဝယ်တဲ့ရက်လည်း
ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ဘီရိုနှစ်ထပ်၏အလည်မှ
အံ့ဆွဲကိုတွေ့၍ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အံ့ဆွဲထဲမှ သားရေဖုံးအ
နီနှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုတွေ့ရသည်။ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်မ
ဟုတ်ပဲ မှတ်တမ်းစာအုပ်ဖြစ်၏။

စာအုပ်ကိုယူ၍ လှန်ကြည့်လိုက်ရာ ပထမစာမျက်
နှာတွင် စိုးအုပ် ဆိုသည်စာလုံးကို ပန်းစာလုံးဖြင့်ရေးချယ်
ထားတာတွေ့ရ၏။

စိုးအုပ်

စာမျက်နှာအလည်တည်တည်တွင်တော့ အသည်းပုံ
တစ်ခုရေးဆွဲထားကာ ... အသည်းပုံထဲတွင် ပန်းရံ ဆို
သည်စာလုံးကို ရေးထည့်ထား၏။

ဆောင်း လူ လင်

ကျွန်တော်က စာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။
ပန်းရုံနှင့်ပတ်သက်သည့် ခံစားချက်များကိုရေးဖွဲ့ထား
သည်။ စာအုပ်ဖြစ်နိုင်သည်။

အေးအေးဆေးဆေးဖတ်ကြည့်ရန် ကုတင်ပေါ်ပစ်
လှဲလိုက်၏။

စာမျက်နှာများကိုလှန်ကြည့်တော့ ရှေးခေတ်ပိုင်း
လော့မင်နှင့်ရေးထားသည်။ စာများ။ စာလုံးများမှာ နှစ်
ကာလကြာ၍မှေးမှိန်ကာ အချို့နေရာများ၌ မင်များပြန့်နေ
သည်။ ဖတ်လိုတော့ရပါသေးသည်။

ကျွန်တော်ထင်သည်အတိုင်းပင် ... ပန်းရုံအ
အကြောင်း ခံစားထားသည်။ စာများဖြစ်နေသည်။

★ ★ ★ ★ ★

ဆည်းဆာချိန်မှ ပွင့်လာတဲ့ပန်းကလေးဂေ့ - - -

အဲဒီလိုပဲ မင်းကိုတင်စားချင်တော့တယ် ကလေး ဂယ်

ဆောင်း လူ လင်

မင်းကလေးကြောင့် ကိုယ့်နှလုံးသားတွေ လှုပ်ရှား
လာတဲ့အခါမှာတော့--- မင်းဟာ ကိုယ့်အတွက် နောက်ကျမှ
ပွင့်တဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်နေပါပေါ့လား ပန်းရုံ ၊

ပန်းရုံ တစ်နေ့တခြားလှလာသည်။

ပန်းရုံအလှက ကိုယ့်ကိုဆွဲဆောင်လှသည်။

မသင့်တော်ဘူးလို့ ကိုယ့်စိတ်ကို ဘယ်လိုပဲ ချိုး
နှိမ်ပေ မယ့် မတော့ပါလားပန်းရုံလှယ် ၊

ကိုယ့်အဖြစ်က ---

ကိုယ့်အိမ်က အစေအပါးမို့ အနိုင်ကျင့်တာမျိုး ဖြစ်
တော့ မည်ထင်သည်။

ကိုယ့်ဘဝအရုဏ်ဦးတုန်းက မပွင့်ဖူးခဲ့သေးတဲ့ ပန်း
ကလေး

ပန်းကလေးပွင့်လာချိန်မှာတော့ ကိုယ့်ဘဝက ဆည်း
ဆာကိုဖောက်နေခဲ့ပြီပေါ့၊ ဒါပေမယ့်ပန်းရုံလှယ်၊ ကိုယ့် နှလုံး
သားက တော့ သစ်လွင်လန်းဆန်းဆဲပါကွယ်။

ဒီနေ့ ပန်းရုံကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ ၊

ဆောင်း လူ လင်

ပန်းရုံအဂှမ်းဂှက်သွားသည်၊ လန့်သွားသည် ၊
ပန်းရုံ ကိုယ့်ကို ယုံဟန်မတူ၊
ယုံပါ ပန်းရုံ ၊ အချစ်ဆိုတာကို ကိုယ်ခုမှတွေ့တာပါ
ကလေးဂှယ်၊

ပန်းရုံအဂှမ်းကြောက်နေသည်၊
ကိုယ့်ဇနီးသိသွားမှာကို သူ စိုးရိမ်နေမှာသည်၊
ကိုယ်ကတော့ ဂှင်းသည်၊ ပတ္တမြားနတ်မယ် အဂှေး
ဆိုလာလျှင် ပန်းရုံကို ချစ်လို့အတည်ကြံကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်
ရုံပဲရှိသည်။

ကိုယ် ပန်းရုံကို လက်ထပ်မည်၊ သခင်နဲ့ကျွန်ဆိုတဲ့
အုတ် တံတိုင်းကြီးကို ဖြိုချမည်။ ခေတ်နဲ့မညီတော့တဲ့ စနစ်အို ၊
စနစ်ဆိုး တွေကို ရိုက်ချိုးပစ်ရမည်။

ကိုယ်က တကားဝင်လက်ထပ်ယူမှာဆိုတော့ ပန်းရုံလေး
က သခင်မကြီးကို ကြောက်တယ်တဲ့၊

ရိုးလှချည်လား ပန်းရုံလေးဂှယ်--

မင်းရှေ့မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ဂှိပါတယ်ကွယ် --

ဆောင်း လူ လင်

ပန်းရုံက အပြုစုကောင်းသည်။

အချက်အပြုတ်ကောင်းသည်။

အိမ်ရှင်မပီသသည်။

ပန်းရုံအသည်အချင်းတွေ ပြည့်ဝပုံက ကိုယ့်ဇနီးနှင့်
ဆန့်ကျင်ဖက်ပါလား။

သည်လိုမှတ်တမ်းပြုတော့ အချစ်သစ်ဖက်က ဘက်
လိုက် တယ်လို့ ယိုးစွတ်စကုဖြစ်တော့မည်။

မိမိ လှဖို့ ပဖို့ တစ်ခုထဲစိတ်ဝင်စားပြီး အချိန်ပြည့်
အလှပြင်နေသူ၊ အိမ်မှုကိစ္စ ဘာမှမတတ်ကျွမ်းသလို၊ စိတ်လဲ
မဝင်စားသူ၊ အိမ်ထောင်ဝင်ဘဝမှာ ခင်ပွန်း သည်အနားမနေပဲ
မြို့ကြီးပြကြီးမှာပျော်မွေ့သူ--- ပတ္တမြားနတ်မယ်နဲ့ ကိုယ့်ပန်းရုံ
လေးကွာချင်တိုင်းကွာပါသည်။

ပန်းရုံအပြုစု အယုယများက ကိုယ့်ဘဝအတွက် အား
ဖြစ် စေသလို ---

ပန်းရုံအချက်အပြုတ်ကောင်းပုံကြောင့် ကိုယ့်ထမင်း ပွဲ
တွေမြိန်၍သည်။

ဆောင်း လူ လင်

ကိုယ်,အကြိုက်ဆုံး အသည်းဟင်းများကို ပန်းရုံက
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ချက်ကျွေးတတ်သည်။

သခင်ကြီး အသည်းဟင်းကြိုက်တတ်လွန်းလို့ ပန်းရုံ
အသည်းကိုတောင်ခွဲထုတ်ပြီး ချက်ကျွေးချင်ပါတယ် သခင်ကြီး
ဂုယ် တဲ့ ၊ စကားတတ်မလေး ၊

ပန်းရုံ့အသည်းဆိုတော့ ဟင်းချက်ကတောင် မလို
ကိုယ်က တစ်ကိုက်ချင်း၊ တစ်ဖဲ့ချင်း ကိုက်စားလိုက်ချင်တာ
လို့ပင် ပြန်ပြောမိသေးသည်။ တတ်နိုင်ရင် ပန်းရုံလေး
တစ်ကိုယ်လုံးကို ကိုယ့်ဂုင်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်ချင်ပါ့။ ကိုယ်
က အဲဒီလောက်ထိ ချစ်တာပါပန်းရုံ ၊

ပန်းရုံ့ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်က ယဉ်လွန်းလှသည်။
တခြားသူတွေ့ရဲ့ ပါးချိုင့်နဲ့မတူ၊ အသည်းပုံ ပါးချိုင့်
လေး၊ ပန်းရုံ့ဂုယ်လိုက်တိုင်း ပါးချိုင့်လေး နှစ်ဖက်က အသည်း
ပုံစံလေး အတိုင်း ချိုင့်ဝင်သွားတတ်သည်။

တိတ်တိတ်ကလေးချစ်တဲအဖြစ်ကို အားမတော့ ၊
ပါဘူး ပန်းရုံ့ဂုယ် ၊

ဆောင်း လူ လင်

ပန်းရုံက ကိုယ့်ကို သားသားလေးတွေ ၊ မီးမီးလေးတွေ
မွေးပေးမည်၊ ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းမလဲ

အမြဲမ ပတ္တမြားနတ်မယ် မပေးနိုင်တဲ့ သားသမီး
ဂုတနာ လေးတွေကို ပန်းရုံ ကိုယ့်ကို လက်ဆောင်ပေးနော် ။

ဦးစိုးအုပ်၏ ရင်ဖွင့်စာများမှာ မှတ်တမ်းစာအုပ်၏
သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်ရှိသည်။ စာမျက်နှာ တစ်ရာကျော်ကျော်
လောက်ရေးဖွဲ့ထား၏။

တစ်ထိုင်တည်းရေးထားခြင်းမဟုတ်ပဲ ၊ ခံစားချက်
ရှိသည်အခါတိုင်း ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။

အားလုံးဖတ်ကြည့်လိုက်မှ ဦးစိုးအုပ်သည် ပန်းရုံကို
ခြေတော်တင်ရုံ ကြံစည်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်တာ ပေါ်လွင်လာ
သည်။ ပတ္တမြားနတ်မယ်သာ မနှောက်ယှက်ခဲ့လျှင် ပန်းရုံ
မှာ ဦးစိုးအုပ်၏တရားဝင်ဇနီးမယား ဖြစ်နေပေရော့မည်။

ဆောင်း လူ လင်

ပတ္တမြားနတ်မယ်သည် ဤမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို
ဖတ် မိခဲ့ပြီး ... မနာလိုစိတ်ဖြင့်
ဦးစိုးအုပ်နှင့်ပန်းရုံအပေါ်
လက်စားချေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါလေမည်။ မိန်းမသားတို့၏ အချစ်
ရန်ညှိုးကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပေစွ။
ထိုညတွင် မပန်းရုံနှင့်စကားပြောသည်အခါ ဦးစိုး
အုပ်စာအုပ်ထဲမှာပါသည်။ အချက်တချို့ကို မေးကြည့်မိ
သည်။

“ မပန်းရုံမှာ ပါးချိုင့်ဂိုတယ်ဆို ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ၊ သခင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ ၊
သခင်မှ ကျွန်မကို မမြင်ဘူးတာပဲရှင် ”

“ သခင်ကြီးရဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဖတ်ရလို့ပါ ”

“ ဪ ... ”

“ သခင်ကြီးက မပန်းရုံကို တော်တော်ချစ်တာပဲ ၊
စာအုပ်ထဲမှာ မပန်းရုံအကြောင်းတွေချည်းရေးထားတယ် ”

“ စာအုပ်နီနီလေး မဟုတ်လားသခင် ၊ သခင်ကြီး
က ပြဘူးပါတယ် ၊ ကျွန်မက စာမတတ်တော့ ဘာတွေ
ရေးထားတယ်ဆိုတာ မဖတ်နိုင်ပါဘူးသခင်ရယ် ”

“ ဪ ... မပန်းရုံက စာမတတ်ဘူးကိုး ၊ ဒါနဲ့
မပန်းရုံ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖူးသလား ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ဓာတ်ပုံ ”

“ ဓာတ်ပုံဆိုတာ မပန်းရုံနားလည်သလား၊ ဧည့်ခန်းမှာချိတ်ထားတဲ့ သခင်ကြီးရဲ့ပုံမျိုး ... ”

“ ကျွန်မနားလည်ပါတယ်သခင် ၊ ကျွန်မတစ်သက်မှာ ဓာတ်ပုံတစ်ခါပဲရိုက်ဖူးပါတယ်၊ ရွာထဲကရှင်ပြုနားသအ လှူတစ်ခုမှာပါ၊ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲသခင် ”

“ မပန်းရုံကို မြင်ဘူးချင်လို့ပါ၊ အဲဒီပုံ ဘယ်နားမှာရှိသလဲ၊ မပန်းရုံ သိသလား ”

“ ကျွန်မ ဘယ်သိနိုင်ပါတော့မလဲ သခင်ရယ် ”

“ မပန်းရုံ ကျွန်တော်မြင်ရအောင် ကိုယ်ထင်ပြပေးပါလားဟင်၊ ကျွန်တော် မပန်းရုံကို မြင်ဘူးချင်လို့ပါ ”

“ အမလေး ၊ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ သခင်ရယ်၊ သခင်တို့လိုဘုန်းကံရှိတဲ့လူအနားကို ကျွန်မတို့ဝိညာဉ်တွေ လာလို့မရပါဘူး၊ ကျွန်မတို့မှာ ပူလောင်လွန်းလှပါတယ်သခင် ”

“ အဝေးကနေ မြင်အောင်ပြလိုရော ရသလား မပန်းရုံ၊ ကျွန်တော်ရောက်တဲ့နေ့က အခန်းထဲမှာ မပန်းရုံကိုမြင်လိုက်ရတာပဲ ”

“ ကျွန်မတို့မှာ ဘာတန်ခိုးသတ္တိမှမရှိပါဘူးသခင်ရယ်၊ ကျွန်မကတော့ လူတွေကိုမြင်နေရတာပါပဲ၊ သခင်

ဆောင်း လူ လင်

ကိုလဲ တွေ့မြင်နေရတာပါပဲ၊ လူတွေကတော့ ကျွန်မကို မြင်တဲ့အခါမြင်တယ်၊ မမြင်တဲ့အခါ မမြင်ကြပါဘူး ”

ကံနိမ့်တဲ့အချိန်မှာ နာနာဘာဝတွေကို မြင်ရတယ် ဆိုတဲ့သဘောမျိုးဖြစ်လိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

“ ကျွန်မ လူတွေကိုတွေ့တိုင်း လက်ယပ်ခေါ်လေ့ ရှိပါတယ်၊ တချို့က ကျွန်မကိုမမြင်ကြပါဘူး၊ မြင်တဲ့တချို့ ကျတော့ ကျွန်မကိုကြောက်လန့်ပြီးထွက်ပြေးကြပါတယ်၊ ကျွန်မကိုမြင်ဘို့အတွက် ကိုယ်ထင်ပြုနိုင်တဲ့အစွမ်း ကျွန်မမှာ မရှိပါဘူးသခင်၊ မြင်ချင်လဲမြင်လိမ့်မယ်၊ မမြင်ပဲနဲ့လဲရှိနိုင် ပါတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မဒီအခန်းထဲမှာပဲ အမြဲရှိနေ တာပဲလေ၊ သခင်ကသာ မမြင်တာပါ၊ ကျွန်မက သခင်ကို မြင်နေရပါတယ်သခင် ”

“ ဒီလိုလုပ်ပါလားမပန်းရုံ၊ မပန်းရုံတစ်နေရာရာမှာ ရပ်နေပါလား၊ ဘယ်နေရာမှာနေမယ်ဆိုတာပြော၊ မြင်ရ မမြင်ရ ကျွန်တော်ကြည့်ပါရစေ ”

မပန်းရုံဘက်မှ အသံတိတ်သွားသည်။

ခဏကြာမှာ မပန်းရုံအသံ ပန်းအိုးထဲမှ ထွက်ပေါ် လာ၏။

ဆောင်း လူ လင်

“ သခင်နဲ့ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာမှာ ရပ်နေမယ်
လေသခင်၊ ကျွန်မ လှေကားထိပ်တည်တည်မှာ ရပ်နေပါ
မယ်၊ သခင် ထွက်ကြည့်ပါ ”

ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားသည်။ မမြင်ရလျှင်လည်း
မ တတ်နိုင်။ မြင်ရလျှင်တော့ အမြတ်ပင်။

ကျွန်တော်က အိတ်ထဲမှ ကင်မရာကိုထုတ်ယူလိုက်
၏။ ကင်မရာထဲတွင် ဖလင်၊ဓာတ်ခဲအသင့်ရှိနေပြီး ပုံဆယ်
ပုံခန့်သာရိုက်ရသေးသည်။ ရိုက်လက်စဖလင်ရှိနေသည်။

မပန်းရုံကိုမြင်ရလျှင် ဓာတ်ပုံနှင့်မှတ်တမ်းတင်ထား
ရန် အကြံနှင့် ကင်မရာကိုယူကာ ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လိုက်
၏။

ဧည့်ခန်းမှ အပေါ်ထပ်သို့ အဆစ်အချိုးမရှိ၊
တည်တည်ကြီး ထောင်တက်နေသောလှေကားကြီးဆီသို့
မော်ကြည့်လိုက်သည်။ ညအမှောင်ထုကြောင့် လှေကားကို
ဝိုးတဝါးသာမြင်တွေ့နေရပြီး ... လှေကားထိပ်၌ ဘာမှမ
မြင်ရပေ။

ခဏနေတော့ ... လှေကားထိပ်၌ ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်
အရိပ်တစ်ခုမြင်လာရသည်။ အရိပ်ဖြူဖြူသည် မြူနှင်းထု
နှယ်ပါးလွှာပြီး ထုထည်မရှိသယောင် လှုပ်ယိမ်းနေသည်။

ဆောင်း လူ လင်

ကြည်လင်သောရေအောက်မှ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ကြည့်ရ သကဲ့သို့ပင် ရိပ်ရိပ်...ရိပ်ရိပ်နှင့် ပုံရိပ်ထင်နေ၏။

မိန်းမသဏ္ဍာန်ဆိုတာတော့ သိသာသည်။ ခေါင်းနေ ရာ၊ ကိုယ်နေရာ၊ ခြေလက်နေရာများ အချိုးတကျမြင်နေရ ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးကို အဖြူရောင်ပြင်တစ်ပြင်လုံးအဖြစ်မြင် ရပြီး အချိုးအကွေ့ အရေးအကြောင်းများကို မမြင်တွေ့ရ ပေ။ မျက်နှာကိုလည်း မျက်လုံး၊နှာတံ၊နှုတ်ခမ်းများဟူ၍ ခွဲ မမြင်ရပဲ ချပ်ပြားသဏ္ဍာန်သာ တွေ့မြင်ရ၏။

မိန်းမခန္ဓာကိုယ်သဏ္ဍာန် ကိုက်ညီပုံထားသော ဇာ ပုဝါပါးပါးတစ်စကို ချိတ်ဆွဲထားသည့်အလား ထင်ရလေ သည်။ ဇာပုဝါးသည် လေထဲတွင်လွင့်နေသည့်သဖွယ် လွန်လွန်...လွန်လွန်နှင့် မြင်နေရ၏။

ကျွန်တော်သည် ကင်မရာကို ပုံရိပ်ဆီသို့ချိန်ကာ ခ လုတ်နှိပ်လိုက်သည်။ အားကောင်းသော ဖလက်ဂျင်ဂန်းမီးအ ဖြူရောင်က တစ်အိမ်လုံးကို ဝါးမြိုလိုက်သည်။

ဖလက်ဂျင်ဂန်းမီးရောင်အလင်းတွင် မပန်းရုံ၏ဝိညာဉ် ရိပ်ဖြူဖြူသည် မီးအလင်းဖြူအောက်တွင် ရော၍ပျောက် ကွယ်သွားလေသည်။ မီးရောင်အပျောက်မှာ မပန်းရုံ သဏ္ဍာန်ပြန်ပေါ်လာ၏။

ဆောင်း လူ လင်

ကျွန်တော်က ကင်မရာခလုတ်ကို သုံးကြိမ်တိတိ ဆက်တိုက်နှိပ်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်သည်။ တစ်ပုံမကောင်းလျှင် တစ်ပုံရရန် သေချာအောင်ရိုက်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသည်နှင့် မပန်းရုံ၏ဝိညာဉ်အရိပ်သည် တဖြည်းဖြည်းမှိန်ဖျော့ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အိပ်ခန်းထဲ ကျွန်တော်ပြန်ဝင်ခဲ့၏။

ပန်းအိုးလေးကို နားတွင်ကပ်၍ မပန်းရုံနှင့် ပြန်လည်ဆက်သွယ်ကြည့်တော့--

“ မြင်ရသလားသခင် ”

“ မြင်ရပါတယ်မပန်းရုံ ”

“ မီးရောင်လင်းသွားတာ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ သခင် ”

“ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်တာပါ ”

“ အို ”

“ ဒါနဲ့မပန်းရုံ ၊ ဟောဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ မပန်းရုံဝိညာဉ်တစ်ခုထဲရှိတာလား၊

တခြားဝိညာဉ်တွေရှိသေးသလား မပန်းရုံ ”

“ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲရှိတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သခင် ”

ဆောင်း လူ လင်

ပတ္တမြားနတ်မယ်၏ သွေးကွက်သည် ဝိညာဉ်မရှိပဲ အသက်ဝင်နေသည်မှာ ပဟေဠိတစ်ပုဒ်ဖြစ်နေပြန်၏။

“ ဝိညာဉ် နာနာဘာဝအချင်းချင်းရော မြင်နိုင်သလားမပန်းရုံ ”

“ ကျွန်မအစာရှာထွက်တဲ့အခါ ရွာပြင်ကသစ်ပင်တွေမှာနေကြတဲ့ ပြိတ္တာဘုံသားတွေကို မြင်တွေ့ရပါတယ်။ ပြိတ္တာတွေဟာ အစားအသောက်အတွက် အမြဲပူပန်ပြီးရှာဖွေနေရလို့ အချင်းချင်း ပြောဆိုတာ၊ ဆက်ဆံတာ မရှိသလောက်ပါပဲ ”

“ ဪ... ”

“ တချို့ပြိတ္တာတွေဟာ လူ့ဘဝတုန်းက ကျွန်မသိတဲ့လူတွေပါ။ ပြိတ္တာဘဝက မကျွတ်လွတ်နိုင်ပဲ သက်တမ်းရှည်နေတဲ့ ပြိတ္တာတွေလည်းရှိပါတယ်။ အဲဒါဟာ သက်ဆိုင်တဲ့ ကျန်ရစ်သူတွေဆီက အမျှအတန်းကို မရလို့ပါပဲသခင်။ ကျွန်မလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်မကိုကယ်တင်ပါဦး သခင်ရယ်။ ကျွန်မ ဒီဘဝဆိုးကြီးက ကျွတ်လွတ်ချင်ပါပြီရှင်။ ကျွန်မ အလောင်းကိုရှာပေးပါ။ ကျွန်မသင်္ချိုင်းကိုရှာပေးပါ။ ကျွန်မကိုသပိတ်သွတ် အမျှဝေပေးပါသခင်ရယ် ... ”

ဪ... ဖြစ်ရလေမပန်းရုံရယ် ...

ဆောင်း လူ လင်

မပန်းရုံဘဝကျွတ်လွတ်အောင် ကျွန်တော်အစွမ်း
ကုန်ကြိုးစားပါ့မယ်။

ဆောင်း လု လင်

မပန်းရုံ၏ဝိညာဉ်ကို သုံးပုံရိုက်ယူပြီးသည်အချိန်တွင် ကျွန်တော်ကင်မရာ၌ ဖလင်ကွက် ၁၈ကွက် ကုန်သွားပြီဖြစ်၏။ ဖလင်၁၅ကွက်ခန့်ရိုက်ရန်ကျန်သည်မို့ ... ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

ဖလင်ကွက်အားလုံးကုန်မှ ဓာတ်ပုံကိုကူးယူနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ခြံရှေ့တွင်ရပ်ရင်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရှိ ဂျော့တီမြစ်ဂျှင်ကို ငေးမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

မြစ်ကမ်းစပ်တွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဂျော့တီမြစ်သည် ညနေဆည်းဆာချိန်၌ ဂျော့စုံတိမ်များယှက်သန်းကာ လှချင်တိုင်းလှနေ၏။

ကျွန်တော်က ဂျော့တီမြစ်ကမ်းဆီသို့ ရွာနှင့်ဝေးသည်ဖက်မှကွေ့ပတ်၍လျှောက်ခဲ့သည်။ ယာတောအိမ်ကြီးနှင့်ဂျော့တီမြစ်ကြားတွင် လယ်ကွက်အပျက်များ၊ကိုင်းတောများနှင့်ရွံ့နွံများခံနေသည်မို့ တည်တည်ဖြတ်လျှောက်လို့မရပေ။

ကျွန်တော်က လမ်းလျှောက်လို့ရသည်လူသွားလမ်းဟောင်းလေးအတိုင်းလိုက်ရင်း လမ်းမှာတွေ့သည် လှပသောဂျှင်ဂျှင်ကွက်များကို ဓာတ်ပုံရိုက်လာလိုက်သည်။ ရေအိုင်ထဲမှာ ခြေတစ်ဖက်ထောက်ရပ်၍ ငါးစောင်နေသော

ဆောင်း လူ လင်

ဗျိုင်းတစ်ကောင်က စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသလို၊ အိပ်
တန်းပြန်လာသောငှက်တစ်အုပ်၏ မြင်ကွင်းကလည်း လှပ
လွန်းပါသည်။ ထိုဂျူခင်းများကို
မလွတ်တန်းရိုက်ယူလိုက်၏။

မြစ်ကမ်းစပ်ရောက်တော့ ပိုက်ကွန်ချနေသည် တံ
ငါလှေတစ်စင်းကို တစ်ပုံ၊ ကောင်းကင်မှာ တိမ်ရောင်စုံ
တောက်ပနေသော ဂျူခင်းကိုတစ်ပုံ၊ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထဲကို
နေတစ်ဝက်မြုပ်ဝင်သွားသည် နေဝင်ချိန်အလှပုံကတစ်ပုံ...
တန်းစီပြီးရိုက်ယူလိုက်သည်။

ပုံများဆေးသားကောင်းမွန်စွာနှင့် ဂျူခင်းလှပစွာ
ထွက်ပေါ်လာပါက ကျွန်တော်စာအုပ်များအတွက် မျက်နှာ
ဖုံးပုံများဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း မြစ်အဆုန်ဖက်သို့
ရွေ့လာခဲ့ရာ မြေကျွန်းသာရွာနှင့်တည်တည်နေရာသို့ရောက်
လာခဲ့၏။

ရွာဖက်သို့မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ရွာသည် တောအုပ်
နှင့်တောင်တန်းနောက်ခံဖြင့် လှပစွာရှိနေ၏။ နေဝင်ချိန်
တွင် ရွာ၏အလှက လွမ်းမောဘွယ်ရာပင်။ ဟိုးတစ်ဖက်မှာ
တော့ ကျွန်တော်တို့ယာတောအိမ်ကြီးက ထီးထီးမားမားကြီး
တည်နေပါ၏။

ဆောင်း လု လင်

ကျွန်တော်က ရွာ၏ရှုခင်းနှင့် ယာတောအိမ်ကြီးပါ
ပါအောင် ဓာတ်ပုံများရိုက်ယူလိုက်ပြန်သည်။

မြစ်ဆုန်ဖက်သို့ဆက်လျှောက်လာရာ တစ်နေရာ၌
သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ရွှေကျင်နေသည်။ ရွာသားတချို့ကိုတွေ့ရ
လေသည်။ သဲသောင်များကို ဇကာနှင့်တိုက်ချကာ ရွှေကျင်
နေကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ပုံကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှတစ်ပုံရိုက်ယူ
လိုက်ပြီး ရွှေကျင်နေသည်။ နေရာသို့လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် မျက်မှန်းတန်းမိနေသည်။ ရွာသားတ
ချို့ကိုတွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်က ရွှေကျင်ပုံကိုလေ့လာရင်း ရွှေကျင်
သည် အကြောင်းကိုမေးမြန်းရင်း စကားလက်ဆုံကျနေမိ၏။
ဒေသန္တရဗဟုသုတဖြစ်၍ သင်တော်သောဝတ္ထု၌ထည့်၍ရေး
ရပေမည်။ ရေးလက်စ ချစ်ရည်စက်စက်ယို တွင်လည်းအံ
ဝင်လျှင် ထည့်၍ရေးဖြစ်ပေဦးမည်။

မှောင်ရီသန်းလာသည်အခါ ရွှေကျင်သူများကိုနှုတ်
ဆက်၍ ကမ်းပေါ်ပြန်တက်ခဲ့သည်။

အိမ်အထိရောက်ရန် ခရီးအတော်လှမ်းသွားပေပြီ။

ကျွန်တော်က ရွာထဲမှမပြတ်ပဲ ရွာအပြင်ဖက် ရွာ
နှင့်မြစ်အကြား သဲလမ်းမှဖြတ်၍ပြန်လာခဲ့သည်။

ဆောင်း လူ လင်

ရွာအစပ်နားအရောက်တွင် ထန်းပင်အပင်နှစ်ဆယ်
ခန့်ရှိသည်။ ထန်းတောတစ်ခုကိုတွေ့ရ၏။ ထန်းတဲဘေးတွင်
ခုံပုလေးများဖြင့် ထန်းရည်ဝိုင်းဖွဲ့နေသော ရွာသားတချို့
ကိုလည်း လှမ်းမြင်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ထန်းတောဘေးမှဖြတ်လျှောက်လာ
ခဲ့ရင်း အစွန်ဆုံးထန်းပင်တစ်ပင်တွင် သစ်သားပြားပေါ်၌
မီးသွေးနှင့် ရေးထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု သံနှင့်ကပ်ရိုက်
ထားတာကိုတွေ့ရသည်။

armifndKat:xef:aw

စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ ကလောင်နာမည်နှင့်
တူနေ၍ ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။ ဆိုင်းဘုတ်ကတော့ ရေး
ထားတာ နှစ်ပေါင်းအတော်များများကြာမြင့်နေပြီဖြစ်ဟန်တူ
သည်။

ကျွန်တော်က ထန်းတောကို လွန်၍လျှောက်လာ
လိုက်သည်။

“ ဆရာလေး ... ဆရာလေး ”

ဆောင်း လူ လင်

နောက်မှခေါ်သံကြောင့် တုံ့ကနဲရပ်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုတစ်ဦးက ကျွန်တော်ကို လှမ်းခေါ်ရင်း နောက်မှလိုက်လာ၏။ အနားရောက်လာတော့ အသားအရည်များတွန့်ရှုံ့နေသည်။ အသက်ရဝကျော်ခန့် အဘိုးအိုတစ်ဦးကိုတွေ့ရလေသည်။

“ ဆရာလေးက ယာတောအိမ်ကြီးကို လာလည် တဲ့ညည်းသည်မဟုတ်လား ”

အဘိုးအိုက သူ၏မှိုသောမျက်လုံးများကို မှေး၍ လက်ဖြင့်ကာရင်း ကျွန်တော်ကိုသေချာကြည့်သည်။

“ အို ... သခင်ကြီးနဲ့ တထေရာထဲပါလား ”

အဘိုးအို အပြောကြောင့် ကျွန်တော်မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် တစ်စုံတရာကို သတိရလိုက်သည်။

“ အဘက ဦးညိုအေးလား ”

ယာတောအိမ်ကို လာရောက်ရှင်းလင်းပေးသွားသည်အဖွဲ့ထဲက ဦးစံမြင့်ဆိုသည်။ ရွာသားကြီးပြောသွားသည်။ “ ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်းကို ခရေစေ့တွင်းကျသိတဲ့လူကြီးတစ်ယောက် ခုထိရှိသေးတယ်ဗျ၊ ဦးညိုအေးတဲ့၊ ရွာပြင်က ထန်းတောမှာနေတယ် ” -ဆိုသည်စကားကို သတိရလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရောက်နေသည်နေရာသည်မောင်

ဆောင်း လု လင်

ညိုအေးထန်းတောဖြစ်ပြီး အဘိုးကြီးက ကျွန်တော်ကို
ဦးစိုးအုပ်နှင့်တူသည်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ခြင်းမှာ ထိုအဖိုး
အိုကို ဦးညိုအေးမှန်း တန်း၍သိသွားစေတော့၏။

“ ဪ .. ဆရာလေးက ကျုပ်ကိုသိသကိး ”

“ ဦးစံမြင့်ပြောပြဘူးလို့ပါ အဘ ”

“ ကောင်းကွယ်၊ ကျုပ်ထန်းတော ဝင်ပါဦးဆရာ
လေးရဲ့ ”

ကျွန်တော်က အနည်းငယ်တွေဝေသွားသည်။

“ ကျွန်တော် ထန်းရည်မသောက်တတ်ဘူးအဘ ”

“ မသောက်တတ် မသောက်နဲ့ပေါ့ကွယ်၊ စကား
စမြည်ပြောရတာပေါ့ ၊ ဆရာလေးရုပ် မြင်လိုက်ရတော့
သခင်ကြီးကိုသထိရလွန်းလို့ပါ။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ
တွေ့မိလို့ပါ ”

ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တဲ့။ ယာတောအိမ်ကြီးရဲ့
အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို ဦးညိုအေးဆီမှ
မေးလို့ရနိုင်ပေမည်။

“ လာ - ဆရာလေး ”

ဦးညိုအေးက တန်းတောထဲခေါ်သွားကာ ထန်း
လက်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး
ချပေးပြီး ကျွန်တော်ကို ထိုင်စေသည်။

ဆောင်း လူ လင်

“ ဖိုးပျော့ရေ၊ ရေနှေးကြမ်းကရားနဲ့ ထညက်ဗူး ယူခဲ့စမ်းဟေ့ ”

ဦးညိုအေးက တဲဆီလှမ်းအော်လိုက်ကာ အခြား ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ကျွန်တော်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ သတင်းကြားတယ်၊ ဆရာလေးကိုလာတွေ့မလို့ ပဲ၊ အသက်ကကြီးလာတော့ တစ်ယောက်ထဲဝေးဝေးမသွား နိုင်ဘူးဆရာလေးရေ၊ အိမ်ကသမီးတွေကလဲ မလွတ်ဘူးဗျ”

“ ဟုတ်တာပေါ့ အဘရယ် ”

ကောင်လေးတစ်ယောက်က ခုံပုလေးတစ်လုံးယူ လာကာ ကျွန်တော်နှင့်ဦးညိုအေးကြားမှာ ချ၏။ ခုံပေါ်မှာ ရေနှေးကရား၊ အကြမ်းပန်းကန်နှင့် ထန်းလျက်များပါသော ပုလင်းတစ်လုံးကိုတင်ပေးသည်။

“ အဲဒါကျုပ်မြေးလေ၊ အသက်ကြီးလာတော့ ထန်းရည်ရောင်းတာ၊ထန်းပင်တက်တာအစ မြေးတွေ၊သ မက်တွေပဲခိုင်းရတော့တယ်၊ ထညက်စား ဆရာလေး၊ ထန်း ရည်မသောက်တတ်တော့ ထညက်စားပေါ့ဗျာ၊ တကယ်က ဒီထန်းပင်ကချည်းပါပဲ၊ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

ဆောင်း လု လင်

အတော်စကားများမည်အဘိုးကြီး၊ နဂိုကစကားများ တတ်တာလား၊ အသက်ကြီးလာလို့စကားများတာလားတော့ မသိ။

“ အဘက ကျွန်တော်ဦးလေးဦးစိုးအုပ်နဲ့ အတော် ရင်းနှီးသလား ”

“ ရင်းနှီးပြီလားဗျာ၊ တောပစ်ထွက်ရင် ကျုပ်ချည်း ခေါ်တာပဲ၊ ကျုပ်က ဒီနားတဝိုက် တောကျွမ်းသလေ၊ သ ခင်ကြီးက သိပ်အားကိုးတာပေါ့ ”

ဦးစိုးအုပ်နှင့်အတူ တောပစ်ထွက်သည်အကြောင်း တွေ့တသိတတန်းကြီး ပြန်ပြောပြနေ၏။ ဆတ်ကြီးကိုပစ်စဉ် ကအကြောင်း ၊ ဦးစိုးအုပ်က သူ့ကိုသေနတ်ပေးကိုင်သည် အကြောင်း ၊ မြင်းကြီးအောင်စည်လိမ္မာသည်အကြောင်းတွေ လဲပါသည်။ ရေပက်မဝင် သူချည်းပြောနေတော့၏။ ကျွန် တော်သိချင်သည်မှာ ယာတောအိမ်ကြီးမှလူများအကြောင်း သာဖြစ်သည်။ စကားများသောဦးညိုအေး စကားများကို သည်းခံနားထောင်နေရ၏။

“ ဘဏ္ဍာစိုးကြီးဦးဖိုးသာဒင်အကြောင်းပြောပါဦး ”

“ သာဒင်က ကျုပ်သူငယ်ချင်းပဲ၊ ဒီကောင်က ည နေဆို ကျုပ်ထန်းတောရောက်လာတတ်တာ၊ သခင်ကြီးက ထန်းရည်သောက်တာကို ခွင့်ပြုပေမယ့် အရမ်းမူးအောင်

ဆောင်း လု လင်

သောက်ရင်မကြိုက်ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီကောင်က ထန်းရည် တစ်မျှချ၊ ပြီးရင် ထညက်နဲ့ချက်တဲ့တောတစ်လုံး ခါးကြား ထိုးပြီးပြန်တာပဲ ၊ ဟား - ဟား - ဟား - ”

အဘိုးကြီးက ပြောရင်းရယ်လိုက်သည်။

“ ချက်အရက်ပုလင်းကို ခြံစည်းရိုးအစပ်ကခြုံပုတ် ထဲ ဝှက်ထားခဲ့တာဗျ၊ ည သခင်ကြီးအိပ်မှာ ယူပြီးတစ်ည လုံးသောက်တာပဲ၊ သာဒင်က အဲလိုကောင် ”

“ ဦးဖိုးသာဒင်က အိမ်ထောင်ဂိုလား ”

“ ကျဘူးတယ် ၊ မြကျွန်းသာရောက်တော့ သူ့အိမ် ထောင်က ဆုံးသွားပြီ၊ မုဆိုးဘိုပေါ့ ”

“ ဒေါ်အိုဇာကရော၊ ဒေါ်အိုဇာအကြောင်းပြောပြ ပါဦး ”

“ ကလေးထိန်းမိန်းမကြီးပါ၊ ယောက်ျားမရှိဘူး ၊ အပျိုကြီးတဲ့၊ အသက်ကကျပ်တို့ သာဒင်တို့ထက် ဆယ်နှစ် လောက်ပိုကြီးမယ်၊ အမယ်ကြီးလဲ သွေးဆုံးကိုင်သေတာပါ ပဲ ”

“ မပန်းရုံကရော ”

“ ပန်းရုံ ဟုတ်လား ၊ အင်း ... ပန်းရုံ ၊ ပန်းရုံ”
ဦးညိုအေးက သက်ပြင်းချရင်း တွေငေးသွားသည်။

ဆောင်း လူ လင်

“ သနားစရာမိန်းကလေးပါကွယ်၊ ရိုးလဲရိုး၊ အလဲ အရှာတယ်၊ ကြားက ဓားစာခံဖြစ်ပြီးအထိနာဆုံးကတော့ ပန်းရုံပဲ ”

“ ဘယ်လိုအထိနာတာလဲအဘ၊ ကျွန်တော်ကို ပြောပြပါဦး ”

ဦးညိုအေးက ကျွန်တော်ကို ဖျတ်ကနဲကြည့်လိုက် သည်။

“ ဒီအကြောင်းတွေ ဆရာလေးလဲသိပြီးသားဖြစ်မှာ ပါ ”

“ လူကြီးတွေပြောပြသလောက်ပဲ သိရပါတယ် အဘ၏ ကျွန်တော်မမွေးခင်က အကြောင်းတွေလေ၊ အဘ လိုသိမှီလိုက်တဲ့ လူကြီးတွေဆီကကြားချင်ပါတယ်၊ အဘက ယာတောအိမ်ကြီးကို ဝင်ထွက်နေတဲ့သူဆိုတော့ တိတိကျ ကျပြောနိုင်မှာမို့ပါ ”

“ အင်း ... ”

အဘိုးအိုက ညည်းသံပြုရင်း အဝေးကိုငေးသွား သည်။

“ ပတ္တမြားသခင်မက အိမ်ထောင်ရှင်မ မပီသခဲ့ တော့ ဒါတွေဖြစ်လာရတာပဲ ဆရာလေး၊ ပတ္တမြားသခင်မ ဟာ သခင်ကြီးရဲ့ဇနီးဖြစ်ပေမယ့် သခင်ကြီးနဲ့အတူမနေဘူး၊

ဆောင်း လူ လင်

ရန်ကုန်မှာပဲနေတယ်၊ သခင်ကြီးက ဗျာ၊ အရွယ်ကောင်းပဲ၊ ပန်းရုံကလဲ အရွယ်ရောက်လာတော့ ငြိစွန်းကြတာပေါ့၊ ဒါဟာ သဘာဝပဲ ၊ မဟုတ်ဘူးလားဆရာလေး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ကျုပ်တော့ သခင်ကြီးကို အပြစ်မမြင်ဘူးဗျာ ၊ ယောက်ျားကိုး၊ အရွယ်ရှိတာကိုး၊ ဒီလိုမဖြစ်အောင် ပတ္တမြားသခင်မက သခင်ကြီးနဲ့အတူနေရမယ်ဗျာ၊ ထိမ်းသိမ်းရမယ်ဗျာ၊ ခုတော့ဗျာ ... သူ့ကြောင့်လဲအိမ်ထောင်ရေး ကမောက်ကမဖြစ်ရသေးတယ်၊ သူက ပန်းရုံလေးကိုသတ်ပစ်သေးတယ် ”

“ ပတ္တမြားနတ်မယ်က မပန်းရုံကို အဆိပ်ခပ်သတ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလားအဘ ”

“ တရားရုံးမှာ သခင်ကြီးအစစ်ခံတော့ ပြောပြတယ်လေ၊ ပန်းရုံကိုသတ်ပစ်လို့ပဲ သခင်ကြီးက သူ့မိန်းမကို သေနှုတ်နဲ့ပစ်တာကိုး ”

“ မပန်းရုံရဲ့အလောင်းကို တွေ့သလားအဘ ”

“ မရှာကြဘူး၊ အပြစ်က ပြီးပြီလေ၊ ပတ္တမြားသခင်မလဲ သေ၊ သခင်ကြီးလဲ ကြိုးပေးခံရ ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ဦးဖိုးသာဒင်ကလဲ ထွက်ပြေးသွားတယ်မှတ်လား၊ အပြစ်အပျက်အစအဆုံးကို ဦးဖိုးသာဒင် သိနိုင်တာပေါ့ ”

“ အခင်းဖြစ်တဲ့ညမှာပဲ သာဒင်ပျောက်သွားတယ်လေ၊ တရားခံသခင်ကြီးက အားလုံးဝန်ခံလိုက်တော့လည်း သာဒင်ကိုမရှာကြတော့ဘူးပေါ့ ”

“ မပန်းရုံအလောင်းက ဘယ်ကိုရောက်သွားတာလဲ ဦးဖိုးသာဒင်တစ်ယောက်ပဲ သိနိုင်တော့တာပေါ့ ”

“ ခုလောက်ရှိ အရိုးလဲဆွေးပြီပေါ့ဆရာလေးရယ်၊ သာဒင်လဲ ဒီစိတ်တွေကြောင့်ထင်ပါရဲ့၊ ကျုပ်နဲ့ပြန်တွေ့တော့ နှလံမထူတော့ဘူး ”

“ ဘာ - အဘနဲ့ပြန်တွေ့တယ်၊ ဦးဖိုးသာဒင်ကို အဘပြန်တွေ့သေးတယ်၊ ဟုတ်လားအဘ၊ ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ၊ ဘယ်တုန်းကတွေ့တာလဲ ၊ အခုရှိသေးလားအဘ ”

ကျွန်တော်က အငမ်းမရမေးလိုက်သည်။

“ အမှတ်မထင်ပြန်တွေ့တာပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်ကပေါ့၊ ပုဂံကို ဘုရားဖူးသွားရင်းပြန်တွေ့တာ ”

“ ဟာ ... ပြောပါဦးအဘရယ် ၊ သူ ၊ သူ ၊ ဘယ်မှာနေသလဲ ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ပုဂံက တောင်ဘီရွာမှာ နေသတဲ့ကွဲ့၊ သူ့မြေး
လေးနဲ့နေတယ်ပြောတယ်၊ ကျုပ်က ဘုရားဖူးကားနဲ့လိုက်
သွားတာဆိုတော့ ကားရပ်တုန်း ခဏပဲဆိုလိုက်တာ ”

“ တောင်ဘီရွာမှာ အခုရော ဂျီနိုင်သေးသလား
ဟင် ”

“ လူကြီးဆိုတော့ ပြောနိုင်ဘူးလေ၊ သေရင်လဲ
သေရောပေါ့၊ ကျုပ်နဲ့တွေ့တော့ ကျန်းမာရေးမကောင်းလှ
ဘူး၊ အသက်ကလည်းမငယ်တော့ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့ရွယ်တူဆို
တော့ ၇၀-ကျော်ပြီဗျ ”

ပုဂံ ၊ တောင်ဖီရွာ

ပုဂံ ၊ တောင်ဖီရွာ

ကျွန်တော်က ဦးဖိုးသာဒင်ကိုတွေ့ခဲ့သည်။ တောင်ဖီ
ရွာနာမည်ကို မမေ့အောင် ထပ်တလဲလဲရွတ်နေမိသည်။

ဦးညိုအေးနှင့်တွေ့လိုက်သည်အတွက် မမျှော်လင့်
သောသဲလွန်စတစ်ခုကို ရလိုက်ပေပြီ။

မပန်းရုံရဲ့အလောင်း ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်ထား
တယ်ဆိုတာ ဦးဖိုးသာဒင်တစ်ယောက်သာ သိနိုင်တယ်မ
ဟုတ်လား။

“ တော်တော်တောင်မှောင်သွားပြီအဘ၊ ကျွန်တော်
ကိုခွင့်ပြုပါဦး၊

ဆောင်း လူ လင်

ဦးညိုအေးကိုနှုတ်ဆက်ကာ မောင်ညိုအေးထန်း
တောမှ ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့သည်။

အချိန်က ညအမှောင်ထုလွှမ်းနေပေပြီ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ... ပေါ်တီကိုအောက်က
လှေကားထစ်မှာ ထမင်းချိုင့်လေးကိုင်စောင့်နေတဲ့ မောင်
ဇာနည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် အိမ်တခါးသော့ခပ်ခဲ့၍
အိမ်ထဲမဝင်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ဟေး - မောင်ဇာနည် ၊ ရောက်နေတာကြာပြီ
လားကွ ”

“ ကြာပြီဆရာ ၊ ဆရာဘယ်သွားနေတာလဲ ”

“ ကမ်းနားသွားပြီးဓာတ်ပုံရိုက်တာကွ ”

ကျွန်တော်က ကင်မရာကိုမြှောက်ပြပြီးပြောလိုက်
သည်။

ထိုညက မောင်ဇာနည်အပြန်တွင် ကင်မရာထဲမှ
ဖလင်လိပ်ကိုထုတ်၍ပေးလိုက်သည်။

“ မနက် မင်းအဖေ ပေါက်ဦးတောသွားရင် ပေး
လိုက်ပါကွာ၊ ပေါက်ဦးတောက ဓာတ်ပုံဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ
ကူးခဲ့ပါလို့ ”

□

“ ဦးညိုအေးကိုသိသလားမပန်းရုံ ”

“ ထန်းတောဦးညိုအေးလား၊ ကျွန်မသိပါတယ် သခင် ”

“ ဒီနေ့ ... ကျွန်တော် ဦးညိုအေးနဲ့တွေ့ခဲ့ရတယ် မပန်းရုံ ”

“ အို ... သူ့ဂိုသေးတယ်ပေါ့၊ ကောင်းပါလေ့ သခင်၊ ကျွန်မနဲ့ရင်းနှီးတဲ့လူတွေအားလုံး မရှိကြတော့ဘူး မှတ်တာ၊ ဦးညိုအေးက မသေသေးပဲကိုး ”

“ ဦးညိုအေးဆီက ကျွန်တော်သတင်းတစ်ခုရခဲ့ တယ်၊ ဦးဖိုးသာဒင်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်က ပုဂံမှာ တွေ့ခဲ့ရတယ်တဲ့ ”

“ အို ... သခင် ၊ ဦးဖိုးသာဒင်မသေသေးဘူး ပေါ့၊ ဝမ်းသာလိုက်တာသခင်ရယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုသေရ တယ်၊ ကျွန်မသိချိုင်းဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သူတစ်ယောက် ပဲသိနိုင်ပါတယ် သခင် ”

“ သူသိနိုင်တယ်ဆိုတာ သေချာသလားမပန်းရုံ ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ကျွန်မသေတဲ့အချိန်က သူ ကျွန်မအနားမှာရှိနေ
မယ်ထင်တယ် ”

“ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး မပန်းရုံ၊ မပန်းရုံလူ့ဘဝ
မှာ နေခဲ့တဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ကို မှတ်မိသမျှ ပြန်စဉ်းစား
ကြည့်ပါဦး ”

“ ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ဂိုးအိုဇာနဲ့မတွေ့ခင်အ
ချိန်တုန်းက ... ကျွန်မမှတ်မိသလောက်ကတော့ ... ”

မပန်းရုံက စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် အသံတိတ်သွား
သည်။

“ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဒီအိမ်ကြီးမှာ ပတ္တမြားသခင်
မကြီးရောက်နေတယ် သခင် ၊ ဟုတ်တယ် ... ပတ္တမြား
သခင်မကြီးရောက်နေလို့ ... ကျွန်မ သခင်ကြီးနဲ့မျက်နှာ
ချင်းမဆိုင်မိအောင် ဆင်ခြင်နေရတယ် ၊ တစ်နေ့တော့...
တစ်နေ့တော့ ... ဟုတ်တယ် ၊ အဲဒီတစ်နေ့ဟာ လူ့ဘဝ
ကို ကျွန်မမှတ်မိတဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ပဲ ... ”

“ အဲဒီနေ့က ဘာတွေဖြစ်သလဲ ”

“ ပတ္တမြားသခင်မကြီးက ကျွန်မကိုခေါ်ပါတယ်
သခင် ၊ ပြီးတော့ ... ထမင်းစားခိုင်းပါတယ် ”

“ ထမင်းစားခိုင်းတယ် ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဟုတ်ပါတယ်သခင် ၊ ဟင်းနဲ့အဆင်သင့်နယ် ဖတ်ထားပြီးသား ထမင်းပါ။ သခင်မကြီးကိုကြောက်လို့သာ စားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မသိပ်အံ့ဩတယ်။ ကျွန်မကသာ သူ တို့ကိုပြုစုကျွေးမွေးရတဲ့ ကျွန်ုပ်ပါ။ သခင်မကြီးက ထမင်းပွဲ ပြင်ကျွေးတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မသိပ်အံ့ဩသွားပါတယ်။ ဘာမှတော့ ပြန်မမေးရဲဘူး။ ကျွန်မစားလိုက်တယ် ”

“ အဲဒီတော့ အနားမှာ ဘယ်သူရှိသလဲ ”

“ ဘယ်သူမှမရှိပါ သခင် ၊ အိမ်မှာဦးဖိုးသာဒင်ပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အနားမှာမရှိပါဘူး။ သခင် ကြီးကတော့ အမဲပစ်ထွက်နေပါတယ် ”

“ ထမင်းစားပြီးတော့ မပန်းရုံ ဘာဖြစ်လဲ ”

“ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ သခင်စဉ်းစားခိုင်းလို့ ပြန် တွေးကြည့်မှ ကျွန်မအမှတ်ရလာတာပါ ”

ပတ္တမြားနတ်မယ်သည် အဆိပ်လူးထားသောထမင်း ကိုကျွေး၍ မပန်းရုံကို သွေးအေးစွာသတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ပြီးတော့ - မပန်းရုံရင်ကိုခွဲ၍ အသည်းထုတ်ကာ ဟင်း ချက်ခဲ့သည်။

ဦးစိုးအုပ်ပြန်အလာတွင်လည်း ဣန္ဒြေမပျက်ထမင်း ပွဲပြင်ကျွေးခဲ့သည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သောအပြုအမူများ ကို သွေးအေးတည်ငြိမ်စွာပြုလုပ်သွားခဲ့ခြင်းပါတကား။

ဆောင်း လု လင်

ပတ္တမြားနတ်မယ်လုပ်ရပ်များမှာ ဦးဖိုးသာဒင်အကူအညီ ပါ-မပါ သိလိုလှသည်။ မပန်းရုံအလောင်းကို ဘယ်လိုဖျောက်ဖျက်ခဲ့သလဲ သိလိုလှသည်။

လူတစ်ယောက်လုံးကို သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ရင်ကိုခွဲ၍ အသည်းထုတ်ခြင်း၊ အလောင်းကိုဖျောက်ဖျက်ခြင်းအလုပ်များကို မိန်းမသားတစ်ယောက်ထဲ လုပ်နိုင်လိမ့်မည်မထင် ၊ ဦးဖိုးသာဒင်အကူအညီ ပါကိုပါရပေမည်။

အခင်းဖြစ်ပွားပြီး ဦးဖိုးသာဒင်ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့၍ ... အရေးယူခံရမှာကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားခြင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ သခင် ”

ရေဒီယိုထဲမှ မပန်းရုံအသံထွက်လာမှာ ကျွန်တော်၏ရှည်လျားသောအတွေးများ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

“ မပန်းရုံ ”

“ ဦးဖိုးသာဒင်ကို သွားတွေ့ပေးပါသခင်၊ ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံးအဖြစ်ကို သူသိနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မအလောင်းဘယ်မှာမြုပ်ထားတယ်ဆိုတာ သူသိနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို ကူညီပါသခင် ”

ဆောင်း လူ လင်

“ သူ့ဂိုတဲနော့ကို သေချာမှတ်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်
တော်သွားတွေပေးပါ့မယ် မပန်းရုံ ”

“ ကျွန်မကို ဝိညာဉ်နာနာဘာဝဘဝကကျွတ်အောင်
ကူညီနိုင်တာ သခင်တစ်ယောက်ပဲ ဂိုပါတယ် သခင်ရယ် ”

ဪ ... သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့မပန်းရုံ။

□

“ ဟင် ... ကိုသာအိ ”

ယနေ့ညနေ ထမင်းလာပို့သူမှာ မောင်ဇာနည်
မဟုတ်ပဲ ကိုသာအိဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်က အံ့သြစွာနှုတ်
ဆက်လိုက်သည်။

ကိုသာအိက ဓာတ်ပုံဆိုင်တံဆိပ်ပါသော စာအိပ်
တစ်အိပ်ကိုကမ်းပေးသည်။

“ ခင်ဗျားကူးခိုင်းတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ”

“ ဪ ... ဓာတ်ပုံတွေတောင်ရပြီးကိုး ”

ကျွန်တော်က အိတ်ထဲမှဓာတ်ပုံတွေကို ထုတ်ကြည့်
မည်ကြံဆဲ... ကိုသာအိပြောလိုက်သောစကားကြောင့် တုန့်
သွားရသည်။

“ ကိုမိုးနောင်အတွက် သံကြိုးစာတစ်စောင်ရောက်
လာလို့၊ အရေးကြီးမယ်ထင်လို့ နောက်ဆုံးရထားကိုတောင်
မစောင့်ပဲ ပြန်လာခဲ့တာ ကိုမိုးနောင် ”

“ ဗျာ ”

ဆောင်း လူ လင်

ကိုသာအိက အကျီအိပ်ကပ်ထဲမှ ကြေးနန်းစာရွက်
ကိုထုတ်ပေး၏။

“ ရွာအတွက် စာတို့၊သတင်းစာတို့ကို ကျွန်တော်
ပဲယူလာနေကျလေ၊ သံကြိုးစာဆိုတော့ ခင်ဗျားမြန်မြန်သိရ
အောင် ကျုပ်လည်း စောစောပြန်ခဲ့တာ ”

“ ကျေးဇူးပါပဲကိုသာအိရယ် ”

ကြေးနန်းရိုက်အကြောင်းကြားတယ်ဆိုတော့

အရေး

ကြီးသောအကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မည်ဆိုသည်အသိဖြင့်
စိုးရိမ်စွာဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

သား မောင်မိုးနောင်

အမြန်ပြန်လာပါ။

အရေးကြီးသည်။

ဖေဖေ ဦးဖေအောင်

ကျွန်တော်ဖခင်ကြီး ရိုက်လိုက်သော ကြေးနန်းစာ
ပင်။

ဆောင်း လူ လင်

ရန်ကုန်မှာကျွန်တော်အတွက် သံယောဇဉ်တွယ်စရာ
နှင့် စိုးရိမ်ကြောင်ကြစရာဆို၍ ဖေဖေတစ်ယောက်ပဲရှိပါ
သည်။ ဖေဖေက အသက်ကြီးလှပြီ။

ဖေဖေများ နေမကောင်းဖြစ်နေသလား။

ကြေးနန်းစာမှာ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ရိုက်လိုက်သည်ဟု
ထင်စရာရှိသော်လည်း ကြေးနန်းစာ၏သဘောက တခြား
တစ်ယောက်ကရိုက်ပေးပြီး ဖေဖေ့နာမည်နှင့်ထည့်လိုက်
လျှင်လည်း ရသည်ပင်။

စာထဲမှာ အကျိုးအကြောင်းဖော်ပြထား၍ ...သို့
လော ၊ သို့လောတွေ့ကာ ကျွန်တော်ရင်မှာ ပူလောင်လာ
ရသည်။

“ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုမိုးနောင်၊ နက်ဖြန်
ပြန်မှာလား ”

ကြေးနန်းစာမှာ အိပ်ဖွင့်ပေးစာမို့ ကိုသာအိက
ဖတ်ကြည့်သိရှိပြီးဖြစ်လေသည်။

“ ပြန်ရမှာပေါ့ကိုသာအိရယ်၊ အရေးကြီးတယ်ဆို
တာ ဘာကိစ္စမှန်းမှမသိတာ ”

“ ဒါဖြင့် မနက်၅နာရီအရောက် ကျုပ်ဆီထ၊လာခဲ့
ပေတော့၊ ၆နာရီရထားအမီ ထွက်ကြမယ် ”

ဆောင်း လူ လင်

ကိုသာအိက မောင်ဇာနည်လိုမဟုတ်၊ လိုရင်းကို
ပြောကာ ထမင်းစားသည်ကိုပင် မစောင့်ပဲပြန်ပြန်သွားလေ
သည်။

ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံများကို ထုတ်ကြည့်လိုက်၏။
ဓာတ်ပုံအားလုံး ဆေးသားကောင်းမွန်စွာနှင့် အ
လင်းမှောင်ညီစွာ ထွက်ပေါ်လာပါ၏။

သို့ရာတွင် ...

ကျွန်တော်က မပန်းရုံ၏ဝိညာဉ်ကိုရိုက်ထားသော ပုံ
များကိုကြည့်လိုစေဖြင့် ရွေးထုတ်လိုက်ရာ ...

“ ဟာ ”

စိတ်ပျက်စွာ ရွတ်ဆိုလိုက်မိ၏။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် ယာတောအိမ်ကြီး၏လှေကားကြီးက
ထင်ရှားစွာ ပီပြင်စွာပုံရိပ်ထင်နေပါ၏။ ရိုက်ခဲ့သောပုံသုံးပုံ
စလုံးပင် ဓာတ်ပုံကောင်းများအဖြစ်ရရှိလိုက်ပါ၏။

သို့သော် ...

မပန်းရုံ၏ဝိညာဉ်ပုံကတော့

ဓာတ်ပုံထဲတွင်ပုံရိပ်ထင် ၍ပါမလာပါချေ။
ကျွန်တော်မျက်စိနှင့်မြင်ခဲ့ရသော်လည်း ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့
ပုံရိပ်မထင်ခဲ့ပေ။

ဆောင်း လူ လင်

လှေကားပုံကြီးနှင့်လှေကားထိပ်မှ နံရံကြီးသာ ပက
တိအတိုင်း ဓာတ်ပုံထဲမှာ ထင်နေ၏။

စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ဓာတ်ပုံများကိုချထားလိုက်သည်။

ညစာကို စိတ်မပါစွာ စားဖြစ်ခဲ့၏။

မနက်ဆိုလျှင် ... သည်အိမ်ကြီးမှ ကျွန်တော်ပြန်
ရပေတော့မည်။

မပန်းရုံကို နှုတ်ဆက်ရန် ပန်းအိုးလေးကို
ကောက် ကိုင်လိုက်၏။

“ မပန်းရုံ ”

“ သခင် ”

“ ကျွန်တော် မနက်ဖန် ရန်ကုန်ကိုပြန်ရမယ်
မပန်းရုံ ”

“ အို ... သခင် ”

“ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာဦးမှာပါ ”

“ ကျွန်မကိုပစ်ထားပါနဲ့သခင်ရယ် ၊ ဒါနဲ့သခင်
ရုတ်တရက်ကြီးဘာလို့ပြန်သွားတာလဲဟင် ”

“ ကျွန်တော်အဖေက သံကြိုးရိုက်ခေါ်လို့ပါ ”

“ သခင်ကိုသံကြိုးနဲ့ရိုက်တယ် ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဟို ... အမြန်စာပို့ပြီးခေါ်တာကိုပြောတာပါ မပန်းရုံ ၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ခေါ်တာပါ ”

“ သခင်ရယ် ၊ ကျွန်မလွတ်မြောက်ဖို့အတွက် အားကိုးရာဟာ သခင်ပဲရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မသခင် ကိုတားခွင့်မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မကိုသတိရရင်သာ ကယ်တင်ဖို့ ပြန်လာပေးပါတော့ သခင် ”

“ ဘာလို့အားငယ်ရတာလဲ မပန်းရုံ၊ ကျွန်တော် မပန်းရုံကိုကယ်ပါမယ်၊ ဟိုမှာ အားလုံးကိစ္စတွေပြီးရင်ပြန် လာပါမယ်၊ ကတိပေးပါတယ်မပန်းရုံ ”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်သခင်၊ အို... သခင်၊ ကျွန်မ တစ်ခုမှာပါရစေဦး ”

“ ဘာများလဲ မပန်းရုံ ”

“ သခင်ရဲ့ဇနီးနဲ့ပြန်ပေါင်းပါ၊ အတူတူနေကြပါ သခင်၊ လင်မယားဆိုတာအတူနေရပါတယ်သခင်၊ သခင်တို့ လင်မယား ပြန်ပြီးညှိနှိုင်းကြပါဦးသခင် ”

“ ဪ... မပန်းရုံရယ် ”

ဝိညာဉ်နာနာဘာဝဖြစ်သော်လည်း... တစ်ပါးသူလူမျှ ရေးအတွက်စိုးရိမ်ပူပန်နေရှာသည်။

မပန်းရုံသည် စိတ်ထားကောင်းသောဝိညာဉ်မလေး ပါတကား။

မြကျွန်းသာရွာသည်
တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ကျန်ခဲ့လေ ပြီ။
ကျွန်တော်တို့ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှစ၍ တည်တောင်
ခဲ့သောရွာမို့ မြကျွန်းသာကို သံယောဇဉ်တွယ်နေမိပြီ။
ကျွန်တော်သည် မြကျွန်းသာမှာနေရတာ နေလို့မဝ
သေး။ အသားကျရုံရှိသေးသည်။ မြကျွန်းသာသို့လာရသည်
ရည်ရွယ်ချက်လည်းမပြည့်ဝသေးပါ။ ကျွန်တော်ဝတ္ထုလည်း
မပြီးပြတ်သေးပေ။

အထူးသဖြင့် ... မပန်းရုံ
မပန်းရုံကို မမြင်ဘူးရပါပဲ ၊ အရိပ်အယောင်လေး
မြင်ရရုံ၊ စကားပြောရရုံဖြင့် သံယောဇဉ်တွယ်ငြိနေမိသည်။

ဆောင်း လူ လင်

သနားနေမိသည်။ သူ့အတွက် ဘာမှမဆောင်ရွက်ပေးနိုင်
သေးပဲ စွန့်ခွာခဲ့ရသည်အတွက် မပန်းရုံကို ဂရုဏာသက်
နေမိပါသည်။

ထိုထိုသောအကြောင်းများကြောင့် မြကျန်းသာသို့
ကျွန်တော်နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာဖြစ်ဦးမည်ဖြစ်ပါ၏။

ကိုသာအိမ်မြင်းလှည်းက တောအုပ်ထဲသို့ ချိုးကွေ့
လိုက်သည်အခါ အရုဏ်ဦးနှင်းမြူထုအောက်ဝယ် မပီဝိုးတ
ဝါးမြင်နေရသောရွာကလေးသည် မြင်ကွင်းမှ လုံးလုံး
ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ခြံရှေ့တွင် တက်စီရပ်လိုက်သည်နှင့် ကားပေါ်မှ အလျင်အမြန်ဆင်းဖြစ်လိုက်သည်။

ဖေဖေအတွက်ပူပန်စိတ်ဖြင့် ခြံမှ လူခေါ်ဘဲလ် ကိုနှိပ်လိုက်၏။ ဖေဖေကို ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးဖြင့် မြင်တွေ့ရမှာပါလိမ့်။

“ ဟော ... အစ်ကိုကြီးပြန်လာပြီ ”

ခြံစောင့်ကောင်လေးက ခြံတခါးလာဖွင့်ပေးရင်း ကျွန်တော်ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ဖေဖေဘာဖြစ်လဲဟု မေးမည်ပြုဆဲ မှာပင် ... ပွင့်သွားသောခြံဝင်းတခါးကြောင့် ခြံထဲမှာပန်း

ဆောင်း လူ လင်

ပင်များကို ရေပိုက်ဖြင့် လိုက်ဖျန်းနေသော ဖေဖေ့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖေဖေ့ကို ကျန်းကျန်းမာမာမြင်လိုက်ရသည်။ အတွက် ဝမ်းသာသွားသလို၊ ဘာလို့ကြေးနန်းရိုက်ခေါ်ပါလိမ့်ဆိုသော အတွေးဖြင့် ပဟေဠိဖြစ်ရလေ၏။

“ ဖေဖေ ”

“ သား ၊ ပြန်လာပြီကိုး ”

ရေပိုက်ခေါင်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်ကာ မြက်ခင်းပေါ်ချထားလိုက်၏။

“ သားကိုပြန်ခေါ်တာ ဘာအရေးကြီးလို့လဲ ဖေဖေ ”

“ အရေးကြီးတာပေါ့ သားရယ် ”

ဖေဖေက ကျွန်တော်ပုခုံးကို သိုင်းဖက်လိုက်၏။

“ လာ သား ၊ အိမ်ထဲသွားကြစို့ ”

ဖေဖေက ကျွန်တော်ကို ဖက်လျှက် အိမ်ထဲထိခေါ်သွား၏။

ဖေဖေ၏ အပြုအမူအတွက် ကျွန်တော် အံ့ဩရပါသည်။ ဖေဖေသည် လူတစ်ဖက်သားနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ အရောတဝင်မနေတတ်။

ဆောင်း လူ လင်

ဖေဖေသည် တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခအဆင့်ဖြင့် ပင်စင်ယူထားသော အပြုံးအရယ်နည်းသည် တည်တံ့သော ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖေက ကျွန်တော်ကိုဖက်လှဲတကင်းပြုလျက် အိမ်ထဲထိဝင်ခဲ့ရင်း ကျွန်တော်အခန်းရှေ့အရောက်တွင် ...

“ အရေးတကြီးကိစ္စကတော် ဟောဒီ သားအခန်း ထဲမှာပဲ၊ ဝင်ကြည့်ပေတော့ ”

ကျွန်တော်က ဖေဖေ့ကိုအံ့သြစွာပြန်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်အခန်းတခါးကိုဖွင့်ရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် ... အခန်းတခါးဆီသို့ ကျွန်တော်လက် မရောက် မီမှာပင် အခန်းတခါးပွင့်သွား၏။

ခန်းဆီးစကို လက်နှင့်သိမ်းဖယ်၍ ထွက်လာသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် ...

“ ဟာ ... အင်္ဂ ”

မျှော်လင့်မထားသောဖြစ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်တော်မှာ အံ့အားသင့်စွာ ၊ ဝမ်းသာစွာအော်လိုက်သည်။

“ ဟုတ်ပါတယ်မောင် ၊ အင်္ဂပါ ”

“ အင်္ဂ ၊ အင်္ဂ ၊ အင်္ဂဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်နေ တာလဲဟင် ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ကဲ - ကဲ ၊ ဖေဖေပြောတာ ယုံပြီမှတ်လားကွ၊ ဒါထက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဘာရှိရဦးမှာလဲ ၊ ဟား ဟား ဟား ဟား ... ”

ဖေဖေက ကျွန်တော်အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ရယ်မောနေ၏။

“ ကဲ ... ကဲ ၊ အလွမ်းသယ်ကြပေတော့ဟေ့၊ ဖေဖေသွားပြီ ”

ဖေဖေက အလိုက်သိစွာ ရှောင်ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ အင့် ”

ကျွန်တော်က အင့်ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှမ်း၍ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ အင့်ပြန်လာတယ် ၊ မောင်မမျှော်လင့်ဘူး အင့်ရယ် ”

ကျွန်တော်က အင့်မျက်နှာနှင့်တစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့ငုငုကြည့်လိုက်သည်။ အင့်ကား အရင်အတိုင်းပင် ၊ လှပမြဲ၊ နုပျိုမြဲ ။ ၎င်းဆိုသောအချိန်ကာလအတွင်း ဘာမှပြောင်းလဲမသွားခဲ့ပေ။

“ အင့် အပြီးပြန်လာခဲ့တာမောင် ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ဝမ်းသာလိုက်တာအင်္ဂုရယ် ၊ ဘယ်လိုစိတ်တွေ
ပြောင်းပြီးများ ပြန်လာဖြစ်တာလဲအင်္ဂု ”

“ မောင်ကိုလွမ်းလို့လို့တော့ မညာချင်ပါဘူး၊
မောင်ကိုလဲ လွမ်းတော်လွမ်းပါတယ် ၊ အင်္ဂု ဟိုမှာ
အဆင်မပြေဘူးမောင် ”

“ အဲဒါ မောင်အတွက်တော့ ဝမ်းသာစရာပဲ ၊
အင်္ဂု ဘယ်နေ့က ပြန်ရောက်တာလဲဟင် ”

“ သုံးရက်ရှိပြီမောင် ”

“ ဒါနဲ့များကွာ ၊ အင်္ဂုကိုယ်တိုင်ကြေးနန်းရိုက်ပြီး
မောင်ကိုခေါ်တာမဟုတ်ဘူး ၊ မောင်က ဖေဖေများ နေမ
ကောင်းဘူးလားလို့ ”

“ မောင်အံ့သြသွားအောင် လုပ်လိုက်တာလေ ”

“ မောင် အံ့သြသွားပါတယ်၊ ဝမ်းလဲသာသွားပါ
တယ်အင်္ဂု ”

အင်္ဂုက ဟိုမှာ အဆင်မပြေခဲ့သည်အကြောင်းတွေ ကိုပြောပြသည်။

အင်္ဂုအလုပ်ဝင်သည်ဆေးရုံကြီးမှာ လူဖြူများကိုသာ ဦးစားပေးသည်ဟုဆိုသည်။ လူမည်းများကို လူနာအဖြစ် လက်မခံ။ ဆရာဝန်ကိုပင် လူမည်းဆရာဝန်ဆိုလျှင်မခန့် ဟုဆိုသည်။ အင်္ဂုတို့အရှေ့တိုင်းသူများမှာ လူဝါများဖြစ်၍ အလုပ်တော့ခန့်ပါသည်။ အခွင့်အရေးမှာတော့ ခွဲခြားမှုရှိ နေ၏။ လုပ်ခလစာကို လူဖြူဆရာဝန်များနှင့်တန်းတူမပေး ပဲ ခွဲထားသည်။

အင်္ဂုအတွက် အဆင်မပြေသော အခြားအကြောင်း များရှိသေးသည်။

လုပ်ငန်းခွင်မှာမဟုတ်ပဲ ပြင်ပလူမှုရေးကိစ္စများတွင် အံမဝင်တာ၊ အလိုမကျတာတွေကို ကြာလေကြိုရလေဖြစ်ခဲ့ရ

ဆောင်း လု လင်

သည်။ နောက်ဆုံးတော့ အမိမြန်မာပြည်ကိုပဲပြန်ရန် အင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တော့၏။

“ အခုတော့ အင်္ဂုနားလည်ပါပြီ၊ ကိုယ်နိုင်ငံကိုယ်လူမျိုးထက် နွေးထွေးတဲ့ရင်ခွင်မျိုး မရှိနိုင်ပါဘူး မောင် ”

ဒေါက်တာမြတ်လေးငုံ အမြင်မှန်ရသွားခဲ့လေပြီ။

“ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေအကျိုးအတွက် မြန်မာနိုင်ငံမှာပဲ အင်အလုပ်လုပ်တော့မယ် ”

နောက်တစ်ပတ်ကြာတော့ ဥပုဟုခေါ်သည့် အစိုးရမဟုတ်သော စေတနာ့ရှင်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှာ အင်အလုပ်ရသွားသည်။ ထိုအဖွဲ့မှာ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များရှိ ဆင်းရဲသောလူထုအတွက် အခမဲ့ဆေးကုသပေးသော နိုင်ငံတကာအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

“ ဒါမျိုးကိုမှ ကုသိုလ်လဲရ၊ ဝမ်းလဲဝတဲ့အလုပ်လို့ ခေါ်တာအင်ရ ”

ကျွန်တော်တို့အိမ်ထောင်ရေးလည်း ပြန်၍အဆင်ပြေသွားပါသည်။

ဒီအကြောင်းတွေ မပန်းရုံကို ကျွန်တော်ပြောပြချင်လှ၏။ မပန်းရုံဝမ်းသာပေမည်။

ဆောင်း လူ လင်

မြကျွန်းသာမှအကြောင်းများကို ကျွန်တော်ဘယ်သူ
မှ ပြောမပြခဲ့ပါ။ ပြောလျှင်လည်း ယုံကြည်မည်မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်ကယ်တင်မှုကိုစောင့်
မျှော်နေရှာမည်။ ဝိညာဉ်မလေးမပန်းရုံကိုသတိရရင်း သနား
နေမိ၏။

၂နှစ်ကြာမျှခဲ့နေရသည်ဇနီးသည်နှင့် ပြန်ပေါင်း
ထုတ်ရ၍ ဝမ်းသာကြည်နူးရသည်ကတစ်ပိုင်း၊ မြကျွန်းသာ
ကိုပြန်သွားချင်သည်ကတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသည်။

အငုံက ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲပြန်ရောက်ခဲ့ပြီးမို့ စိတ်
ချလက်ချရှိပေပြီ။ ကျွန်တော်ကိုမျှော်နေရှာမည် မပန်းရုံဆီ
ကျွန်တော်ပြန်ချင်လှပြီ။

ရန်ကုန်မှာ ရက်၂၀ကြာ နေပြီးသည်နောက် ... မြ
ကျွန်းသာကိုသွားဖို့ အငုံဆီမှာ ကျွန်တော်ခွင့်တောင်းရ
တော့သည်။

ဆောင်း လူ လင်

□

“ မြကျွန်းသာ၊ မြကျွန်းသာဟာ မောင်ကို ဒီ လောက်ထိအောင်ဆွဲဆောင်မှုရှိသလားမောင် ”

“ ရွာကလေးဟာ မောင်တို့ဘိုးဘွားတွေစတည် ထောင်ခဲ့တာပဲ အင့် ၊ ဘိုးဘွားတွေရဲ့သွေးတွေက မောင် ကိုယ်မှာစီးနေတယ်ထင်ပါရဲ့ ၊ မြကျွန်းသာက ယာတောအိမ် ကြီးကို မောင်ခင်တွယ်တယ်၊ အင့်ကိုလည်းပြချင်တယ်၊ အင့်လိုက်နိုင်ရင်ကောင်းမှာပဲ ”

“ အလုပ်ဝင်ကာစမှာ အင့်လိုက်လို့ဘယ်ကောင်း မှာလဲ မောင်ရယ် ”

“ ဟုတ်မှာပါလေ၊ နောက်မှ အင့်နဲ့သွားလည်တာ ပေါ့ ”

“ မောင်က အခု ဘာသွားလုပ်မှာလဲဟင် ”

“ မောင်ဝတ္ထုလေးကို လက်စသတ်ရင်းပေါ့ ”

“ ဝတ္ထုလက်စသတ်တာများမောင်ရယ်၊ ဒီမှာရေး တော့လည်း ဒီဇာတ်လမ်းပဲမဟုတ်ဘူးလား ”

“ အငွေအသက်ချင်းမတူဘူး အင့်ရဲ့ ”

အင့်က သက်ပြင်းချသည်။

ဆောင်း လူ လင်

“ မောင်စာပေကိစ္စတွေ အငုံနားမလည်ပါဘူး၊
လိုက်မမီဘူး ၊ တကယ် ”

အငုံက အရင်ကလိုတော့ အတိုက်အခံမပြောတော့
မလှောင်ပြောင် မချိုးနှိမ်တော့ပေ။

“ မောင်မှာ လုပ်စရာကိစ္စလေးတွေလည်း ရှိနေ
သေးလို့အငုံ၊ မောင်သွားပါရစေ ”

“ မောင် သွားချင်သွားပါ၊ အငုံမတားပါဘူး ၊
အငုံရောက်ခါစမို့ အနားမှာနေစေချင်တာပါ၊ ဟိုမှာ မောင်
ကိစ္စကဘာလဲ ”

“ ပြောလို့မဖြစ်သေးဘူးအငုံ၊ တစ်ချိန်ကျ အငုံကို
ပြောပြဖြစ်ရင်လည်း ပြောဖြစ်မှာပါ၊ တစ်ခုတော့ သိထားပါ
အငုံ ၊ မောင်လုပ်မယ်ကိစ္စက မောင်တို့မြူနီစီပါလီတီရဲ့
ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆယ်ဖို့ကိစ္စပဲ၊ ယာတောအိမ်ကြီးရဲ့ ပျက်နေ
တဲ့နာမည်ကို ပြန်ပြီးထူထောင်ဖို့ မောင်ကြိုးစားကြည့်မလို့
ပါ ”

“ အို ”

နောက်ဆုံးတော့ အငုံက ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြု
လိုက်ပါသည်။

“ မောင်အလွန်ဆုံး ဆယ်ရက်လောက်ပဲကြာမှာပါ ”

□

မြကျွန်းသာကို တကယ်သွားမည်ဆိုတော့ ... ကျွန်တော်ကြံစည်စိတ်ကူးထားတဲ့ကိစ္စများအတွက် ဖေဖေ့ဆီက ခွင့်တောင်းရပါသည်။

“ မြကျွန်းသာက ယာတောအိမ်ကြီးဟာ ပိုင်ရှင်မဲ့ ဒီအတိုင်းပစ်ထားတာပါဖေဖေ၊ သားတို့လည်းအသုံးမပြုနိုင် တဲ့အတူတူ ရွာကောင်းကျိုးအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ရွာကို လှူပစ်ခဲ့ချင်တယ်၊ ဖေဖေခွင့်ပြုနိုင်မလား ”

“ ဖေဖေက မြကျွန်းသာကို ရောက်လဲမရောက်ဖူး ဘူး၊ သားမေမေနဲ့လက်ထပ်တုန်းကလဲ မြကျွန်းသာအဆက် အနွယ်မှန်းသိခဲ့တာမဟုတ်ဘူး သား၊ ရန်ကုန်နဲ့ဝေးတဲ့ တစ် ရပ်တစ်ရွာက ဖေဖေနဲ့မပတ်သက်တဲ့အိမ်ကို ဖေဖေမက် မောစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး ”

“ မေမေနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့အမွေပစ္စည်းမို့ ဖေဖေ့ဆီ ခွင့်တောင်းတာပါ ဖေဖေ ”

“ သားရဲ့သိတတ်မှုအတွက် ဝမ်းသာပါတယ်သား ရယ်၊ သားမေမေပစ္စည်းဟာ သားပစ္စည်းပါ၊ သားနဲ့ပိုဆိုင် တာပေါ့ ၊ ယာတောအိမ်ကလည်း အမွေခံဆိုလို့ သားတစ်

ဆောင်း လူ လင်

ယောက်ထဲရှိတော့တာ၊ သားသဘောပါ၊ ဖေဖေကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး ”

“ ရွာအတွက် စာသင်ကျောင်းဖြစ်ဖြစ် ၊ စာကြည့်တိုက်ဖြစ်ဖြစ် ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့ဖေဖေ၊ ရွာလူကြီးတွေ စီမံခန့်ခွဲပြီး လိုရာသုံးဖို့ လှူခဲ့ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ”

“ သားရဲ့ ရက်ရော့မှုကို ဖေဖေသာမုခေါ်ပါတယ်ကွယ် ”

သွားခါနီး ဖေဖေ့ကို ကန်တော့လိုက်သည်။

“ သွားလေရာ လာလေရာ ခလုတ်မထိ၊ ဆူးမငြိပါစေနဲ့ကွယ် ”

ဖေဖေက ဆုပေးသည်။

ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် မြကျန်းသာသို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။
မြကျန်းသာသို့...ဟု ဆိုသော်လည်း၊ ကျွန်တော်လက်ရှိဦးတည်နေသည့်အရပ်မှာ... ပုဂံ-ညောင်ဦးဖြစ်ပါ၏။

ပုဂံရောက်သည်နှင့် တောင်ဖီရွာကိုစုံစမ်းရသည်။
ရွာကိုတော့ အလွယ်တကူစုံစမ်း၍ရပါသည်။
ဦးဖိုးသာဒင်ကိုစုံစမ်းရသည်မှာတော့ မလွယ်ကူပါ
ချေ။ ဦးဖိုးသာဒင်နှင့်ပတ်သက်၍ အများသိသာသောဝိသေ
သဆို၍ ကျွန်တော်ဘာမှ ပြောမပြုတတ်၊ တကယ်တန်းကျ
ဦးဖိုးသာဒင်ကို ဓာတ်ပုံတောင် ကျွန်တော်မြင်ဘူးခဲ့တာမ
ဟုတ်။

နာမည်တစ်ခုပဲသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရွာထဲ
လှည့်၍ကျွန်တော်စုံစမ်းသည်။

“ သူ့အသက်က အခုဆို ရဝကျော်လောက်ရှိလိမ့်
မယ် ”

တစ်အိမ်တက်ဆင်းလျှောက်မေးပြီးမောတော့ ကွမ်း
ယာဆိုင်လေးတစ်ခုမှာ စီးကရက်ဝယ်သောက်ရင်း
ထိုင်နေမိ သည်။

ခဏကြာမှ ကွမ်းယာဆိုင်ရှင်ကောင်လေးက စဉ်း
စားမိဟန်ဖြင့် ကျွန်တော်ကိုပြောသည်။

ဆောင်း လု လင်

“ နောင်ကြီးမေးတဲ့လူကြီးက မျက်စိမမြင်တဲ့အဘိုးကြီးများဖြစ်နေမလားမသိဘူး ”

“ ဗျာ ၊ မျက်စိမြင်မမြင်တော့ သူ့ရဲ့အခုအခြေအနေကို ကျွန်တော်မသိဘူး ၊ ကျွန်တော်လဲ သူ့ကိုမမြင်ဖူးဘူး ဗျ ”

“ သေချာအောင် ကျွန်တော်မေးကြည့်ပေးမယ်လေ၊ သူ့မြေးတစ်ယောက်က ဟိုနားကယွန်းထည်အရောင်းဆိုင်မှာလုပ်တယ်၊ ခဏစောင့်နေပေးနော်၊ ကျွန်တော် သွားမေးပေးမယ် ”

ကွမ်းယာဆိုင်ရှင်ကောင်လေးက စက်ဘီးချင့်ထွက်သွားသည်။ ကိုယ်အကျိုးမဟုတ်ပဲ ကူညီဖော်ရ၍ ကျေးဇူးတင်ရပါသေးသည်။

ခဏနေတော့ ကောင်လေးသမက်ဘီးနောက်မှာ အသက်အစိတ်အရွယ်ခန့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါလာသည်။

“ နာမည်တော်တူတယ်ဗျို့ နောင်ကြီး၊ သူ့ကိုမေးပေတော့၊ မကေသီ ၊ ခင်ဗျားအဖိုးကိုလာစုံစမ်းတာ ဒီနောင်ကြီးပဲ ”

“ ကျွန်မအဖိုး နာမည်ကတော့ ဦးသာဒင်ရှင်၊ အရင်ကတော့ ဖိုးသာဒင်ခေါ်တယ်ပြောတာပဲ ”

ဆောင်း လူ လင်

“ အဲ - သူက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်၃၀လောက်က မန္တလေးနားကမြူကျွန်းသာရွာမှာ နေခဲ့ဘူးသလားဗျာ ”

မကေသီက ခဏစဉ်းစားနေပြီး ...

“ ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်မယ် ၊ အဘိုးပြောဘူးတယ်၊ မြူ ကျွန်းသာဆိုလားပဲ ၊ ကျွန်မတို့မမွေးခင်ကတည်းက အဘိုး က အမေ့ဆီပြန်လာတာ၊ အမေက အဘိုးရဲ့သမီးလေ ”

“ ကျွန်တော်တွေ့ပါရစေဗျာ ”

“ လာ ... လိုက်ခဲ့လေ၊ ကျွန်မ အိမ်ပို့ပေးမယ်၊ ရှင်ရှာတဲ့လူဟုတ်ရင်တော့ နေခဲ့ပေါ့၊ ကျွန်မတော့ အိမ်လိုက်ပြုပြီး ပြန်မယ်၊ ဆိုင်က ကြာကြာထွက်လို့မရဘူးရှင်။ ”

မကေသီက ရွာထဲကိုဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။

သပ်သပ်ရပ်ရပ် တစ်ထပ်အိမ်လေးရှေ့ရောက်သည်။
အခါ ...

“ ဒီအိမ်ပဲ ”

... ဆိုကာ အထဲဝင်သွားရင်း

“ အဘိုး ၊ အဘိုး ၊ ဒီမှာ အဘိုးကို လူတစ်ယောက်လာမေးနေတယ် ”

အိမ်အတွင်းထဲသို့ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

ဆောင်း လူ လင်

“ ထူးထူးဆန်းဆန်းဟာ ၊ ဘယ်သူများတုံး ၊ ငါ့
လာမေးတာ ”

အိမ်အတွင်းထဲမှ ဒုတ်ကောက်နှင့် မြေကိုစမ်းရင်း
ထွက်လာသည် အဘိုးအိုတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ အဘိုးက မျက်စိမမြင်တော်ဘူးရှင် ၊ ရှင်မေး
ကြည့်လေ ”

ကျွန်တော်က အဘိုးအိုကို စကားစ,လိုက်သည်။

“ အဘက မြူကျန်းသာမှာ နေခဲ့တဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး
ဦးဖိုးသာဒင်လားခင်ဗျာ ”

“ အမလေးဗျာ ”

အဘိုးအိုက လွတ်ကနဲ အလန့်တကြားအော်လိုက်
သည်။

“ သခင်ကြီး ၊ သခင်ကြီးအသံပါလား၊ သခင်ကြီး
လားဟင် ၊ အို ... မပြစ်နိုင်ပါဘူး ”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့်
ဦးစိုးအုပ် ရုပ်ချင်းဆင်တူတာကို တွေ့ဘူးသူအားလုံးကပြော
သလို၊ ဓာတ်ပုံကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း လက်ခံ
ထားပါသည်။

ဆောင်း လု လင်

အဘိုးအိုကတော့ အသံကြားရုံနှင့် ဦးစိုးအုပ်နှင့်
အထင်မှားနေပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးစိုးအုပ်နှင့်
အသံပါတူနေပြီကော ။

သူ့မှတ်ချက်ကြောင့်ပင် ဤအဘိုးအိုမှာ ဦးဖိုးသာ
ဒင်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားလေသည်။

“ အဘ ဦးဖိုးသာဒင်ပေါ့နော်၊ ကျွန်တော်
အဘကို လာရှာတာပါအဘ ”

“ ဘယ် ... ဘယ်သူလဲ၊ အခုလာတာ ဘယ်သူလဲ၊
ဘုရား ဘုရား ၊ သခင်ကြီးအသံအတိုင်းပါလားကရို ”

“ ကျွန်တော်ဟာ သခင်ကြီးဦးစိုးအုပ်နဲ့ အသံသာ
တူတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရုပ်ချင်းလဲ တူပါတယ်အဘ ”

“ အလို ၊ အလို ၊ အံ့စရာပါလား ၊ မောင်ရင် ၊
မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲဟင်၊ သခင်ကြီးတော်မဟုတ်ပါဘူး ”

“ ကျွန်တော်က ဦးစိုးအုပ်ရဲ့အစ်မ ဒေါ်သူဇာတင်
တင်ရဲ့သားပါ၊ နာမည်က မောင်မိုးနောင်ပါ ”

“ ဟင် ... ဒါ့ကြောင့်ကိုး၊ သူဇာသခင်မရဲ့သား
ကိုး၊ ကျွန်တော်မျိုးမြကျွန်းသာမှာနေစဉ်ကတော့ သူဇာသ
ခင်မမှာ သားသမီးမထွန်းကားသေးပါဘူး သခင်လေး ”

ဆောင်း လူ လင်

ကျွန်တော်ကို မြကျွန်းသာအနွယ်တော်တစ်ယောက် မှန်းသိလိုက်သည်နှင့် ဦးဖိုးသာဒင်က အခေါ်အဝေါ် ပြောင်းသွားသည်။

“ ကျွန်တော်ကို သခင်တွေ့တာတွေ မခေါ်ပါနဲ့ အဘ၊ ဒီလိုခေါ်ရမယ် ခေတ်မျိုးလည်းမဟုတ်တော့ပါဘူး ”

“ ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ သခင်လေးရယ်၊ သခင်လေး တို့က ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့ရဲ့ အရှင်သခင်တွေဟာကိုး ”

ဘေးမှရပ်ကြည့်နေသောမကေသီက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စကားကို ကြားဝင်ဖြတ်လိုက်သည်။

“ ကဲ ၊ ရှင်ရှာနေတာ ကျွန်မအဘိုးဟုတ်နေပြီ၊ နေခဲ့ပေတော့၊ ကျွန်မတော့ ဆိုင်ပြန်လိုက်ဦးမယ် ”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မကေသီ ”

မကေသီ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ပါသခင်လေး ”

ဦးဖိုးသာဒင်က ဧည့်ခန်းထဲခေါ်သွားပြီး ထိုင်စရာ နေရာကိုညွှန်ပြ၏။ အိမ်ထဲမှာတော့ ကျွမ်းကျင်စွာ သွားလာ နိုင်ရှာသည်။

“ ကျွန်တော်မျိုးကြီးကို ဘယ်လိုများစုံစမ်းလာလဲ သခင်လေး ”

ဆောင်း လူ လင်

“ မြကျန်းသာက အဘရဲ့သူငယ်ချင်း ဦးညိုအေးလမ်းညွှန်လိုက်တာပါ။ သူနဲ့အဘ လွန်ခဲ့တဲ့၅နှစ်လောက်က ဆုံခဲ့တယ်ဆို ”

“ အလို ၊ ညိုအေးလမ်းညွှန်တယ်ဆိုတော့ သခင်လေးဟာ မြကျန်းသာရောက်ပြီးပြီပေါ့၊ အင်း ... သူနဲ့တွေ့တုန်းကကျွန်တော်မျိုးကြီးမျက်စိမကွယ်သေးဘူး၊ မျက်စိကွယ်သွားတာ ၂နှစ်ရှိပြီသခင်လေး၊ သခင်လေးကို မြင်ချင်စမ်းပါတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ သူ့ဇာသခင်မကြီးရော၊ ကျန်းမာပါရဲ့လား ”

“ ဆုံးသွားတာ ဆယ်နှစ်ရှိပါပြီ ”

“ အလို ၊ သခါရ၊ သခါရတွေပါလား၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီးလည်း သေမယ်နဲ့ကိုစောင့်နေတာပါသခင်လေး ”

“ ကျွန်တော်လာတာ ယာတောအိမ်ကြီးရဲ့ အခင်းဖြစ်တဲ့ညက အဖြစ်မှန်တွေကို သိချင်လို့ပါအဘ ”

“ အလို ”

ဦးဖိုးသာဒင်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ကနဲမတ်သွားသည်။ မမြင်ရသောမျက်လုံးအိမ်တွင် အရိပ်အယောင်များ ဖြတ်သန်းသွားသယောင်ထင်ရ၏။

“ ပြီးခဲ့ပါပြီ၊ ကြာခဲ့ပါပြီသခင်လေး၊ မပြောပါရစေနဲ့၊ အတိတ်ဟောင်းတွေ ပြန်မဖော်ပါရစေနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး စိတ်ချောက်ချားလွန်းလို့ပါ ”

ဆောင်း လူ လင်

“ အဘပြောသလို မပြီးပြတ်သေးပါဘူး အဘ ”

“ အလို ၊ ဘာများပါလိမ့် ”

“ မပန်းရုံရဲ့အလောင်းကို ဘယ်မှာမြှုပ်ထားတယ် ဆိုတာ သိဘို့လိုပါတယ် ”

“ အလို ၊ အလို ၊ ကျွန်တော်မျိုးမပါဘူး၊ မပန်းရုံ ကို ကျွန်တော်မျိုးမသတ်ဘူး ”

“ အဘသတ်တယ်လို့လဲ မစွပ်စွဲရပါလား၊ ကျွန်တော်သိချင်တာက မပန်းရုံအလောင်းကို ဘယ်မှာမြှုပ်ထားသလဲ ၊ ဒါပဲပြောပါ ”

“ သခင်လေးရယ်၊ အမှုဟောင်းကိုပြန်ဖော်ထုတ်ဦးမလို့လား ၊ ဒီကိစ္စထဲမှာ ကျွန်တော်မျိုးကြီးမပါပါဘူးဗျာ ”

“ အဘမပါပေမယ့် အဘသိတယ်လေ၊ သိတာကို တော့ပြောရလိမ့်မယ်အဘ ”

ဦးဖိုးသာဒင်သည် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် မျက်ရည်များကျလာ၏။

“ ယာတောအိမ်ကြီးကနေ အဘရှောင်ပြေးသွားတာ ဘာကြောင့်လဲ ”

ဦးဖိုးသာဒင်က လက်နှစ်ဖက်ကိုကာ၍ ကျွန်တော် စကားကိုတားမြစ်လိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ဒီအဖြစ်တွေက ကျွန်တော်မျိုးကြီးကိုတစ်သက် လုံးချောက်လှန့်နေခဲ့တာပါ။ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် မကြာ မကြာလာပြီး ချောက်လှန့်ပါတယ်သခင်လေး၊ ကျွန်တော် မျိုးကြီး ဒါတွေကို ပြန်မစဉ်းစားချင်ဘူး ”

“ မစဉ်းစားချင်ပေမယ့် ဖြစ်ခဲ့တာက တကယ်ဖြစ် ခဲ့တာပဲအဘရယ်၊ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကိုသိတဲ့လူက အ ဘတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ မြကျွန်းသာရဲ့လူယုံတစ်ယောက်အ နေနဲ့ မြကျွန်းသာအနှယ်တော်တစ်ယောက်ကိုတော့ ပြန် ပြောပြပါအဘ ”

ဦးဖိုးသာဒင် ငိုငင်သွားသည်။

အတိတ်ဖြစ်ရပ်များသည် သူ့နှုတ်မှ တစ်လုံးချင်း ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ တကယ်တော့ ပတ္တမြားသခင်မကြီး အဲဒီတစ် ခေါက်ရောက်လာတာဟာ ယာတောအိမ်ကြီးအတွက် ဂြိုဟ် ဆိုးဝင်တာပါပဲလေ ၊ သခင်ကြီးနဲ့ပန်းရုံနဲ့ ငြိစွန်းနေတယ် ဆိုပေမယ့် ပတ္တမြားသခင်မ မသိဘူး၊ ပိပိရိုရိုရှိခဲ့တယ်၊ ပတ္တမြားသခင်မ သိအောင် ပြန်ပြောပြမယ်လူလည်းမရှိဘူး လေ၊ ကျွန်တော်မျိုးရယ်၊ မယ်အိုဇာရယ် ၊ ပန်းရုံကောဟာ သခင်ကြီးရဲ့ သစ္စာရှိတဲ့ ကျွန်ယုံတွေကိုး ၊ ယာတောအိမ် ကြီးက အကြောင်းကို ရွာထဲကလူတွေလည်း မသိဘူး ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ဟုတ်တာပေါ့ ”

“ ပန်းရုံမှာကိုယ်ဝန်ရှိလာလို့ တခြားရွာသွားမွေးခဲ့တယ်လေ၊ ကလေးကအဖတ်မတင်ခဲ့ဘူး၊ သခင်ကြီးနဲ့ပန်းရုံမှာ ကလေးတစ်ယောက်ရတဲ့အထိဖြစ်ခဲ့တာတောင် ပတ္တမြားသခင်မ မသိခဲ့ပါဘူး ”

“ ဒါနဲ့ ပြသနာဖြစ်ကြတော့ကော ”

“ ဘာမဟုတ်တဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်လေးကြောင့်ပါ သခင်လေး၊ သခင်ကြီးက သူနဲ့ပန်းရုံနဲ့အကြောင်းတွေရေးထားတဲ့မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ပတ္တမြားသခင်မတွေ့သွားတယ်”

ထိုနေ့က သခင်ကြီးအမဲပစ်ထွက်နေသည်။

ပတ္တမြားနတ်မယ်သည် သခင်ကြီး၏မှတ်တမ်းစာအုပ်အနီလေးကိုကိုင်ကာ အသားတဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း ဖိုးသာဒင်အလုပ်လုပ်နေရာသို့ရောက်လာ၏။

“ ဟဲ့ ... ဖိုးသာဒင် ”

“ သခင်မ ”

“ ဒီစာအုပ်ထဲကဟာတွေနှင့်သိလား၊ ဖတ်စမ်း ”

ဖိုးသာဒင်က စာအုပ်ကိုအနည်းအကျဉ်းဖတ်ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဤအိမ်မှာနေ၍ ဤအ

ဆောင်း လူ လင်

ကြောင်းများကို မသိပါဟုငြင်းလျှင် ပတ္တမြားနတ်မယ်က လက်ခံမည်မဟုတ်။

“ ဟဲ့ ... ဖိုးသာဒင် ၊ နင်သိတယ်မဟုတ်လား ”

“ မှန် ၊ မှန်ပါသခင်မ ”

“ တယ်တော်တဲ့ ကျေကျွန်တွေပဲ၊ နင်တို့သခင်ကို သာ သခင်လို့မှတ်တယ်ပေါ့လေ ၊ ငါ့ကိုတော့ ဖုံးဖိထား တယ်ပေါ့၊ တယ် - ငါလေ ”

“ ပတ္တမြားသခင်မဟာ တစ်နေ့လုံးဒေါသထွက်နေ ပါတယ် သခင်လေး ”

“ မပန်းရုံကို မေးမြန်းတာ၊ နှိပ်စက်တာ မလုပ် ဘူးလား ”

“ မလုပ်ပါဘူးသခင်လေး၊ နေ့လည်ခင်းကျတော့ ကျွန်တော်မျိုးကို ထမင်းပွဲပြင်ခိုင်းပါတယ် ”

“ ဗျာ ”

“ ပန်းရုံကိုကျွေးဖို့ ထမင်းပါ၊ ထမင်းထဲမှာဆေး ရည်တွေတချို့လောင်းထည့်ခိုင်းပြီး ထမင်းကို ဟင်းနဲ့နယ် စေပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ဆေးရည်ဟာ အဆိပ်ဆို တာ ကျွန်တော်မျိုးကြီးမသိခဲ့ပါဘူး သခင်လေး ”

ဆောင်း လူ လင်

ဖိုးသာဒင်နယ်ပေးသော ထမင်းပန်းကန်ကိုယူသွား
ကာ ပတ္တမြားနတ်မယ်က ပန်းရုံကိုခေါ်လိုက်သည်။

ပန်းရုံကို ထမင်းစားစေ၏။ ဖိုးသာဒင်သည် ပတ္တ
မြားနတ်မယ် လုပ်ရပ်အားလုံးကို ချောင်းကြည့်နေခဲ့၏။
ထမင်းထဲမှာ အဆိပ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်နယ်ထည့်ပေးလိုက်
တာကို မသိသည်မို့ ပတ္တမြားနတ်မယ်လုပ်ရပ်ကိုသာ အံ့ဩ
နေခဲ့သည်။

ဘာမှမသိရှာသော ပန်းရုံလေးသည်လည်း သခင်
မ ကျွေးသောထမင်းကို စောဒကမတက်ရဲရှာပဲ စားရရှာ
သည်။

“ ကျွန်တော်မျိုးကြီးလဲ မသင်္ကာတာနဲ့ ပန်းရုံအ
ခန်းထဲချောင်းကြည့်တော့ ပန်းရုံဟာ လူးလှိမ်ပြီးဝေဒနာ
ခံစားနေရတာကို တွေ့ရတယ်သခင်လေး၊ ကျွန်တော်မျိုး
ကြီး ပန်းရုံကိုပြုစုပါသေးတယ်၊ အဆိပ်က သိပ်ပြင်းတယ်
ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီးလက်ပေါ်မှာပဲ ပန်းရုံအသက်
ပျောက်သွားရှာတယ် ”

“ ကျွတ် ... ကျွတ် ”

ဖိုးသာဒင်က တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ပန်းရုံ
သေဆုံးကြောင်းသတင်းကို ပတ္တမြားနတ်မယ်အား သွား၍
ပြောပြလိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

ပတ္တမြားနတ်မယ်က ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း
အောင်ပြုံးလိုက်သည်။

“ ဒါ ဘာဆန်းလဲ၊ နင်နယ်ပေးတဲ့ ထမင်းထဲမှာ
အဆိပ်ခတ်လိုက်တာလေ ၊ ဟီ ၊ ဟီ ၊ ဟီ ၊ ရွှေခွက်ကို
မှတက်နှိုက်ချင်တဲ့ကျွန်မ ၊ သေပြီပေါ့ ”

“ ပတ္တမြားသခင်မဟာ သွေးအေးအေးနဲ့ ရက်စက်
ခဲ့တာပါသခင်လေး၊ သခင်ကြီးအမဲပစ်က ပြန်လာတော့လဲ
သူက ဘာမှမဖြစ်သလို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဆီးကြိုခဲ့တယ်၊ သ
ခင်ကြီးကို ထမင်းပွဲပြင်ကျွေးတယ်၊ အရက်တိုက်တယ်၊
ချက်ထားတဲ့ အသည်းဟင်းကို ပန်းရုံရဲ့အသည်းလို့ပြောခဲ့
တယ် ”

“ ပန်းရုံအလောင်းက အသည်းကိုခွဲထုတ်တော့
အဘကူညီရမှာပေါ့ ”

“ မဟုတ်ဖူး သခင်လေး၊ မဟုတ်ဖူး ၊ အသည်း
ဟင်းဟာ ပန်းရုံအသည်း လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး ”

“ ဟင် ”

ကျွန်တော်က သိထားပြီးဇာတ်လမ်းနှင့်ကွဲထွက်သွား
သည်အတွက် အံ့ဩစွာရေရွတ်လိုက်သည်။

“ ပန်းရုံအသည်းမဟုတ်ဘူး ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ပတ္တမြားသခင်မဟာ အသည်းဟင်းကို သူကိုယ် တိုင်ချက်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ရွာထဲမှာနွားပေါ် လို့ ကျွန်တော်မျိုး ဝယ်ထားတဲ့အမဲသားတွေပါ ၊ အမဲအ သည်းတွေပါလာတော့ ပတ္တမြားသခင်မက သူကိုယ်တိုင် ချက် ၊ သူကိုယ်တိုင် ကြော်လှော်ခဲ့တာပါ ”

“ ဟင် ... ဒါဖြင့် သခင်ကြီးကို ပန်းရုံအသည်း တွေပါလို့ ဘာလို့ပြောသလဲ ”

“ သခင်ကြီးရဲ့စိတ်ကိုနှိပ်စက်ချင်လို့ သက်သက် ပြောတာပါသခင်လေး၊ ဒါတွေကို ကျွန်တော်မျိုး အခန်းအ ပြင်မှာရှိနေလို့ အားလုံး သိနေ မြင်နေရပါတယ် ”

ဒေါသအကြီးအကျယ်ထွက်သွားသောသခင်ကြီးသည် ဧည့်ခန်းမှ သေနတ်ကို သွားဖြုတ်လိုက်သည်။

ပတ္တမြားသခင်မက သခင်ကြီးကို စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင် ရေးပြုလုပ်မြဲ ဆက်လုပ်သည်။

“ ပန်းရုံဘယ်မှာလဲ ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း ၊ ငါ ပစ်လိုက်မှာနော် ”

“ သေပြီလို့ရှင်ကို ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်သတ်လိုက်တယ်၊ အဆိပ်ကျေးပြီးသတ်လိုက်တယ်”

“ ဖိုးသာဒင် ၊ ဖိုးသာဒင် ”

ဆောင်း လူ လင်

ဦးစိုးအုပ်က အသံနက်ကြီးဖြင့်အော်လိုက်သည်။
ထမင်းစားခန်းအပြင်ဘက်တွင် အဆင်သင့်ရှိနေ
သော ဖိုးသာဒင်က ချက်ချင်းရောက်လာသည်။
“ ဖိုးသာဒင် ၊ ပန်းရုံ ဘယ်မှာလဲ ”
“ ပန်းရုံ မရှိတော့ပါဘူး သခင် ”
“ ဘာ ၊ ဘယ်လိုမရှိတာလဲ ”
“ အသက်မရှိတော့တာပါ၊ ပန်းရုံလေး သေပါပြီ
သခင် ”
“ ဒါ - ဒါ တကယ်ပဲပေါ့ ”
“ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ”
ပတ္တမြားနတ်မယ်က ဟားတိုက်ရယ်လိုက်သည်။
“ ရှင် တစ်ကိုက်ချင်းကိုက်စားချင်တယ် ဆိုတဲ့
ပန်းရုံအသည်းကို ရှင်ဆန္ဒအတိုင်းစားရအောင် ကျွန်မက
ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်တာပါ မောင်မောင်ရဲ့ ”
“ မင်းကိုသတ်မယ် ၊ မင်းကိုသတ်မယ် ”
“ ပန်းရုံအသည်းလေးက လတ်ဆတ်ပါတယ်
မောင်မောင် ၊ သေသေချင်း ရင်ကိုခွဲပြီး ... ”
“ ခိုင်း ”
ပတ္တမြားနတ်မယ်၏ စကားမဆုံးလိုက် ။

ဆောင်း လု လင်

ဦးစိုးအုပ်က သေနတ်မောင်းကို ဆွဲချလိုက်သည် နှင့်အတူ ပတ္တမြားနတ်မယ်ရင်ဝတွင် သွေးများပွက်ကနဲ ထွက်သွားသည်။

“ မှားမယ်သခင် ၊ မှားပါမယ်သခင် ”

ဖိုးသာဒင်၏ ဟန့်ထားမှုက နောက်ကျသွားပေပြီ။

“ ကျွန်တော်မျိုး အဖြစ်မှန်ကိုပြောဖို့ တားပါသေး တယ်သခင်လေး၊ သခင်ကြီးက ပတ္တမြားသခင်မကို သေနတ်နဲ့သုံးချက်ဆက်တိုက်ပစ်လိုက်တာ ပတ္တမြားသခင်မလဲ နေရာတွင်ပင် အသက်ပျောက်သွားခဲ့တယ်၊ အဖြစ်ဆိုးတွေ က ဖြစ်ပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်မျိုးလဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ယာ တောအိမ်ကြီးကနေ ထွက်ပြေးခဲ့ပါတယ် သခင်လေး ”

ပြန်ပြောရင်း ဦးဖိုးသာဒင်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန် လှုပ်ကာ မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။

“ ထွက်မပြေးခင် မပန်းရုံအလောင်းကို မြေမြှုပ် ခဲ့တယ်ပေါ့ ”

“ မဟုတ်ပါဘူးသခင်လေး၊ ပန်းရုံသေပြီးပြီးချင်း ပတ္တမြားသခင်မအမိန့်နဲ့ မြှုပ်ခဲ့တာပါ၊ သခင်ကြီးပြန်လာ ချိန်မှာ ပန်းရုံအလောင်းကို မြေမြှုပ်ဖျောက်ဖျက်ပြီးပါပြီ ”

“ ဟင် ... ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်ခဲ့သလဲ ”

ဆောင်း လု လင်

“ မြင်းဇောင်းဘေးမှာပါ။ မြင်းဇောင်းကို အုတ်တိုက်နဲ့ဆောက်လုပ်နေဆဲပါသခင်လေး၊ တစ်ဝက်တပျက်ပြီးနေပါပြီ။ မြင်းဇောင်းဆောက်ဖို့ အင်္ဂတေဖျော်ဖို့အတွက် ကျင်းတစ်ခုတူးထားပါတယ်။ အဲဒီ အင်္ဂတေဖျော်တဲ့ကျင်းထဲကို ပန်းရုံအလောင်းထည့်ပြီး မြေဖို့ပစ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်မျိုးတစ်ယောက်ထဲ မြေကြီးတူးဖို့မတတ်နိုင်ပါဘူး။ စိတ်တွေလည်း သိပ်ချောက်ချားနေပါတယ်။ အလွယ်တကူပဲ အင်္ဂတေဖျော်တဲ့ကျင်းထဲထည့် ၊ မြေပြန်ဖို့လိုက်ပါတယ် ၊ ပြီးတော့ ... အလောင်းမြှုပ်ထားမှန်းမသိသာအောင် အုတ်ပုံကို မြေပုံပေါ်ရွှေ့ပြီး စီထားခဲ့ပါတယ် ”

မြင်းဇောင်းဘေးမှအုတ်ပုံကို ကျွန်တော်မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာသည်။ ယခုတော့ ... အုတ်ပုံပေါ်တွင် သစ်ပင်ချုံနွယ်များပင် တက်နေပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် မပန်းရုံအလောင်းဂျိုရာကို သိလိုက်ရ၍ စိတ်ကြေနှပ်သွားသည်။ မပန်းရုံအသည်းကို ဟင်းချက်ခဲတယ်ဆိုတာလည်း တကယ်မဟုတ်၍ စိတ်သက်သာရာရသွားပါ၏။

“ ကျွန်တော်မျိုးလည်း အဲဒီကတည်းက သမီးဂျိုတဲ့ ဟောဒီရွာကို လာပြီးပုန်းရှောင်နေတော့တာပါပဲသခင်လေးရယ် ”

ဆောင်း လူ လင်

ဦးဖိုးသာဒင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့်မောဟိုက်ကာ
တုန်လှုပ်ချောက်ချားကျန်ခဲ့ပေ၏။

ကျွန်တော်ကပဲ သူ့ကိုပြန်၍ နှစ်သိမ်းစကားပြောကာ
ငွေတစ်သောင်းကန်တော့ခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

□

မြကျွန်းသာသို့ပြန်၍ရောက်ခဲ့ရပေပြီ။
ပေါက်ဦးတောဘူတာရုံမှာ ကိုသာအိမြင်းလှည်းနှင့်
ပင်တွေ့၏။

“ ဟော ... ခင်ဗျားပြန်လာတယ် ”

“ ဟုတ်တယ် ကိုသာအိ၊ ဒုတိယအကြိမ်နဲ့ နောက်
ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြန်လာတာပါ ”

ကျွန်တော်စကားကို လောလောဆယ် ကိုသာအိ
နားလည်ဦးမည်မဟုတ်ပါ။

ယာတောအိမ်ကြီးမှာ ယခင်အတိုင်းပင် အထီးကျန်
ဆန်စွာ၊ တိတ်ဆိတ်ချောက်ကပ်စွာရှိနေမြဲ ။ သည်အိမ်ကြီး
ထဲတွင်လည်း အထီးကျန်ဆန်သော တစ်ကိုယ်တော်ဝိညာဉ်
မတစ်ကောင် မှီတင်းလျှက်ရှိပေ၏။

“ မပန်းရုံကို သင်းကွဲဝိညာဉ်မ ဘဝကနေ ကျွတ်
လွတ်အောင် ကျွန်တော်ကူညီနိုင်တော့မှာပါ မပန်းရုံ ”

ကျွန်တော်က ကြေးသော့ခလောက်ကြီးကို ဖွင့်၍
အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ...

ဆောင်း လူ လင်

အခန်းထဲသို့အပြေးဝင်ကာ ပန်းအိုးလေးကို မချီယူ
လိုက်သည်။ မပန်းရုံနှင့် ဆက်သွယ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ မပန်းရုံ ... မပန်းရုံ ”

“ အို ... သခင်ပြန်ရောက်လာပြီ၊ ဝမ်းသာလိုက်
တာသခင် ”

“ ကျွန်တော် ဦးဖိုးသာဒင်နဲ့တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ ”

“ အို ... သခင် ၊ သူ ... သူ ၊ ကျွန်မရဲ့သင်္ချိုင်း
ကိုသိသတဲ့လားရှင် ”

“ သိပါတယ် ၊ မပန်းရုံအလောင်းကို မြင်းစောင်း
ဘေးက အုတ်ပုံအောက်မှာမြှုပ်ထားပါတယ်တဲ့ ”

“ အို ... ကျွန်မ ဘယ်လိုသေခဲ့ရတာတဲ့လဲ
သခင် ”

“ မပန်းရုံဆုံးတဲ့အချိန်တုန်းက ကာလဝမ်းရောဂါ
အကြီးအကျယ်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်တဲ့ ၊ တစ်ရွာလုံလည်း ဝမ်းရော
ဂါကြောင့် သေကြ၊ကြေကြ၊ပျက်စီးခဲ့ကြတယ် မပန်းရုံ ”

“ အို ”

“ မပန်းရုံလည်း ကာလဝမ်းရောဂါကြောင်းကွယ်
လွန်ခဲ့တာပါ၊ သခင်ကြီးနဲ့ပစ္စည်းများသခင်မလည်း ကြောက်
လန့်ပြီး ရန်ကုန်ပြောင်းပြေးကြတယ်၊ ဦးဖိုးသာဒင်လည်း
ပုဂံက သူ့သမီးဆီ ပြန်သွားခဲ့တာပါ ”

ဆောင်း လူ လင်

မပန်းရုံကို လိမ်ညာပြောရန် ကျွန်တော်စဉ်းစား
ထားသောဇာတ်ကွက်ပင်ဖြစ်သည်။ မလှပစွာ ဘဝကိုအဆုံး
ရှုံးခံခဲ့ရသည်။ ဝိညာဉ်တစ်ကောင်အတွက် သဘာဝကျစွာ
တန်ဆာဆင်ထားသည် မုသားချိုချိုတစ်ခုဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်မုသားစကားကို မပန်းရုံ
ယုံသွားရှာသည်။

ကျွန်တော်က ဇာတ်လမ်းလှလှလေးတွေရေးနေကျ
ဝတ္ထုရေးဆရာမဟုတ်လား။

“ ဝမ်းသာစရာပြောရဦးမယ် ၊ ကျွန်တော်ဇနီး နိုင်
ငံခြားကပြန်ရောက်လာပါပြီ ”

“ ဝမ်းသာလိုက်တာသခင်၊ သခင်တို့လင်မယား
ဘယ်တော့မှ မခွဲပါနဲ့တော့၊ ရာသက်ပန်ပေါင်းကြပါ၊ သား
လေး သမီးလေးတွေမွေးကြပါ၊ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အိမ်
ထောင်တစ်ခုဖြစ်ပါစေသခင် ”

“ မနက်ရောက်ရင် မပန်းရုံအလောင်းကို ဖော်ပေး
ပါ့မယ်၊ သရဏဂုံတင်ပေးပါ့မယ် ၊ အမျှအတန်းဝေပေးပါ့
မယ် မပန်းရုံ ”

“ ကျေးဇူးကြီးလှပါပေ့သခင်ရယ် ”

ကျွန်တော်က အုတ်ပုံပေါ်မှ ခြုံနွယ်များကို အရင်
ရှင်းလိုက်သည်။

အုတ်ခဲများကို အခြားတစ်နေရာတွင် စုပုံလိုက်၏။

ပြီးသည့်အခါ ... ပေါက်တူးတစ်လက်ဖြင့် အုတ်ပုံ
အောက်မြေနေရာကိုတူးဆွလိုက်၏။

ဦးဖိုးသာဒင်ပြောလိုက်သည်အတိုင်းပင်။ ထိုနေရာ
သည် အင်္ဂတေဖျော်သည်မြေကျင်းတစ်ခုဖြစ်နေပါ၏။ အင်္ဂ
တေအစအနများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြေကျင်းမှာသိပ်မနက်၍ ကြာကြာမတူးလိုက်ရပေ။

တူးရင်း အရိုးတစ်ချောင်းပေါ်လာ၏။ လက်ဖျံရိုး
ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က မြင်းဇောင်းအုတ်ခုံပေါ်တွင် လက်ဖျံ
ရိုးကို တင်ထားလိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

အရိုးမှာ ဆွေးမြေ့နေပြီဖြစ်၍ ပေါက်တူးနှင့်ပေါက်
မိလျှင် ကြေမွသွားမှာစိုးရသည်။

ပေါက်တူးကိုမသုံးတော့ပဲ ကျန်အရိုးများကို လက်
နှင့်တူးဆွကာ ဣဖေလိုက်ပါသည်။

ဦးဖိုးသာဒင်သည် ပြီးစလွယ်မြုပ်နှံခဲ့ခြင်းဖြစ်၍
မြေမှာပွနေပြီး တူးဆွရလွယ်ကူလျှက်ရှိသည်။

မပန်းရုံ၏အရိုးများသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါ်လာ၏။
နံရိုး ၊ ခြေထောက်ရိုး ၊ ဦးခေါင်းရိုး ၊ အစုံအ
လင်ရှိနေဆဲဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်က အရိုးတစ်ခုပေါ်လာတိုင်း မြင်း
ဇောင်းအုတ်ခုံပေါ် သွား-သွားတင်ထားလိုက်၏။

အရိုးအားလုံး စုံသည်အခါ သူ့နေရာနှင့်သူဖြစ်
အောင် ဆက်စပ်လိုက်သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ အရိုးစုပုံစံသည် ပီပီပြင်ပြင်
ပေါ်လာပါ၏။

ကျွန်တော်က မပန်းရုံ၏အရိုးစုကိုကြည့်နေစဉ်မှာ
ပင်... အရိုးများထက်၌ အသားများ တဖြည်းဖြည်း ပြည့်-
ပြည့်လာ၏။

ဆောင်း လူ လင်

ခဏချင်းမှာပင် မပန်းရုံ၏ရုပ်သွင်မှာ အသားအရည်အပြည်ဖြင့် ပေါ်လာလေ၏။

မပန်းရုံက ကျွန်တော်ကိုပြုံးပြလိုက်သည်။

မပန်းရုံ၏ပါးနှစ်ဖက်တွင် ပါးချိုင့်လေးနှစ်ခု ထင်းသွား၏။ သခင်ကြီးဦးစိုးအုပ်မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သော အသည်းပုံပါးချိုင့်လေးများပါလား။

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင် ”

မပန်းရုံက အပြုံးဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ ပန်းအိုးလေးထဲမှ ကြားနေကြအသံလေးပါပဲ ။

မပန်းရုံစကားဆုံးသည်နှင့် အရိုးပေါ်မှ မပန်းရုံရုပ်သွင်မှာ တဖြည်းဖြည်းဝေဝါး၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ အရိုးစုချည်းသာ ကျန်ခဲ့လေတော့၏။

မပန်းရုံကား ကျွန်တော်ကို ကိုယ်ထင်ပြုသွားခြင်း ဖြစ်ပါလေသတည်း။

ကျွန်တော်ကရွာထဲသို့အမြန်သွားကာ ရွာဦးကျောင်း
ဘုန်းကြီးကို အကျိုးအကြောင်းလျှောက်ထား၍ တစ်ခါထဲ
ပင်လှာခဲ့သည်။

အပြန်တွင် မောင်ဇာနည်ကို ဝင်ခေါ်ခဲ့၏။

ဘာမှန်းမသိပဲလိုက်လာခဲ့သည်။ မောင်ဇာနည်သည်
အရိုးစုကြီးကိုတွေ့လိုက်သည်အခါ လန်ဖြန့်သွား၏။

“ ဟာ ... ဆရာ ၊ ဒါ ... ဒါ ဘာကြီးလဲ၊ အရိုး
စုကြီးပါလား၊ ဘယ်ကရောက်လာတာလဲဟင် ”

ဆောင်း လု လင်

မောင်ဇာနည်အမေးကိုပြန်ဖြေမနေအားပဲ ... ဘုန်း
ကြီးကိုသာ လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“ အရှင်ဘုရား ၊ ဒီအရိုးစုဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်၃၀က
ဒီအိမ်ကြီးမှာနေသွားတဲ့ အိမ်ဖော်မလေးမပန်းရုံရဲ့ အရိုးစုပါ
အိပ်မက်အရ တပည့်တော်တူးဖော်ကြည့်လို့ တွေ့ရခြင်းပါ
ဘုရား၊ သူ့ကွယ်လွန်စဉ်က သရဏဂုံမတင်ခဲ့ရသေးပါဘူး ၊
သရဏဂုံတင်ပေးတော်မူပါဘုရား ”

ဘုန်းကြီးအိုကြီးမှာ ဤအိမ်၏ဇာတ်လမ်းကို သိပြီး
ဖြစ်ပေမည်။

ဣန္ဒြေမပျက်ပဲ သရဏဂုံတင်သည့်ကိစ္စကို ဆောင်
ရွက်ပေးတော်မူပါ၏။

ကိစ္စအားလုံးပြီးစီးသည်အခါ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့ပြီး
ပန်းအိုးလေးကိုယူကာ မပန်းရုံနှင့် ဆက်သွယ်ကြည့်လိုက်
သည်။

“ မပန်းရုံ ... မပန်းရုံ ”

ပြန်ထူးသံမကြားရပါ။

ကျွန်တော်က ပန်းအိုးလေးကို ချက်ချင်းပြန်ချ
မထားပဲ အတော်ကြာသည်ထိ နားတွင်ကပ်ကာ နားထောင်
နေမိသည်။

မပန်းရုံပြန်၍ ဆက်သွယ်သည်အသံကို မကြားရ။

ညရောက်သည်အထိ မပန်းရုံနှင့်ဆက်သွယ်လို့ မရ
တော့ပါ။

မပန်းရုံကား ကျွတ်လွတ်သွားလေပြီတည်း။

ဆောင်း လူ လင်

ကျွန်တော်က မပန်းရုံအတွက် ဝမ်းသာမိသည်။
အထီးကျန်သောခံစားမှုကိုလည်း ခံစားလိုက်ရ၏။
လူအများအမြင်တွင် ယာတောအိမ်ကြီး၌ ကျွန်
တော်တစ်ယောက်ထဲနေသည်ဟု မြင်ကြပေမည်။ တကယ်
က ကျွန်တော်မှာ အဖော်ရှိပါသည်။

မပန်းရုံ။

မပန်းရုံနှင့် ညစဉ် ပန်းအိုးလေးမှတစ်ဆင့် စကား
ပြောခဲ့ရင်း ရင်းနှီးနေခဲ့ရပြီ။

ယခုတော့... မပန်းရုံက နာနာဘာဝဘဝမှ ကျွတ်
လွတ်သွားပေပြီ။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ ပျင်းရိ ချောက်ကပ်စွာ၊
အထီးကျန်ဆန်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတော့၏။

မပန်းရုံ ကောင်းရာဘုံဘဝရောက်ပါစေ ...

နောက်တစ်နေ့တွင် ... ရွာထဲမှာ ရယကဥက္ကဋ္ဌနှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်းများကို ယာတောအိမ်ကြီးဆီသို့ဖိတ်ခေါ် လိုက်သည်။ ရွာကျောင်းမှ ကျောင်းဆရာကိုပါ ဖိတ်ခေါ် လိုက်ပါ၏။

ကျွန်တော်က ဤအိမ်ကြီးကို ရပ်ရွာကောင်းကျိုးအ တွက် လှူမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောကြားလိုက်သည်။

အားလုံးက သာဓုခေါ်ကြလေသည်။

မပန်းရုံ၏အရိုးစုများကို မြင်းဇောင်းဘေးမှာပင် အုတ်ဂူပြုလုပ်၍ သဂြိုဟ်လိုက်သည်။

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် မြကျွန်းသာယာတော အိမ်ကြီးမှ ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့၏။

အိမ်ထဲမှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်အဟောင်းများ၊ စာအုပ်အ ဟောင်းများကိုသာ ဦးစိုးအုပ်၏အမွေအနှစ်အဖြစ် ကျွန် တော်သယ်ဆောင်လာခဲ့ပါသည်။

ဆောင်း လု လင်

ဦးစိုးအုပ်နှင့်ပတ္တမြားနတ်မယ်တို့၏
မှန်ဘောင်သွင်း
ဓာတ်ပုံကြီးများကိုအလှူရှင်များဓာတ်ပုံအဖြစ် သည်အတိုင်း
ထားခဲ့သည်။ ယာတောအိမ်ကြီးကို ပေးလှူခဲ့ရာတွင်လည်း
ဦးစိုးအုပ်နှင့်ပတ္တမြားနတ်မယ်အမည်ဖြင့်သာ ပေးလှူခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ပတ္တမြားနတ်မယ်၏ သွေးကွက်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍
ဖော်ပြရပေဦးမည်။

မပန်းရုံ၏အလောင်းကိုတူးဖော်ပြီး ...
သရဏဂုံတင် ပေးပြီးသည်ညနေတွင်
သွေးကွက်ကြီးပေါ်လာမည်ကို ကျွန်
တော်စောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။ သွေးကွက်ပေါ်လာနေကျ ည
နေ၆နာရီအချိန်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်... သွေးကွက်ကြီးသည် ထိုနေ့မှစ၍ ပေါ်
မလာခဲ့ပါလေတော့။ နောက်နေ့... နောက်နေ့များတွင်
လည်း ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာခြင်းမရှိတော့ချေ။

ပတ္တမြားနတ်မယ်သည် ဝိညာဉ်အဖြစ်ရှိမနေပဲ သွေး
ကွက်သာလျှင်ရှိနေခြင်းမှာ ထူးဆန်းလှပေသည်။ သွေး
ကွက်သည်လည်း မပန်းရုံ ကျွတ်လွတ်သွားသည်နေ့မှစ၍
ပေါ်လာခြင်းမရှိတော့ပြန်ချေ။

ဆောင်း လူ လင်

မပန်းရုံဝိညာဉ်နှင့် ပတ္တမြားနတ်မယ်၏သွေးကွက်တို့
မည်သို့ဆက်စပ်မှုရှိပါလေသလဲ။

သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်မို့ ဆက်စပ်တွေးခေါ်စဉ်းစား
ရန်လည်း ခဲယဉ်းလှပါပေ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ... ယာတောအိမ်ကြီး၌ မပန်းရုံ
ဝိညာဉ်သည်၎င်း၊ ပတ္တမြားနတ်မယ်သွေးကွက်သည်၎င်း ...
ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်ကာ ချောက်ချားဖွယ်ဖြစ်ရပ်များသည်
လည်း နိဂုံးချုပ်ခဲ့လေပြီတည်း။

ကျွန်တော်၏အပြန်ခရီးတွင် ... ကိုသာအိနှင့်မောင်
ဇာနည်တို့သားအဖက ပေါက်ဦးတောဘူတာရုံအထိ မြင်း
လှည်းဖြင့်လိုက်ပို့ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် မြေကျွန်းသာ
ရွာကလေးနှင့် ယာတောအိမ်ကြီးဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်
သည်။

မြေကျွန်းသာမျိုးဆက်၏ ပဒေသရာဇ်အနွယ်တော်
ဘဝကား နိဂုံးချုပ်ခဲ့လေပြီ။

မပန်းရုံသည်လည်း နာနာဘာဝဘဝမှ ကျွတ်လွတ်
ကာ ဘဝနိဂုံးအဆုံးသတ်သွားခဲ့လေပြီတည်း။

ဆောင်း လု လင်

အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်တော်သည် မပန်းရုံ၏ဝိညာဉ် တစ်ချိန်က ခိုနားခဲ့သော ပန်းအိုးလေးကို ရန်ကုန်သို့ ယူဆောင်လာခဲ့လေတော့သည်။

မြတ်လေးငုံက ကျွန်တော်ပြောသမျှကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် နားထောင်နေရှာသည်။

“ မောင်ပြောတာတွေ ယုံရဲ့လားအင့် ”

“ မောင်ပြောတာမို့ အင့် ယုံလိုက်ပါတယ်မောင်၊ ဝိညာဉ်နဲ့ စကားပြောရ ဆက်သွယ်လို့ရတယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာကြီးပဲ ”

“ မောင်က ပိုအံ့ဩရတာပေါ့ အင့်ရယ်၊ မောင်ဟာ အရင်က ဝိညာဉ်လောက၊ ပရလောကကိုယုံခဲ့တဲ့သူမှ မဟုတ်ပဲ ၊ မောင်လိုအယုံအကြည်မရှိတဲ့သူကမှ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ကြုံရတယ်လေ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဟုတ်ပါရဲ့မောင်၊ သရဲတစ္ဆေနဲ့အတူနေခဲ့ရပြီးမှ အဲဒီတစ္ဆေကကျွတ်သွားလို့ အိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲ စိတ်ချောက်ချားကျန်ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ မောင်အဖြစ်လဲ မောင် တွေးကြည့်ပါဦး ”

အငုံနှင့်ကျွန်တော် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီးရယ်မိကြသည်။

“ ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ၊ သရဲနဲ့တစ်အိမ်ထဲရှိတုန်းက မကြောက်ဖူး၊ အဖော်ရှိတယ်ဆိုပြီး အားရှိနေတာ၊ မပန်းရုံလဲ ကျွတ်သွားရော မောင်မှာ တစ်ယောက်ထဲ အားငယ်ပြီး ကြောက်လိုက်တာ ”

“ ဒီအကြောင်းတွေ မောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန် ပြောမပြန်နဲ့မောင်၊ အငုံမို့လို့ မောင်ကိုယုံတာ၊ မောင်ကို အရူးလို့ပြောကြလိမ့်မယ် ”

“ အင် ”

“ မောင်က စာရေးဆရာဆိုတော့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြောတာလို့ထင်ကြမှာပဲ၊ တကယ်တန်းကျ မောင်မှာ သက် သေပြစရာ ဘာရှိလို့လဲ ”

မှန်ပါသည်။ မပန်းရုံဝိညာဉ်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်သော် လည်း အရိပ်မထင်ခဲ့။ ပန်းအိုးထဲမှ မပန်းရုံအသံကို ကူး ယူထားဖို့လည်း ကျွန်တော်သတိမရခဲ့ပေ။ တစ်ချိန်က

ဆောင်း လု လင်

မပန်းရုံဝိညာဉ်နှင့်ဆက်သွယ်ရင်းနှီးခဲ့ပါသည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်စကားကို မည်သူကမှ ယုံကြည်ကြမည်မဟုတ်ပေ။

“ ဪ... မောင် ၊ မောင် ၊ ဒါ့ကြောင့် ယာတောအိမ်ကြီးကိုပြန်သွားတာကိုး၊ မောင်ရဲ့မပန်းရုံလေးလွတ်မြောက်ရေးအတွက် သွားပြီးကူညီတာကိုး ”

“ ဘာရယ် ၊ မောင်ရဲ့မပန်းရုံ ဟုတ်လား၊ မပန်းရုံကွယ်လွန်တာ နှစ်၃၀တောင်ကြာခဲ့ပါပြီ၊ သူ့အသက်၂၀လောက်က သေခဲ့တာဆိုတော့ အခုရှိရင် အသက်၅၀ကျော်ပြီ၊ မောင်တို့မမွေးခင်က သေခဲ့ပြီးသားဝိညာဉ်ပါ အင်္ဂုရဲ့ ”

“ အင်္ဂုက ဘာပြောလို့လဲ၊ ဝိညာဉ်ကို သံယောဇဉ်ထားနေတဲ့ မောင်ကိုအံ့သြလို့ပြောတာပါ၊ မပန်းရုံဝိညာဉ်ကို ကူညီချင်လွန်းတော့ နိုင်ငံခြားကပြန်လာကာစ ကိုယ်မိန်းမနားမှာတောင် မနေနိုင်ဘူးလေ ”

“ အင်္ဂုက မပန်းရုံကို သဝန်တို့နေတာလား ”

အင်္ဂုက ပြုံး၍ ကျွန်တော်ကိုမျက်စောင်းထိုးသည်။

“ အကောင်အထည်မရှိတဲ့ဝိညာဉ်ကို သဝန်မတို့တတ်ပေါင်၊ အင်္ဂုကို မောင်ဂရုမစိုက်တာကို မကြေနပ်လို့ရှင် ၊ သိလား ”

“ ဟာ ... အင်္ဂုရယ်၊ မောင်က အင်္ဂုကို ဘာများဂရုမစိုက်လို့လဲ ”

ဆောင်း လူ လင်

“ အင်္ဂုဘာဖြစ်နေသလဲ၊ မောင်သိလား၊ မောင်မေး
သလား ၊ ကဲ ”

“ ဟင် ”

ကျွန်တော်က အင်္ဂုကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။
အင်္ဂုစကားက ဘာကိုဆိုလိုပါလိမ့် ။

“ အင်္ဂု ဘာပြောချင်တာလဲဟင် ”

“ ဟွန်း ... အင်္ဂုအကြောင်းကို မောင်မပန်းရုံသိ
ရင်လဲ ဝမ်းသာမှာပါ ”

“ မပန်းရုံက ပါလာပြန်ပြီ၊ မပန်းရုံနဲ့ ဘာဆိုင်လို့
လဲ အင်္ဂုရဲ့ ”

“ မပန်းရုံက လင်မယားခွဲမနေဘို့ မောင်ကိုဆုံးမ
ခဲ့တယ်ဆို၊ သားတွေ သမီးတွေမွေးဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တယ်
ဆို ”

“ ဟာ ... အင်္ဂု ”

ကျွန်တော်က အင်္ဂုပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း
မေးလိုက်သည်။

“ အင်္ဂု ၊ အင်္ဂု ၊ ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ပြောစမ်းပါ ”

အင်္ဂုကခေါင်းငုံ့သွားသည်။

တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

ဆောင်း လူ လင်

“ အငုံ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါပြီမောင် ”

“ အငုံ့ရယ် ... ”

မြကျွန်းသာမျိုးဆက်နှင့်ပတ်သက်သော၊ ယာတော အိမ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်သော အဖြစ်များသည် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဟု ကျွန်တော်ထင်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့ နေ့လည်ခင်းတွင် ...
ဖေဖေကကျွန်တော် ကို သူ၏ စာဖတ်ခန်းထဲခေါ်၍ စကားပြောခဲ့၏။

“ ဖေဖေက အသက်ကြီးပြီသား၊ နောက်နေ့ရလှ လေးငါးနှစ်ပဲ ၊ ဖေဖေမသေခင်မှာ သားကိုပြောသင့်တယ် ထင်လို့ စကားတစ်ခွန်းပြောခဲ့ချင်တယ် ”

ဖေဖေ့နီဒါန်းစကားက ဆန်းလှပေသည်။

ဆောင်း လူ လင်

“ ဖေဖေပြောမယ်စကားဟာ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်လို့ ပြောရင်လဲ ရပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ် ... သား ခံနိုင်ရည် ရှိဘို့တော့လို့မယ် ”

“ ဘာများလဲ ဖေဖေရယ်၊ ပြောပါ၊ သားသိချင်လှ ပြီ ”

“ ဖေဖေခိုဒါန်းပျိုးတာ ရှည်လို့ စိတ်မရှည်တော့ ဘူးလား၊ ကြားရမှာပါသား၊ ဖေဖေဟာ ဒီစကားကို သား မေမေဆုံးပြီးကတည်းက ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆခဲ့တာ ပါ၊ သားမေမေကလည်း ဖေဖေပြောသင့်တယ်ထင်မှ ပြော ဖို့၊ မပြောချင်ရင်လဲ ဖေဖေသေတဲ့အထိ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေ လိုက်ဖို့ မှာခဲ့တယ် ”

“ မေမေက မှာခဲ့တယ် ”

“ ဟုတ်တယ်သား၊ သားမေမေကလည်း သူမသေ ခင်မှာ သားကို ဒီအကြောင်းပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆ ရင်းနဲ့ပဲ ဆုံးသာသွားရှာတယ်၊ သားကို ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့ရှာ ဘူး ”

“ ဘာများလဲ ဖေဖေရယ်၊ ပြောစရာရှိ ပြောပါ တော့ ”

“ အင်းလေ ... ခုတော့သားက နိုင်ငံကျော်စာရေး ဆရာတစ်ယောက်တောင်ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ဖေဖေ ”

ဆောင်း လူ လင်

ထိန်ချန်မထား ချင်တော့ဘူး၊ အမှန်တရားကို ထိန်ချန်ထားခဲ့ရင် ဖေဖေ မှာ အပြစ်ပြစ်မှာလည်းစိုးတယ် ”

“ ဖေဖေ ”

“ ပြောမှာပါသား၊ ခံနိုင်ရည်သာ မွေးထားပေ တော့ ”

ပြောမည်ဆိုပြီးမှ ပြောရမှာဝန်လေးသလို ဖေဖေ က နှုတ်တွန့်နေပြန်သည်။

ဖေဖေသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချရင်း ...

“ သား ၊ သားဟာ ဖေဖေ့ရဲ့ သားအရင်း မဟုတ် ဖူးကွဲ့ ”

“ ဗျာ ”

“ အေးကွယ် ၊ သားက ဖေဖေ့သား မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သားဟာ မြကျွန်းသာမျိုးဆက်အစစ်ပါ ”

“ ဟင် - ဖေဖေ ၊ ဒါဖြင့် မေမေဟာ ... ”

“ တလွဲချော်မတွေ့နဲ့သား၊ သားကို သားမေမေက မွေးခဲ့တာလဲ မဟုတ်ဘူး ”

“ ဘာတွေလဲ ဖေဖေရယ် ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ဖေဖေဟာ သားသမီးမရနိုင်တာကို ဆေးစစ်ကြည့်လို့ သိပြီးနောက်ပိုင်းမှာ သားသမီးရတနာကို မမျှော်ကိုးတော့ဘူးပေါ့ သားရယ် ၊ ဒါပေမယ့် သားမေမေကတော့ ကလေးလိုချင်ရှာတယ် ၊ မိခင်စိတ်ရှိတဲ့မိန်းမသားပေကိုး ”

ဖေဖေက ပြောရင်း နံရံမှာချိတ်ထားသည့် မေမေဒေါ်သူဇာတင်တင်၏ဓာတ်ပုံကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ တစ်နေ့တော့ လသားလောက်ရှိတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို သားမေမေက ယူလာတယ်၊ မွေးစားမယ်တဲ့ ၊ ဖေဖေကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ ကိုယ်ရင်သွေးအစစ်မဟုတ်တဲ့ကလေးကို မွေးစားမယ်ဆိုတော့ ဒီကလေးဟာ မျိုးရိုးသန့်ရဲ့လား ၊ ဘယ်ကလဲ မေးရတာပေါ့ ”

“ မျိုးရိုးက သန့်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ သန့်ဆို မြကျန်းသာမျိုးရိုးပဲလေ ”

“ ဘာကွဲ့ ”

ဦးဖေအောင်က အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ မြကျန်းသာမျိုးရိုး ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူကမွေးတာလဲ တင်တင် ”

“ ဒါတော့ အသိမပေးပါရစေနဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ များပြားလှတဲ့မြကျန်းသာအဆက်အနွယ်တွေထဲက မိန်းကလေး

ဆောင်း လု လင်

တစ်ယောက်လို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပါတော့၊ မိန်းကလေးရဲ့ သိက္ခာအတွက် ဘယ်သူဆိုတာတော့ တင်တင် အစ်ကိုကြီး ကို လျှို့ဝှက်ထားပါရစေ၊ တင်တင်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုကြီး”

ဦးဖေအောင်က အနီးနှင့်ထွေးထားသော ကလေး နီတာရဲလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ ချစ်စရာမကောင်းဘူးလားဟင် ၊ အစ်ကိုကြီး ”

“ လသားလေးဆိုတော့ ရုပ်ကမပေါ်သေးဘူး၊ ရုပ် ရည်ပေါ်လွင်လာရင်တော့ တင်တင်တို့မြူကျန်းသာမျိုးနွယ် တွေရဲ့ ရုပ်အတိုင်း ခန့်ညားမယ်ပုံပဲဟေ့ ”

“ သားသားလေးကို ချစ်ရဲ့လားဟင် အစ်ကိုကြီး ”

“ ချစ်ပါတယ်ကွယ် ၊ ချစ်ပါတယ်၊ ကလေးမရှိရင် တစ်စိမ်းတောင်မွေးစားရသေးတာပဲ၊ ဒီကလေးက တင်တင် တို့မျိုးရိုးဆိုတော့ ဘာပြောစရာရှိသလဲ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့သား လေးပဲပေါ့ကွယ် ”

“ ယုံပါသား၊ ဖေဖေဟာ သားကို သားအရင်းလိုပဲ ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ အခုစကားပြောနေတဲ့အချိန်အထိ သားအ ပေါ် ဖေဖေဆက်ဆံခဲ့ပုံတွေ သားပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် သိ နိုင်ပါတယ်၊ သားကိုအဖြစ်မှန်တွေပြောရလို့ ဖေဖေ့ရင်မှာ မချိပါဘူးကွယ် ”

ဆောင်း လူ လင်

ဖေဖေက ပြောရင်း မျက်ရည်စို့လာသည်။

ကျွန်တော်က နှစ်သိမ်းသည်အနေဖြင့် ဖေဖေဒူး နှစ်ဖက်ကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ ယုံပါတယ်ဖေဖေ၊ ဖေဖေ သားကိုချစ်တာ ယုံပါတယ်။ အဲဒါကိုယုံလွန်းလို့လဲ သားဟာ ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့ သားအရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို မယုံနိုင်ဘူးဖေဖေ၊ သားလက်မခံနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ် ”

“ အပြစ်မှန်ကိုတော့ လက်ခံရမယ်သား ”

“ ဖေဖေရယ် ”

ကျွန်တော်က ကြမ်းပြင်ပေါ်ဆင်းထိုင်ရင်း ဖေဖေ ပေါင်ပေါ်မျက်နှာအပ်ကာ ငိုမိပါသည်။ ဖေဖေက ကျွန်တော်ဆံစများကို လက်နှင့်သတ်ရင်း သူပါမျက်ရည်ကျလာကာ ကျွန်တော်ကို နှစ်သိမ်းမှုမပေးနိုင်ပဲဂိုနေ၏။

“ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်မိဘအရင်းတွေက ဘယ်သူတွေလဲဖေဖေ ”

“ ဖေဖေလဲ မသိဘူး သား၊ သားမေမေကိုပေးထားတဲ့ကတိအတိုင်း ဖေဖေမမေးခဲ့ဘူး ၊ မစပ်စုခဲ့ဘူး ”

“ ဒါဆို သားက မိဘအရင်းတွေကို မသိနိုင်တော့ဘူးပေါ့ ”

ဆောင်း လူ လင်

“ သားမေမေရေးခဲ့တဲ့စာ ဂျီပါတယ်ကွယ်၊ တင်
တင်မဆုံးခင်က ဒီစာကိုရေးပြီး သားကိုပေးသင့်ရင်ပေးဖို့ ၊
ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်းဆုံးဖြတ်ပါဆိုပြီး ပေးခဲ့တာကွဲ့၊
တင်တင် စာထဲမှာတော့ သားမိဘအရင်းတွေ
ဘယ်သူဆိုတာ ဖွင့် ပြောထားလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ ”

ဖေဖေက စာရေးစားပွဲဆီသို့ ထ,သွားကာ သော့
ခတ်ထားသောအံ့ဆွဲကိုဖွင့်သည်။

ဖေဖေလက်ထဲတွင် စာအိပ်ညှိတစ်လုံးပါလာပါ၏။

ဖေဖေက စာကို ကျွန်တော်လက်ထဲ အပ်ရင်း ...

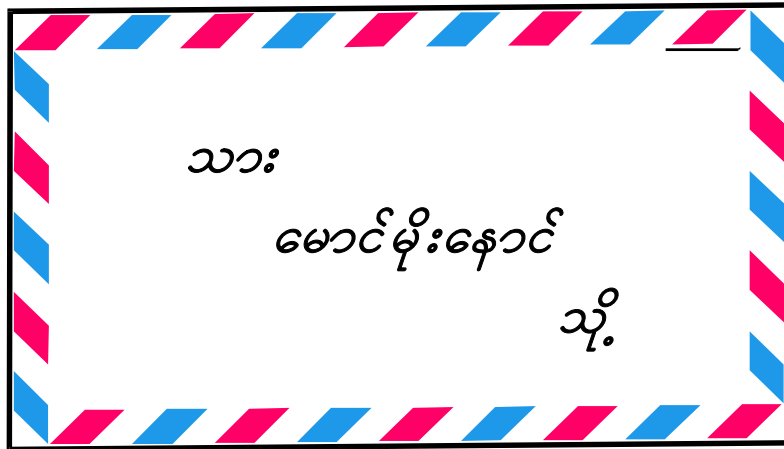
“ သားမေမေစာကို ဖေဖေဖတ်မကြည့်ဘူးသား၊
သားဖတ်ပြီးလို့ သားမိဘရင်းတွေဘယ်သူဆိုတာသိရင် ဖေ
ဖေ့ကို ပြောချင်ပြော၊ မပြောချင်လဲ နေနိုင်ပါတယ်ကွယ် ”

ဖေဖေက စာအိပ်ကို ကျွန်တော်လက်ထဲထည့်ပေး
ပြီး... စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာကာ သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့
တရွေ့ရွေ့လှမ်းဝင်သွားလေသည်။ ဖေဖေ စိတ်နှလုံးထိခိုက်
သွားပေပြီ။

ကျွန်တော်က လက်ထဲမှ စာအိပ်လေးကိုကြည့်
လိုက်၏။

မေမေ့လက်ရေးဖြင့် ...

ဆောင်း လူ လင်

ဟု ... လိပ်တပ်ထားပါသည်။
ကျွန်တော်က တုန်လှုပ်သောရင်ဖြင့် စာအိပ်ကို
ဖွင့်ဖောက်ကာ မေမေ့စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်အခါ
တွင်ကား ...

သား -

မေမေရေးခဲ့တဲ့ ဒီစာကို သားဖတ်ချင်မှလဲ
ဖတ်ရပေလိမ့်မယ်၊

သားကို မေမေပြောမထွက်တဲ့စကားတွေ
စာနဲ့ ရင်ဖွင့်ခဲ့ပါတယ်ကွယ်၊

ဆောင်း လူ လင်

ဒီစာကို သားဖေဖေက ပေးပတ်ခဲ့မယ်ဆို
ရင်တော့ သားဟာ မေမေတို့ရဲ့မွေးစားသားဆိုတာ
သိပြီးရောပေါ့၊

သားအဖေ အမေအရင်းတွေ ဘယ်သူဆို
တာ ပြောပါမယ်သား ၊ တကယ်တော့ ဒီအ
ကြောင်းအဖြစ်မှန်တွေကို သားဖေဖေတောင် မသိ
ရှာပါဘူးကွယ် ၊ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မေမေ
လျှို့ဝှက်ခဲ့တာပဲ ၊

မေမေတို့ မြကျန်းသာအနွယ်တွေရဲ့ ပုံပြင်
ဆန်တဲဇာတ်လမ်းပေါင်းများစွာထဲက ... ဟိုး မြ
ကျန်းသာရွာမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုကို
တော့ သားငယ်ငယ်ကတည်းက ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်လို
ကြားခဲ့ဘူးပြီးသားပါလေ၊

မေမေ့ရဲ့မောင်အရင်း မောင်စိုးအုပ်ဟာ
မြကျန်းသာရွာရဲ့ယာတောအိမ်ကြီးမှာ လယ်ယာလုပ်
ငန်းတွေ အုပ်ချုပ်လုပ်ကိုင်ရင်းက တစ်အိမ်ထဲနေ
တဲ့ အိမ်ကျန်မလေး ပန်းရုံနဲ့ ငြိစွန်းခဲ့တယ်သား၊

သခင်နဲ့ကျန်ပေမယ့် ဖိုမသဘာဝအတိုင်း
လူနေနည်းပါးတဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာအတူနေကြရင်းက
ငြိစွန်းမိကြတာဟာ မဆန်းပါဘူး၊

ဆောင်း လူ လင်

ဆန်းတာကတော့ မောင်စိုးအုပ်ရဲ့ဇနီး
မယားဟာ ပတ္တမြားနတ်မယ်ဖြစ်နေခြင်းပဲကွဲ့၊ ပတ္တ
မြားဟာ အမျက်မာန်စောင်ကြီးတဲ့မိန်းမပဲ၊

ပတ္တမြားရဲ့ သွေးအေးအေးနဲ့လက်စားချေ
တဲ့အကြံအစည်ကြောင့် မပန်းရုံလဲ အဆိပ်ကျွေး
အသတ်ခံရရှာတယ်၊ ဒီကိစ္စကြောင့် မောင်စိုးအုပ်
က ပတ္တမြားကိုသေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ပြန်တယ်၊ မောင်
စိုးအုပ်လဲ သေစားသေစကြိုးမိန့်ကျခဲ့ရတယ်သား၊

ဒီအကြောင်းတွေ ငါ့သားကြားဘူးပြီးသား
ပါ၊

မေမေ ဒါတွေပြန်ပြောနေတာကြည့်ချင်း
အားဖြင့် သား သဘောပေါက်လောက်ပါပြီ၊

ပတ္တမြားမသိခဲ့တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုရှိခဲ့တယ်၊
ပန်းရုံမှာ မောင်စိုးအုပ်ရဲ့သန္ဓေငြိတွယ်ခဲ့
ပြီး အဝေးကရွာတစ်ရွာမှာ ကလေးမီးဖွားခဲ့တာပဲ၊

ပတ္တမြားသိသွားရင် သံသရာရှည်မှာစိုးတာ
ကြောင့် အထိန်းတော်ကြီးဒေါ်အိုဇာနဲ့ မေမေနဲ့
တိုင်ပင်ပြီး ... မွေးလာတဲ့ကလေးဟာ
အသက်ပါမ လာဘူးလို့ မောင်စိုးအုပ်နဲ့ပန်းရုံကို
ပြောခဲ့တယ်၊

ဆောင်း လူ လင်

တကယ်တော့ ကလေးဟာ ကျန်းမာသန်
စွမ်းစွာမွေးဖွားလာခဲ့တာပါ။ အဲဒီကလေးကတော့
သားပဲပေါ့ကွယ် ၊

“ မငိုပါနဲ့မောင် ၊ မငိုပါနဲ့ ”

အငုံက ကျွန်တော်ကို နှစ်သိမ်းပေးရှာသည်။

“ အငုံ ၊ မောင်ဟာ အိမ်ကျွန်မနဲ့ရတဲသားဆိုတာ
သိရတော့ အငုံ မောင်ကို အထင်မသေးဘူးလားဟင် ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ဘာဆိုလို့လဲမောင် ၊ အငုံက ဆရာဝန်ပါ၊ လူ သားမှန်သမျှ အသွေးအသားနဲ့ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ တန်းတူတွေ ဆိုတာ အငုံခံယူထားပြီးပါမောင်ရယ် ”

“ မောင် မပန်းရုံအတွက်၊ အမေ့အတွက် ဝမ်း နည်းလွန်းလို့ပါ၊ အမေဟာ မောင်ကို သူ့သားလို့သာ သိ သွားရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာရှာမလဲ၊ ခုတော့ - အရိုးခံ အတိုင်း သူ့မွေးခဲ့တဲ့ကလေးဟာ အသက်ပါမလာဘူးလို့ ယုံကြည်သွားရှာတယ်၊ ဘဝတလျှောက်လုံး အနှိမ်ခံ၊ အညာ ခံခဲ့ရတဲ့ အမေ့ဘဝကို သနားလွန်းလို့ပါ ”

“ မောင်အမေအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ကြ တာပေါ့မောင်၊ မောင်ရဲ့အမျှအတန်းကို မောင်အမေရမှာ ပါ ”

“ မောင်ကို သခင်-သခင်လို့ ခေါ်ခဲ့တဲ့အသံလေး ကိုကြားယောင်မိတယ်ကွယ်၊ အမေနဲ့သား ဆုံရက်နဲ့မှ သား အမိမှန်းမသိရတာ ဘယ်လောက်ရင်နာဘို့ကောင်းသလဲ ”

“ မောင်အကူအညီကြောင့် တစ္ဆေဘဝကကျွတ် သွားရတာဟာ မောင်ဆပ်လိုက်တဲ့ မွေးကျေးဇူးပါပဲ မောင် ရယ် ”

ဪ... အငုံ ၊ မောင်ကိုစိတ်ပြေပျောက်အောင် နှစ်သိမ့်တတ်လှချေလားကွယ်။

ဆောင်း လူ လင်

စာပေမတတ်ပြီး ရိုးအခဲရှာသော်လည်း “ သား သမီးလေးတွေမွေးဖွားပြီး သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးထူထောင်ဖို့ ” သူ့ဘဝနှင့်ယှဉ်ပြီး ဆုံးမသွားရှာခဲ့သည်အမေ။

စိတ်ချပါအမေရယ်၊ လူ့လောကမှာ အသက်ရှင်ရက်ရှိတယ်ဆိုတာတောင်သိမသွားခဲ့တဲ့ အမေ့သားက အမေ့မျိုးဆက်မြေးကလေးကို မကြာခင် မွေးဖွားတော့မှာပါ။ အမေ့စကားအတိုင်း သားတို့အိမ်ထောင်ရေးကို သာယာအောင် ၊ ခိုင်မြဲအောင်ကြိုးစားပါ့မယ်။

ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဟုထင်ခဲ့သော မပန်းရုံဘဝကား အဆုံးမသတ်သေးပါတကား။

ကျွန်တော်သည် မြကျန်းသာတွင် မောင်ဇာနည်ချစ် သူနှင်းပေါက်နှင့် ဇာတ်လမ်းအကြောင်း ဆွေးနွေးစဉ်က ကျွန်တော်ပြောခဲ့သည်စကားများကို သတိရမိသည်။

“ လောကမှာ အဆုံးသတ်သွားတဲ့အဖြစ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ လူတစ်ယောက်သေသွားဦးတော့ ၊ သူ့အသက်ရှင်စဉ်က လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေရဲ့အကျိုးဆက်ဟာ ကျန်နေခဲ့သေးတာပဲလေ ”

ကျွန်တော်ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်ဖြင့် ပြောခဲ့သော စကားများသည် ကျွန်တော်ဘဝတွင် လက်တွေ့လာ၍ မှန်နေပါပြီကော။

ဆောင်း လှ လင်

ပြာသိုလပြည်နေ့တွင် သမီးလေးကို ကျွန်တော်
ဇနီးမြတ်လေးငုံက မွေးဖွားပေးခဲ့ပါသည်။

သမီးလေးမွေးမယ်ဆိုတာကို အာထရာဆောင်းရိုက်
ထားပြီးဖြစ်၍ ကြိုတင်သိရှိပြီးဖြစ်သည်။

ဆောင်း လူ လင်

မိန်းကလေးဆိုတာကြိုသိထားသော်လည်း... သမီးလေး တကယ်လူ့လောကရောက်လာတော့ သမီးလေးကို ကြည့်ပြီးပီတိတွေဖြစ်ရသည်။

“ ဘာလေးမွေးမယ်ဆိုတာကြိုသိထားတော့ တကယ်မွေးလာတဲ့အချိန်မှာ ရင်မခုပ်တော့ဘူးပေါ့ ” ဟု စာရေးဆရာသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဟုတ်သယောင်ထင်ခဲ့၏။

သူ့စကား မှားသွားပါသည်။

ကြိုသိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ ၊ ကိုယ်ရင်သွေးကို ကြည့်၍ဖြစ်ပေါ်ရသော ပီတိအဟုန် လောကနိယာမတရားကတော့ ပျောက်ပျက်မသွားပါပေ။

ကိုယ်တိုင်သားသမီးရမှ မိဘတွေရဲ့မေတ္တာကို နားလည်လာသတဲ့။

မည်သူမဆို ဖခင်အနေနှင့်ဖြစ်စေ၊ မိခင်အနေနှင့်ဖြစ်စေ ရင်သွေးမွေးဖွားပြီးချိန်၌ ... ငါ့မိဘတွေကလည်း ငါ့ကိုဒီလိုပဲ ချစ်ခဲ့မှာပါလားဟု ယှဉ်ထိုးစဉ်းစားမိမြဲဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း သမီးလေးကိုကြည့်၍ မေတ္တာစိတ်များယိုဖိတ်ကာ ကျွန်တော်ကို မွေးခဲ့သည့် အမေအား သတိရမိသည်။

ဆောင်း လူ လင်

ဪ... ကျွန်တော်အမေကတော့ ကလေးမှာ အသက်မပါခဲ့ဘူးဟု အလိမ်ခံရကာ ကျွန်တော်ကို မြင် တောင်မြင်မသွားရဌာပေ။ ရင်ထဲတွင်နှင့်ကနဲနာသွား၏။

“ ယောက်ျားဝါဆို၊ မိန်းမပြာသိုတဲ့၊ ပြာသိုလပြည် မွေးတာခင်ဗျားသမီးကောင်းစားမယ်ဗျို့ ၊ စာရေးဆရာကြီး”

သမီးကိုမွေးပေးတဲ့ အညာသူသူနာပြုဆရာမကြီးက လှမ်းအော်သွားသည်။

နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးတွေအားလုံးက သမီးလေးကို သဲ သဲလှုပ်နေကြတော့၏။ အငုံတို့ဖက်ကလည်း မြေဦး၊ ကျွန် တော်တို့ဖက်ကလည်း မြေဦး။

အငုံညီမတစ်သိုက်မှာ မွေးစကလေးလေးကိုကြည့် ၍ အမျိုးမျိုးဝေဖန်ရင်း ဆူညံနေကြတော့၏။

“ ကလေးက ဘယ်သူနဲ့တူလဲဟေ့ ”

“ မမကြီးနဲ့တူတာလား၊ ကိုကြီးမိုးနဲ့တူတာလား ”

“ ဪ... ကွယ် ၊ ဒီအချိန် ဘယ်ရုပ်ပေါ်ဦးမှာလဲ သုံးလေးလနေမှ ရုပ်ပေါ်လာမှာဟဲ့ ”

အငုံအမေက သူ့သမီးတွေကို ရှင်းပြနေသည်။

“ ကဲ ၊ စာရေးဆရာ ၊ ကိုယ်သမီးကိုယ် နာမည် မှည့်ပေတော့ ”

ဆောင်း လူ လင်

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်သမီးလေးကို သူ့အဘွား
နာမည်လည်းပါအောင် “ ပန်းကေရီ ” ဟု နာမည်မှည့်
ပေးလိုက်ပါသည်။

သမီးလေး လေးလအရွယ်ရောက်ပေပြီ။
“ ပန်းကေရီရေ ၊ ပန်းကေရီ ”
သမီးလေးက သူ့နာမည်ခေါ်တာကိုသိနေပေပြီ။

ဆောင်း လူ လင်

သမီးလေးက ကျွန်တော်နှင့်အငုံ့ကို ကုတင်ပေါ်မှာ
ပက်လက်ကလေးနှင့် ယက်ကန်ယက်ကန်လုပ်ရင်း ရယ်ပြ
နေ၏။

သမီးလေးကို အဖေနဲ့တူမလား ၊ အမေနဲ့တူမ
လား လောင်းကြေးစားကြေးလုပ်ထားကြသော အငုံ့ညီမ
များ ဘယ်သူကမှမနိုင်ပဲ သရေကျသွားခဲ့သည်။

သမီးလေးသည် အငုံ့နှင့်မတူပါ။

ကျွန်တော်နှင့်လည်း မတူပါ။

“ သမီးလေး ပန်းကေရီ ”

ခေါ်လိုက်သည်အခါ သမီးလေးက ရယ်ပြ၏။

ရယ်နေသော သမီးလေး၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်တွင်
ပါးချိုင့်လေးများပေါ်နေသည်။

အသည်းပုံပါးချိုင့်လေးများဖြစ်ပါ၏။

ဪ ... လောကမှာ အဆုံးသတ်သွားတဲ့ အဖြစ်
ဆိုတာ မရှိပါကလား။

ဆောင်းလူလင်

13.7.2002 to

ဆောင်း လု လင်

11.8.2002

ဆောင်းလုလင်
သင်းကွဲဝိညာဉ်မ

ဆောင်းလုလင်
သင်းကွဲဝိညာဉ်မ

ဆောင်းလုလင်

သင်းကွဲဝိညာဉ်မ

၂၇၃

ဆောင်း လု လင်

သင်းကွဲဝိညာဉ်မ

ဆောင်းလုလင်
သင်းကွဲဝိညာဉ်မ

ဆောင်းလုလင်
သင်းကွဲဝိညာဉ်မ

သင်းကွဲဝိညာဉ်မ